

ДЖУЛИ ГАРУУД СПИСЪК С УБИЙСТВА

Част 4 от „Бюканън-Ренард“

Превод от английски: Дори Габровска, —

chitanka.info

ПРОЛОГ

Първият ден в предучилищната занималня на скъпото частно школо „Бриъруд“ бе най-лошият ден в живота на Регън Хамилтън Мадисън. Беше толкова катастрофален, че тя твърдо реши повече да не стъпва там.

Започна деня с очакването новото училище да се окаже чудесно. И защо не? Така ѝ бяха казали братята ѝ и майка ѝ, а тя нямаше причини да се съмнява в думите им. Докато пътуваше към училището, разположена на задната седалка на семейната лимузина, Регън с гордост оглеждаше новата си униформа — карирана плисирана пола в тъмносиньо и сиво, бяла блуза със задължителната остра яка, тъмносин шал, завързан като мъжка вратовръзка, и сиво сако с красива златиста емблема, на училището на джоба. Къдравата ѝ коса бе прибрана назад с подходящи тъмносини шноли. Всичко, което носеше, беше чисто ново, включително и три-четвъртите бели чорапи и тъмносините мокасини.

Регън очакваше в училището да е забавно. През изминалите две години тя и деветте ѝ съученички в скъпата частна забавачка се радваха на грижите и комплиментите на учителки, които никога не спираха да се усмихват. Тя вярваше, че през първия ѝ ден в „Бриъруд“ положението ще бъде същото. А може би дори още по-хубаво.

Майка ѝ трябваше да я придружи, също като всички останали майки, а и дори някои бащи на новите ученички. Обаче, както обясни тя на Регън, непредвидени обстоятелства я задържали в Лондон с новия ѝ приятел и не можела да се върне в Чикаго навреме.

Баба Хамилтън с удоволствие би придружила внучката си, но тя също бе извън страната — на гости на приятели, и щеше да се прибере у дома чак след две седмици.

Когато Регън говори с майка си по телефона предния ден, ѝ каза, че не иска икономката госпожа Тайлър да я води в училище. Майка ѝ предложи Ейдън да отиде с нея. Регън знаеше, че ако помолеше най-големия си брат, той щеше да се съгласи. Ейдън беше на седемнайсет и

нямаше да му е приятно да я води, но щеше да го направи, ако го беше помолила. Той би сторил всичко за нея, също като другите ѝ братя, Спенсър и Уокър.

Регън реши, че не иска никой да я води до класната стая. Тя вече беше голямо момиче. Униформата го доказваше, а ако се загубеше, просто щеше да помоли за помощ някой от усмихнатите учители.

Но се оказа, че училището съвсем не е такова, каквото си го беше представяла. Никой не я беше предупредил, че предучилищната занималия в „Бриъруд“ е по цял ден. Не бяха ѝ казали какъв огромен брой деца учат там. И със сигурност не бяха споменали, че ще има грубияни. А те бяха навсякъде. Но най-много я тревожеше едно голямо момиче, което обичаше да тормози малките, когато наоколо нямаше учители.

Щом звънецът най-после обяви края на училищния ден в три часа следобед, Регън бе толкова изтерзана и изтощена, че трябваше да захапне долната си устна, за да не се разплаче.

На алеята пред училището имаше цяла колона коли и лимузини. Евън — шофьорът ѝ, слезе от колата и тръгна към нея.

Регън го забеляза, но беше твърде уморена, за да изтича към него, така че той побърза да я пресрещне, разтревожен от вида ѝ. Шнолите ѝ висяха на паднали върху лицето ѝ кичури, вратовръзката ѝ бе развързана, ризата — разпасана, а единият ѝ чорап се беше смъкнал до глезена. Шестгодишното момиче изглеждаше като излязло от центрофуга. Евън ѝ отвори задната врата и попита:

— Всичко наред ли е, Регън?

Свела глава, тя отвърна:

— Да.

— Как мина училището днес? — Момичето се пъкна в колата.

— Не ми се говори за това.

Същият въпрос ѝ зададе и икономката, когато я посрещна на вратата.

— Не ми се говори за това — повтори Регън.

Икономката пое чантата ѝ с учебниците.

— Благодаря — каза Регън. После изтича нагоре по виещото се стълбище и по южния коридор към стаята си, затръшна вратата и веднага избухна в сълзи.

Момичето знаеше, че ще разочарова майка си, защото колкото и да се стараеше, не можеше да контролира напълно емоциите си. Ако паднеше и ожулеше коляното си, просто се разплакваше, независимо къде беше или кой можеше да я види.

Когато бе нещастна, нарушаваше всички правила, на които майка ѝ се опитваше да я научи. Регън слушаше отново и отново, че трябва да се държи като дама, но не беше сигурна какво означава това, освен, разбира се, да седи със събрани колене. Не искаше да страда мълчаливо, независимо че това бе златното правило в семейство Мадисън. Не ѝ пукаше, че не е достатъчно смела, и ако се чувстваше зле, близките ѝ трябваше да научат за това.

За нещастие единственият член на семейството, който си беше вкъщи в момента, бе Ейдън. Той проявяваше най-малко съчувствие към нея вероятно защото бе най-голям и не можеше да се занимава с тревогите на едно шестгодишно дете. Мразеше, когато тя плачеше, но това не я караше да спре.

Регън издуха носа си, изми си лицето и се преоблече. След като свали униформата, внимателно я сгъна и я изхвърли в кошчето за боклук. Тъй като нямаше да стъпи повече в ужасното училище, нямаше да ѝ трябват и тези грозни дрехи. Облече си къси панталонки и тениска и наруши още едно правило, като побягна с боси крака по коридора до стаята на брат си.

Почука плахо на вратата.

— Може ли да вляза?

Не изчака отговора, а просто нахълта вътре, изтича до леглото му и се хвърли върху меката завивка, която той винаги събаряше на пода, когато спеше. Сгъна крака под себе си, издърпа увисналите шноли от косата си и ги пусна в скута си.

Ейдън изглеждаше раздразнен. Облечен в екипа си за ръгби, той седеше на бюрото си, заобиколен от учебници. Тя забеляза, че той говори по телефона, чак когато брат ѝ каза довиждане и затвори.

— Предполага се да изчакаш, докато кажа, че може да влезеш — каза той. — А не просто да нахълтваш. — Но тъй като тя не отговори, той се облегна на стола си, вгледа се в лицето ѝ и попита: — Плакала ли си?

Регън размисли за момент и реши да наруши още едно правило — излъга.

— Не — отвърна, заковала поглед в пода.

Брат ѝ усети, че тя не казва истината, но реши сега да не обсъжда въпроса с честността. Малката му сестра беше видимо разстроена.

— Нещо не е наред ли? — попита той, макар да бе сигурен в това.

Тя избегна погледа му и отвърна провлачено:

— Неее...

Ейдън въздъхна шумно.

— Нямам време да гадая какъв е проблемът, Регън. След малко трябва да тръгвам за тренировка. Кажи ми какво е станало.

Тя сви рамене.

— Нищо не е станало. Честно.

Описваше кръгчета върху завивката с върховете на пръстите си. Ейдън се отказа да разгадава какво я тормози. Наведе се и си обу маратонките. Изведнъж се сети, че днес бе първият ден на Регън в „Бриъруд“, и попита небрежно:

— Как мина училището?

Беше абсолютно неподготвен за нейния отговор. Тя избухна в сълзи и зарови лице в завивката, при което изтри очите и носа си в нея. Каза му всичко, което бе трупала от голямото междучасие досега. Проблемът беше, че говореше абсолютно несвързано.

Изля всичко в едно дълго, разпокъсано и почти неясно изречение:

— Мразя училището и никога няма да се върна там, никога, защото не ни дадоха да закусим и трябваше да стоя прекалено дълго, и имаше едно момиче и едно друго голямо момиче я разплака, и голямото момиче каза, че ако кажем на учителката, ще ни отмъсти, и не знаех какво да правя, затова с момичето отидохме отстрани на двора през междучасието и я успокоявах, като плачеше, и сега няма да се върна повече там, защото утре голямото момиче пак ще дойде при момичето.

Ейдън бе поразен. Регън ревеше с пълно гърло. Ако не изглеждаше толкова нещастна, той щеше да се разсмее. Каква драма! Тя бе наследила тази черта от страната на семейство Хамилтън. Всички Хамилтън не можеха да контролират емоциите си. За щастие той, Спенсър и Уокър приличаха повече на семейство Мадисън. Те бяха много по-резервирани.

Регън вдигаше такъв шум, че Ейдън не чу почукването на вратата. Спенсър и Уокър нахълтаха в стаята. И двамата братя бяха високи, слаби и тъмнокоси като Ейдън. Спенсър беше на петнайсет и от тримата беше с най-меко сърце. Уокър току-що бе навършил четиринайсет. Той бе немирникът в семейството и бе най-безразсъдният. Имаше вид, сякаш се връща от война. Ръцете и лицето му бяха целите в синини и ожулвания.

Преди два дни се беше покатерил да свали една топка от покрива, беше загубил равновесие и със сигурност щеше да си счупи врата, ако не бе успял да се хване за един клон, което бе смекчило падането. Приятелят му Райън не бе такъв късметлия. Уокър се бе приземил отгоре му и беше счупил ръката му. Райън бе полузащитник в училищния отбор, но сега трябваше да пропусне целия сезон. Уокър не изпитваше особена вина заради инцидента. За злополуката той винеше клона, който бе заклецил Райън и му бе попречил да се дръпне.

Сега Уокър оглеждаше Регън за следи от нараняване. Не се виждаха никакви, тогава защо плачеше?

— Какво си й направил? — попита той.

— Нищо не съм й направил — отвърна Ейдън.

— Тогава какво й има? — учуди се Уокър. Той се наведе над леглото и огледа сестричката си, несигурен какво да прави.

Спенсър го избута настрани, седна до Регън и започна непохватно да я потупва по раменете.

Тя най-после започваше да се успокоява. Ейдън отново въздъхна шумно. Може би бурята отминаваше. Той завърза маратонките си и каза:

— Ето, вече се чувства по-добре. Само не я питайте за...

— Е, как мина училището? — любопитства Уокър в същия момент.

Риданията започнаха отново.

— ... училището — довърши изречението си Ейдън. Той сведе глава и се обърна към бюрото, за да не го види сестра му как се усмихва. Не искаше да наранява чувствата й, но боже, колко беше гръмогласна! Като се имаше предвид колко е дребна, направо не бе за вярване, че може да изкара такъв глас.

— Имала е лош ден — обясни той на братята си.

— Така ли? — попита Спенсър.

Регън спря да плаче, колкото да каже:

— Повече няма да ходя там, никога!

— Какво е станало?

Регън пак зарецитира оплетените си обяснения, като не спираше да ридае.

— Трябва да отидеш — каза Спенсър. Не биваше да казва това.

— Не, няма!

— Трябва — настоя Спенсър.

— Татко нямаше да ме кара.

— Откъде знаеш какво щеше да направи? Той умря, когато ти беше бебе. Не може да си го спомняш.

— Мога. Спомням си го добре съвсем.

— Граматиката ти е ужасна — вметна Ейдън.

— И затова трябва да ходиш на училище — изтъкна Спенсър. Налагаше се да повиши глас, за да надвика риданията на сестра си.

— По дяволите, колко е шумна — измърмори Ейдън. Той поклати глава и добави — Добре сега. Ще закъснея за тренировка, ако не тръгна скоро, така че дайте да я разнищим тая работа. Регън, спри да си триеш носа в чаршафите ми и се изправи.

Той се опита да прозвучи строго. Но нито тонът, нито заповедта му й направиха някакво впечатление. Тя нямаше да спре, докато не се наплачеше.

— Слушай, Регън. Трябва да се успокоиш и да ни обясниш какво е станало — каза Уокър. — Какво точно направи голямото момиче?

Спенсър бръкна в джоба си и извади една намачкана салфетка.

— Ето — подаде ѝ я той. — Изтрий си носа и седни, хайде. Не можем да решим този проблем, ако не знаем точно какво е направило голямото момиче, разбра ли?

Ейдън клатеше глава.

— Регън ще се справи с проблема.

Тя се изправи рязко:

— Не, няма, защото няма да се върна повече в това гадно училище.

— Бягството не е решение — каза Ейдън.

— Не ме интересува. Ще си стоя вкъщи.

— Чакай, Ейдън. Ако някоя голяма грубиянка тормози сестра ни, тогава ние трябва да... — започна Уокър.

Ейдън вдигна ръка, за да ги накара да млъкнат.

— Нека да изясним фактите, преди да сторим каквото и да било, Уокър. Хайде, Регън — каза той успокоително — на колко години е голямото момиче?

— Не знам.

— Добре. А в кой клас е?

— Откъде ще знае? — намеси се Спенсър. — Регън е в предучилищната занималия.

— Знам — обади се Регън. — Тя е във втори клас, казва се Морган и е много подла.

— Вече разбрахме, че е подла — намеси се Ейдън нетърпеливо. Той погледна часовника си, преди да продължи. — Ето, има напредък.

И Уокър, и Спенсър се подсмиваха. За щастие Регън не ги забеляза.

— Каза, че това момиче от втори клас разплакало другото момиче, така ли? — попита Ейдън.

Регън кимна.

— Разплака я, да.

— Какво направи, за да я разплаче? — попита Уокър. — Удари ли я?

— Не.

— Тогава какво? — Сега и Уокър бе също толкова отчаян, колкото и Ейдън.

Очите на Регън отново се напълниха със сълзи.

— Накара момичето да ѝ даде шнолите си.

— Момичето от предучилищната ли е? — попита Ейдън.

— Тя е много добра. Седи до мен на голямата маса. Нарича се Кордилия, но каза, че всички ѝ викали Корди, и аз също трябва да ѝ викам така.

— А ти харесваш ли тази Кордилия? — интересува се Спенсър.

— Да — кимна Регън. — Харесвам и още едно момиче. То се казва Софи и седи на същата маса с мен и Корди.

— Ето — рече Ейдън. — Била си в новото училище само един ден, а вече си намерила две нови приятелки.

Убеден, че кризата е приключила, той грабна ключовете за колата си и се отправи към вратата.

— Чакай, Ейдън. Не можеш да тръгваш, преди да сме решили какво ще правим с грубиянката.

— Сигурно се шегуваш. — Ейдън спря. — Грубиянката е във втори клас.

— Все пак трябва да направим нещо, за да защитим Регън — настоя Уокър.

— Например какво? — засмя се Ейдън. — Да не мислиш ние тримата да отидем в училището и да я сплашим?

Регън вдигна рязко глава.

— Това е добра идея. Накарайте я да остави Корди, Софи и мен на мира.

— Можеш да се справиш с проблема и сама — каза Ейдън. — Опълчи се на тази грубиянка. Кажи ѝ, че няма да ѝ дадеш нищо, и да остави теб и приятелките ти на мира.

— Искам първото.

Ейдън примигна учудено:

— Първото ли?

— Да, това ти и Спенсър, и Уокър да дойдете в училище и да я заплашите. Това избирам. Можете да останете с мен целия ден, ако искате.

— Не те питаме кое избираш... — започна Ейдън.

— Чакай. Ти нали каза, че това момиче... как се казваше? — намеси се Уокър.

— Морган.

— Добре. Нали каза, че тази Морган пак ще тормози Кордилия утре?

Регън подсмръкна и отвори широко очи.

— Тогава защо се тревожиш? Тя няма да се занимава с теб — рече Уокър.

Регън го погледна съвсем сериозно.

— Защото Корди ми е приятелка!

Ейдън се усмихна:

— А как мислиш, че ще се почувства тя утре, ако ти не се появиш?

— Корди също няма да дойде на училище. Каза ми го.

— Да бе! Сигурен съм, че родителите ѝ ще я накарат да отиде — каза Ейдън. — Знаеш ли, Регън, на тоя свят има два вида хора. Тези, които бягат от грубияните, и тези, които не им се дават.

Тя изтри сълзите си:

— Аз от кой вид съм?

— Ти си Мадисън. Изправяй се лице в лице с проблема и не бягай от никого.

Не ѝ харесваше да слуша това, но от начина, по който се бе напрегнала челюстта на брат ѝ, отгатваше, че той няма да промени мнението си, колкото и да настоява. Поне се чувстваше по-добре, след като се бе наплакала.

На следващата сутрин, докато госпожа Тайлър вчесваше косата ѝ, Регън се зачуди дали да не отиде без шнолите. Все пак реши да ги сложи, просто в случай че на Кордилия ѝ потрябват резервни.

Когато пристигна в „Бриъруд“, стомахът ѝ се присви. Забеляза Корди да чака до вратата на училището.

— Мислех, че днес няма да дойдеш — каза Регън, когато стигна до нея.

— Татко ме накара — отвърна Корди нещастно.

— А мен брат ми.

Софи им извика. Тя тъкмо бе слязла от колата и се опитваше да намести дръжката на чантата си през рамо.

Когато видя Корди и Регън заедно, изтича при тях, а дългата ѝ златиста коса се развя зад нея. Регън си помисли, че Софи прилича на принцеса. Косата ѝ бе толкова светла, че изглеждаше почти бяла, а очите ѝ блестяха с най-красивия нюанс на зеленото.

— Знам какво можем да направим — съобщи им Софи веднага щом ги настигна. — През междучасието ще се скрием зад петокласничките и после ти, Регън, ще се промъкнеш до Морган, за да отмъкнеш шнолите на Корди.

— Как? — попита Регън.

— Как какво?

— Как ще отмъкна шнолите?

— Не знам, но все ще измислиш нещо.

— Според татко трябва да кажа на учителката за Морган, но аз няма да го направя — рече Корди. Тя отметна черните си къдрици и добави: — Така Морган само ще побеснее още повече.

Изведнъж Регън се почувства като възрастна.

— Трябва да я предупредим да ни остави на мира. Ейдън каза, че така е най-добре.

— Кой е Ейдън? — попита Софи.

— Брат ми.

— Но Морган тормози само мен — обади се Корди. — А не теб или Софи. Вие трябва да избягате и да се скриете от нея.

— Ти можеш да се скриеш с нас — предложи Софи.

— Но учителката ще ни накара да излезем навън през междучасието — размисли Корди. — И тогава Морган ще ме открие.

— Ще стоим заедно и когато тя се опита да те накара да й дадеш нещо, и трите ще й кажем да се маха. Може би, като сме три, ще я подплашим.

— Може би. — Корди прие идеята без ентусиазъм. Регън усети, че тя не е убедена в това.

— До междучасието ще измисля някакъв план — заяви Софи.

Тя звучеше толкова сигурна в себе си, толкова уверена. На Регън й се прииска да прилича повече на Софи, която не се плашеше от нищо. Регън, от друга страна, вечно се тревожеше. Очевидно Корди бе същата като нея. Двете се притесняваха цяла сутрин какво ще правят с Морган.

Тъй като навън ръмеше, прекараха първото междучасие в класната стая. Но когато дойде време за обяд и започна голямото междучасие, през което децата от предучилищната се смесваха с останалите ученици, вече беше слънчево и ги накараха да излязат на двора.

Прекалено късно Регън осъзна, че не е трябвало да яде обяда си. Храната в стомаха й натежа и тя се чувстваше, сякаш е глътнала камък.

Морган ги чакаше до люлките, които бяха запазени за предучилищната и първи клас. За щастие Софи бе намислила нов план.

— Веднага щом Морган види Корди и тръгне към нея, аз ще изтичам вътре да извикам госпожа Грант.

— Ще кажеш на учителката какво прави Морган с Корди ли?

— Не. Не искам да ми викат доносник. Татко казва, че няма лошо от това да изпортиш някого.

— Тогава какво ще направиш? — попита Регън. Тя наблюдаваше Морган с въгълчето на очите си. Засега грубиянката не ги беше

забелязала.

— Още не знам какво ще кажа на учителката, но ще я накарам да излезе на двора и после да дойде достатъчно близо, за да чуе как Морган заплашва Корди. Може би ще види как я принуждава да ѝ даде шнолите си.

— Софи, колко си умна! — възкликна Корди.

Регън също реши, че планът е страхотен. Софи изчезна в училището веднага щом Морган се отправи с тежки стъпки към тях. Точно като гигантката от приказките, на която я оприличаваше Регън.

Двете момичета неволно отстъпиха. Морган пристъпи напред. Регън трескаво се огледа за Софи и госпожа Грант, но не ги видя никъде. Почувства се ужасена. Впери поглед в краката на Морган, които ѝ се сториха огромни като тези на Ейдън, и после плахо погледна нагоре към малките ѝ кафяви очички. Започна да ѝ се гади.

Сега Регън имаше два ужасни проблема — страха от Морган и от това да не повърне пред цялото училище.

Грубиянката протегна ръка напред с обърната нагоре длан и изгледа навъсено Корди.

— Дай ги! — каза тя и размърда пръсти. Корди веднага посегна да свали шнолите си, но Регън стисна ръката ѝ и я спря.

— Не — каза тя и застана пред Корди. — Остави я на мира.

Това бе най-смелото нещо, което бе правила някога. Почувства се отмаляла и замаяна и едновременно с това ѝ се повдигаше. Горчилката напираше в гърлото ѝ и тя не можеше да я преглътне, но не ѝ пукаше колко зле се чувства. В момента проявяваше смелост и нямаше търпение да разкаже на Ейдън какво е станало.

Морган заби юмрук в гърдите ѝ. Регън залитна назад и едва не падна, но бързо се изправи и застана непоклатимо.

— Остави Корди на мира! — повтори тя. От гаденето гласът ѝ бе съвсем слаб, така че тя преглътна с мъка и повтори думите си.

— Охо!

Стомахът ѝ се преобърна и тя осъзна, че няма да успее да стигне до тоалетната.

— Добре — каза Морган. Тя направи още една заплашителна стъпка напред и пак блъсна с ръка Регън. — Тогава ти ще ми дадеш нещо.

й. Бунтуващият се стомах на Регън с готовност изпълни желанието

ПЪРВА ГЛАВА

Демонът искаше да излезе на воля.

Мъжът не се изненада или изплаши. Звярът винаги ставаше неспокоен в края на деня, когато мислите му не бяха ангажирани с работата, а тялото му отчаяно копнееше да се отпусне.

Дълго време, почти цяла една година демонът се беше крил от него и той не бе подозирал присъствието му. И наивно бе повярвал, че преди е имал пристъпи на паника или кризи, както предпочиташе да ги нарича, защото така му се струаха по-малко обезпокоителни.

Всичко започваше с един скрит копнеж, неприятен като цяло. Оприличаваше усещането с това да обвие ръце около горещ камък, за да стопли замръзващото си тяло. Но с напредването на деня камъкът ставаше все по-горещ и по-горещ и накрая излъчваше непоносима топлина. Тогава го завладяваше ужасяващата тревожност, от която кожата му настръхваше. Дробовете му изгаряха от нуждата да пици и пици и в отчаянието си той искаше да вземе едно от специалните хапчета, които лекарят му беше предписал, но никога не посягаше към тях, дори и към аспирина, от страх, че лекарството ще го направи слаб.

Вярваше, че е добър човек. Плащаше си данъците, ходеше на църква в неделя и имаше постоянна работа, която бе динамична, изпълнена със стрес и изискваше постоянна концентрация. Не му оставяше време да мисли и да се тревожи за тежкия товар, който го очакваше у дома. Нямахше нищо против извънредната работа. Всъщност на моменти дори беше благодарен за нея. Никога не бягаше от отговорностите в професионалния и личния си живот. Грижеше се за съпругата си инвалид, Нина. По нейно настояване се бяха преместили в Чикаго, за да започнат наново след катастрофата. Той си намери работа само две седмици след като пристигнаха и реши, че това е на добро. Беше шеметно, но пълно с радости време. Двамата с Нина решиха да използват част от парите от обезщетението, за да купят просторна къща на етаж и половина в предградията и щом разопаковаха багажа си, той прекарваше летните вечери в поставяне на

рампи и ремонти из първия етаж, за да може Нина да се придвижва без проблем с новата си супермодерна и лека инвалидна количка. Краката на Нина бяха премазани при катастрофата и тя вече никога нямаше да проходи. Той прие това, което съдбата им бе отредила, и продължи напред. С облекчение виждаше как жена му постепенно възвръща силите си и се учи да се справя сама през деня.

Когато си беше у дома, той настояваше да я глези. Приготвяше вечерята всеки ден, миеше чиниите, после прекарваше останалата част от вечерта, като гледаше заедно с нея любимите им телевизионни предавания.

Бяха женени от десет години и през цялото това време любовта им не бе намаляла. Ако не друго, катастрофата ги бе предпазила от възможността да изпаднат в капана на леността и да приемат другия за даденост. И нищо чудно. Сладката му, нежна Нина бе умряла на операционната маса и после, по истинско чудо, се бе върнала при него. Хирурзите бяха работили цяла нощ, за да я спасят. Когато чу новината, че тя ще се оправи, падна на колене в болничния параклис и се закле да посвети остатъка от живота си на това да я прави щастлива.

Живееше богат, пълноценен живот... с едно малко изключение.

Усещането за присъствието на демона не се оформяше постепенно. Не, просветлението дойде внезапно.

Беше посред нощ. Той не можа да заспи и вместо да се върти и да събуди Нина, отиде в кухнята, която бе в противоположния край на къщата, и нервно закрочи из нея. Реши, че чаша топло мляко ще му помогне да се успокои и ще го приспи, но всъщност нямаше никаква полза. Тъкмо слагаше празната чаша в мивката, когато тя се изплъзна от ръката му и се разби на парчета. Звукът сякаш отекна в цялата къща. Той се втурна към вратата на спалнята и застана пред нея, като се послуша напрегнато. Шумът не бе събудил жена му и той изпита кратко облекчение, докато вървеше обратно към кухнята.

Ставаше все по-напрегнат и тревожен. Дали не се побъркваше? Не, просто това бе един от неговите пристъпи. Но този път не бе толкова ужасен, можеше да се справи с него.

Вестникът бе на плота, където го бе оставил. Взе го и го занесе на масата. Реши да го изчете страница по страница, докато толкова му се доспи, че не може да държи очите си отворени.

Започна със спортната рубрика и изчете всяка дума, после премина на местните новини. Прегледа една статия за откриването на нов парк и алея за джогинг. После видя снимката на красива млада жена, застанала пред група мъже. Позираше вдигнала високо ножица, готова да пререже опънатата през алеята панделка. И му се усмихваше.

Не можеше да свали очи от нея.

Зачете имената под снимката. И тогава се случи: изведнъж почувства непоносимо стягане, не можеше да си поеме дъх. Сякаш светкавица премина през сърцето му, причинявайки мъчителна болка. Сърдечен удар ли беше това, или един от пристъпите на паника?

„Опитай да се успокоиш — каза си. — Просто се успокой. Поеми си дълбоко дъх“.

Тревогата ставаше още по-силна и с нея дойде потресаващият, но познат ужас. Кожата му пламна и започна да го сърби и той трескаво започна да чеше ръцете и краката си, изправи се рязко и закрачи около масата. Какво ставаше с него?

Осъзна, че е побягнал, и се принуди да спре. Поглеждайки надолу, видя дългите назъбени драскотини. По ръцете и краката му имаше кървави линии, някои толкова дълбоки, че кръвта капеше по пода. Беше на път да избухне. Скимтейки, заскуба косата си, но ужасът продължаваше да го владее. После, като ослепителна светлина, дойде прозрението. Изведнъж осъзна, че вече не контролира тялото си. Не можеше да се накара дори да диша.

Със стряскаща яснота проумя, че някой друг диша вместо него.

Събуди се на следващата сутрин, свит като зародиш на пода на кухнята. Припаднал ли беше? Помисли си, че може би е станало точно така. Надигна се със залитане и опря ръце на кухненския плот. Затвори очи, пое си дълбоко дъх няколко пъти и бавно се изправи. Забеляза ножицата върху сгънатия вестник. Той ли я беше сложил там? Не помнеше. Прибра я на мястото ѝ в чекмеджето и взе вестника, за да го изхвърли в кофата за боклук в гаража. И тогава видя изрезката от вестника. Статията и снимката на усмихнатата жена бяха там, по средата на масата, чакаха го. Знаеше кой ги е сложил там. И знаеше защо.

Демонът я желаше.

Зарови лице в дланите си и заплака.

Трябваше да намери друг начин да укроти звяра. Физическото натоварване като че ли помагаше. Отиде на фитнес и започна да тренира като обезумял. Едно от любимите му занимания бе да си сложи боксовите ръкавици и да блъска крушата с всички сили, докато може. Така губеше представа за времето и спираше чак когато вече не можеше да вдигне ръце, без да изпита непоносима болка.

Дни наред трябваше да държи тялото си в състояние на постоянно изтощение. Но дори и това не бе достатъчно.

Времето изтичаше. Демонът го изяждаше. Иронията бе, че съпругата му даде идеята. Една вечер, докато той миеше чиниите, тя му правеше компания и му предложи да излезе някоя вечер. Настоя, че има нужда да отиде да се повесели с приятели.

Той не се съгласи лесно. И без това имаше твърде много вечери, в които не беше с нея, защото го задържаха в работата. Ами цялото време, когато го нямаше, защото ходеше на фитнес или да тича? Тези часове му бяха предостатъчни.

Но тя бе по-упорита и не спря да го убеждава. Накрая той се съгласи само за да ѝ угоди.

Така че довечера щеше да излиза за пръв път. Вече усещаше прилива на адреналин. Беше изнервен и възбуден, както когато отиваше на първата си среща.

Преди да потегли, каза на Нина, че след работа ще се срещне с приятели в „Сълис“, известен бар в града. Успокои я, че ако пие повече от едно питие, няма да се прибере с колата, а ще вземе такси.

Всичко това бе лъжа.

Не, той нямаше да отиде в града да разпусне. Щеше да отиде там да ловува.

ВТОРА ГЛАВА

Регън Мадисън бе прекарала три нещастни дни и нощи заобиколена от отрепки. Те сякаш бяха навсякъде — на летищата, в хотела, по улиците на Рим. Отрепките, както тя ги определяше, бяха похотливи, но богати стари мъже с два пъти по-млади любовници. Регън изобщо не бе обръщала внимание на подобни двойки, преди Емерсън, пастрокът ѝ, да се ожени за Синди, която бе почти дете. Регън разбираше какво му харесва в нея. Тя имаше тяло на стриптийзърка. Освен това коефициентът ѝ на интелигентност бе колкото на парче шперплат. А това я правеше идеална за него.

За щастие на Регън безумно щастливата и определено ненормална двойка остана в Рим, докато тя самата се прибра в Чикаго. Легна си рано, изтощена от дългия полет, и спа цели осем часа с мисълта, че следващият ден ще бъде по-добър.

Оказа се, че греши.

Събуди се в шест сутринта с чувството, че лявото ѝ коляно е омотано с хиляда гумени ленти, които спират цялото ѝ кръвообращение. Беше блъснала крака си в нощното шкафче предната вечер и не си бе направила труда да му сложи лед. Болката бе непоносима. Регън отметна завивките, седна в леглото и взе да разтрива коляното, докато пулсиращата болка намалее.

Проблемите с коляното бяха резултат от една травма, получена по време на благотворителен бейзболен мач. Тя играеше на първа база и се справяше доста добре, когато се завъртя рязко и скъса менискуса си. Хирургът ортопед, с когото се консултира, я посъветва да се оперира и я увери, че възстановяването ще трае само няколко дни, но Регън все отлагаше процедурата.

Тя свали крака от леглото, наведе се напред и предпазливо се изправи, внимателно отпусвайки тежестта си върху болното коляно. После, сякаш не ѝ стигаше едно нещастие, започна да подсмърча и очите ѝ се насълзиха.

Отношенията между Регън и родния ѝ град бяха на принципа любов и омраза. Тя обожаваше галериите и музеите му и смяташе, че магазините му са не по-лоши от тези в Ню Йорк — мнение, което двете ѝ най-добри приятелки — Софи и Кордилия, категорично не споделяха. Освен това вярваше, че поне осемдесет процента от обитателите му са добри, свестни, спазващи закона граждани. Повечето се усмихваха, когато се разминаваше с тях по улиците, някои дори я поздравяваха. Като хора от Средния запад, те бяха дружелюбни и учтиви, без да се натрапват. Бяха корави, макар да обичаха да се оплакват от времето, особено през зимата, когато вятърът режеше като нож гърба или гърдите в зависимост от това, дали човек се отдалечава, или приближава към езерото Мичиган.

За Регън обаче пролетта бе истинската досада. Тя беше алергична и щом дърветата започваха да цъфтят и настъпваше пикът на полените, тя се превръщаше в ходеща аптека. Но въпреки това отказваше да намали темпото. В дните, когато въздухът беше прекалено тежък и изпълнен с хвърчащите пухчета, тя зареждаше чантата си с множество носни кърпички, аспириин, антихистамини, капки за нос и за очи и продължаваше.

Програмата за деня ѝ беше пълна и знаеше, че трябва да се приготви за работа, но искаше само да се пъхне под завивките в топлото си легло. Беше толкова хубаво, че си е вкъщи.

Домът на Регън беше апартамент в „Хамилтън“, един от петзвездните хотели, притежавани и управлявани от семейството ѝ. Намираше се в модния район Уотър Тауър, който се славеше като елегантен, изискан и удобен. За момента това жилище я устройваше напълно. В хотела тя разполагаше с всичко, от което се нуждаеше. Офисите на фирмата също се помещаваха в сградата и така тя стигаше до работното си място само с едно кратко пътуване с асансьора. Освен това познаваше повечето хора от персонала откакто се помнеше и ги възприемаше като свое семейство.

Колкото и да ѝ се искаше да се върне обратно в леглото, тя не се поддаде на изкушението. Отметна косата от очите си и закуцука към банята. Изми лицето и зъбите си, облече си спортния екип, върза косата си на опашка и взе асансьора до единайсетия етаж, за да пробяга три километра по новата пътечка във фитнес салона. Нямаше намерение да позволи на един малък пристъп на сenna хрема или

някакви болезки в коляното да ѝ развалят режима. Три километра всеки ден, каквото и да става!

В седем и половина вече се беше върнала в стаята си, където си взе душ и се облече за работа. След което изяде обичайната си закуска от препечена филия, грейпфрут и чай.

Регън тъкмо бе седнала зад бюрото в апартамента си, за да прегледа бележника си, когато телефонът иззвъня. Кордилия се обаждаше да я чуе.

— Как беше в Рим?

— Нормално.

— Пастрокът ти беше ли там?

— Да.

— Тогава как определяш пътуването си като нормално? Забрави ли, че говориш с мен!

Регън въздъхна.

— Беше ужасно — призна тя. — Просто ужасно.

— Значи младоженката е била с него?

— Определено...

— Още ли се кипри само с дрехи „Ескада“?

Регън се усмихна. Корди умееше да представи дори и най-ужасните ситуации като забавни. Тя знаеше какво прави приятелката ѝ в момента — опитваше се да разведри настроението.

— Не „Ескада“ — поправи я тя. — „Версаче“. Да, още прелива само от дрехи „Версаче“.

Корди изсумтя.

— Мога да си я представя. Братята ти бяха ли там?

— Ейдън беше, разбира се. Хотелът в Рим бе негов личен проект и той излъчваше обичайната си сериозност. Не помня да съм го виждала да се усмихва от години. Сигурно това върви с товара да си най-големият в семейството.

— Ами Спенсър и Уокър?

— Наложил се Спенсър да остане в Мелбърн. В последния момент се появили някакви проблеми с обзавеждането на новия хотел. Уокър беше там, но само за приема. Искаше да си почине преди състезанието.

— Е, говори ли с него?

— Да.

— Браво. Значи най-после си му простила, така ли?

— Предполагам... Той е смятал, че постъпва правилно. Като мина известно време, вече виждам нещата по друг начин, точно както предрече ти. Така че можеш да се поперчиш с прозорливостта си. Освен това бих се чувствала ужасно, ако той изразходва всичките си животи, преди да съм му простила. Помня още една кола миналия месец — добави тя.

— И се измъкна без драскотина, нали?

— Точно така.

— Радвам се, че вече не му се сърдиш.

— Толкова е импулсивен. Просто ми се иска да не се хваща за пистолета всеки път, когато излезе с някой мъж. След две-три срещи той вече наема хора, които да го разследват.

— Извинявай, но ти се срещна доста повече от два-три пъти с Денис.

— Да, но...

— Е, поне не му позволи да ти разбие сърцето. Знам със сигурност, че не беше влюбена в него.

— Откъде знаеш?

— Когато скъсахте, ти не проля нито една сълза. Погледни истината в очите, Регън, та ти плачеш и на рекламите за кучешка храна. Щом не си ридала за Денис, значи сърцето ти не му е принадлежало. И само за протокола, аз съм много щастлива, че го изостави. Той изобщо не беше за теб.

— По онова време не мислех така. Смятах го за почти идеален. Имахме толкова общи неща. Той обича театъра, балета, операта и нямаше нищо против да ходи на моите благотворителни сбирки. Въобразявах си, че имаме едни и същи идеали и ценности...

— Но това не е бил истинският Денис, нали? Той е преследвал парите ти, Регън, а ти струваш много повече, за да се примиряваш с такъв меркантилен тип.

— Нали няма да ми изнесеш поредната си лекция за това колко съм умна и красива?

— Не, нямам време за лекции в момента. Трябва да се връщам в лабораторията, преди някой от учениците ми да я е вдигнал във въздуха. Обаждам се само да се уверя, че си се прибрала

благополучно, и да те питам дали искаш да вечеряме заедно довечера. От утре започвам диетата с грейпфрутите.

— Бих искала, но съм затрупана от работа. Ще трябва да наваксам цяла седмица.

— Добре, тогава да планираме вечерята за петък, а аз ще започна диетата от събота. И двете се нуждаем от малко забавление. — После Корди въздъхна: — Имах ужасна седмица. В понеделник едно момче изтърва кашон с материали и всички нови мензури се счупиха. Във вторник открих, че бюджетът ми за следващата година е отрязан наполовина. Представяш ли си, наполовина! — подчерта тя. — А пък в сряда Софи ми се обади да ме помоли да ѝ свърша една работа и тя се оказа доста гадна.

— Каква работа? — любопитства Регън.

— Накара ме да отида в полицейския участък да проверя нещо.

— И какво е то?

— Ще трябва да изчакаш тя да ти разкаже зловещите подробности. Обещах ѝ, че няма да ти казвам. Иска лично да ти обясни.

— Замислила е нещо ново, нали?

— Може би... Охо, един от учениците ми ми маха трескаво. Трябва да вървя.

Затвори, преди Регън да успее да се сбогува с нея. Пет минути по-късно се обади Софи. Тя не загуби никакво време за любезности.

— Ще те помоля за една услуга. Голяма услуга!

— В Рим беше чудесно. Благодаря, че попита. Каква услуга?

— Първо обещавай.

Регън се засмя.

— Не съм падала в този капан още от предучилищна възраст.

— Тогава да се срещнем за обяд. Не днес — добави тя бързо. — Знам, че вероятно си затрупана от работа, а аз имам две срещи една след друга, които не мога да пропусна. Може би ще успеем утре или в другиден. Ще ми трябват два-три часа.

— Два-три часа за един обяд?!

— Обяд и услуга — поправи я тя. — Нека се срещнем в „Палмите“ в дванайсет и половина в петък. Корди свършва по обяд и може да дойде с нас. Ще имаш ли време в петък?

— Не съм сигурна дали...

— Наистина се нуждая от помощта ти.

Звучеше като достойна за съжаление. Регън знаеше, че това е съзнателна манипулация, но реши да я остави да постигне целите си.

— Щом е толкова важно... — започна тя.

— Важно е.

— Добре, ще се освободя.

— Знаех, че мога да разчитам на теб. О, между другото, обадих се на Хенри, за да съм сигурна, че няма да ти планира никакви ангажименти през следващия уикенд, и му казах да ме запише.

— За целия уикенд? Софи, какво става?

— Ще ти обясня на обяда и ти ще имаш цяла седмица да го обмислиш.

— Не мога...

— Много харесах снимката във вестника. Косата ти изглеждаше чудесно.

— Софи, искам да знам...

— Трябва да вървя. Ще се видим в петък в дванайсет и половина в „Палмите“.

Регън понечи да спори, но се оказа безполезно, защото Софи вече беше затворила. Тя погледна часовника, грабна чантата си и се втурна към вратата. Пол Грийнфилд, старши служител от персонала и скъп приятел, я чакаше във фоайето. Регън го познаваше от времето, когато беше тийнейджърка. Работеше като негова стажантка през лятото на предпоследната си година в гимназията и през тези три месеца бе лудо влюбена в него. Той се бе досетил за чувствата ѝ. Тя бе абсурдно откровена, когато адски си падаше по някого, както се изразяваше майка ѝ. Пол се бе държал много мило през цялото време. Сега беше женен и имаше четири деца, които напълно го изтощаваха, ала винаги намираще сили да ѝ се усмихне. Слепоочията му вече побеляваха, беше започнал да носи очила с много дебели стъкла, но Регън все още го намираще за изключително красив. Той държеше някаква разпечатка, сигурно бяха петстотин страници.

— Добро утро, Пол. Май си с пълни ръце.

— Добро утро — отвърна той. — Всъщност това е за теб.

— О? — Тя направи крачка назад.

Той се усмихна:

— Съжалявам, но преди около час получих имейл от брат ти Ейдън.

— И какво? — попита тя, когато той се поколеба как да продължи.

— Чуди се защо още не си му се обадила.

Пол опита да ѝ подаде купчината листове, но тя отстъпи отново и се засмя:

— По какъв точно повод трябва да му се обадя?

— За да му кажеш мнението си за доклада му.

— Той ли е написал всичко това? Кога, за бога, е имал време да сътвори доклад от петстотин страници?

— Двеста и десет са — поправи я той.

— Добре. Кога е имал време да изпише двеста и десет страници.

— Нали знаеш, че брат ти не спи.

„Нито пък има личен живот“ — помисли си тя, но не посмя да го изрече на глас, защото това би било проява на нелоялност.

— Очевидно не. За какво се отнася този доклад?

Пол се усмихна. Тя гледаше към листовете, сякаш очаква от тях внезапно да изскочи призрак.

— Ейдън има планове за разширяване — каза той. — Трябва да научи мнението ти, преди да продължи нататък. Всички числа са в доклада. Спенсър и Уокър вече са подкрепили проекта.

— Обзалагам се, че те не са чели проклетия доклад.

— Всъщност не, не са го чели.

Регън забеляза виновното изражение на лицето му, докато ѝ даваше листовете. Тя постави чантата си най-отгоре.

— Ейдън дори не ми спомена за това, докато бяхме в Рим. А сега смята, че трябва вече да съм го изчела?

— Очевидно е станало някакво объркване. Това е вторият път, когато разпечатвам доклада за теб. Първото копие, изглежда, е изчезнало. Дадох го на Емили — каза той, като спомена името на секретарката на Ейдън. — Тя твърди, че го е предала на Хенри, за да ти го даде.

— Ако докладът беше при Хенри, досега щеше да ми го е връчил.

Пол винаги бе много дипломатичен.

— Истинска загадка е, но не мисля, че някой от нас трябва да губи време и енергия в опити да разбере какво е станало.

— Добре, нека да е загадка. — Тя не успя да скрие раздражението си. — И двамата знаем, че Емили...

Той я прекъсна:

— Няма нужда да гадаем. Обаче брат ти очаква да се чуете, по възможност днес по обяд.

— На обяд ли?

— Каза ми да не се тревожиш заради часовата разлика. Тя стисна зъби.

— Добре, ще го прочета веднага.

Усмивката му показва, че той е доволен от решението ѝ.

— Ако имаш някакви въпроси, аз ще бъда в офиса си до единайсет. После заминавам за Маями.

Регън погледна часовника си, изстена, после изпъна рамене ѝ се отправи към кабинета си.

ТРЕТА ГЛАВА

Убийството беше грешка.

Той стоеше в сенките на една сграда близо до района Уотър Тауър и наблюдаваше входа в очакване избраницата да се появи. Влажният хладен нощен въздух сякаш проникваше в костите му. Чувстваше се зле, но не посмя да се откаже, и продължи да се крие, да чака и да се надява повече от два часа. Накрая призна, че се е провалил.

Сломен се върна в джипа си и се отправи към дома си. Очите му се напълниха със сълзи, толкова силни бяха разочарованието и срамът. Чу някой да хлипа, осъзна, че е издал звук, и ядосано изтри сълзите от бузите си.

Не можеше да спре да трепери. Беше се провалил. Какво щеше да направи демонът с него сега? Отново захлипа.

И точно когато щеше да изтене от отчаяние, отговорът дойде. Видя входа на Конрад Парк и внезапно осъзна, че демонът го бе насочил къде трябва да отиде. Алеята за джогинг обикаляше университета и парка, описвайки перфектна осмица. Спомни си, че бе видял схемата във вестника заедно с дългата статия за някакъв фестивал. Приходите щели да отидат за благотворителна кауза, но не можеше да си спомни каква.

„Ще я намериш там“ — прошепна му демонът.

Изведнъж почувства облекчение. Откри идеално място за паркиране на улицата до университета. Спря до един телефонен стълб, на който бе закачен плакат за предстоящо атлетическо състезание. На него се виждаше красива млада жена, пресичаща финала.

Той понечи да отвори вратата и замръзна. Не беше облечен подходящо. Беше с евтиния си, но приемлив черен костюм и вратовръзка на райета, защото мислеше, че ще я открие в района на хотела, и искаше да се смеси с другите бизнесмени, които се прибираха у дома след работа. Беше напъхал бейзболна шапка в джоба

си и смяташе да си я сложи, щом тръгне след нея, за да не може някой случаен минувач да го идентифицира впоследствие.

Какво да направи?

„Стори възможно най-доброто“ — просъска му демонът.

Той грабна куфарчето си и реши да се престори на професор от университета, който бърза нанякъде. Разстоянието не бе голямо. Да, можеше да се получи.

Времето пак се бе развалило. Беше валяло силно в продължение на четири дни, но тази вечер се очакваше да бъде ясно. Метеоролозите очевидно бяха объркали прогнозата. По дяволите, трябваше да се сети да си вземе чадър. Сега беше твърде късно да търси откъде да си купи.

Стисна дръжката на куфарчето в лявата си ръка и тръгна бързо по алеята, преструвайки се, че знае накъде се е отправил. Вървя почти километър и половина, ситният ръмеж овлажни дрехите му, а чувството му за неотложност нарастваше, докато търсеше идеалното място. Нямаше много гористи местности, а той знаеше, че обектът ще бъде по-внимателен и предпазлив покрай тях.

Не се тревожеше, че дъждът ще й попречи да излезе. Бегачите тичат независимо от времето. А имаше и важно състезание, за което тя да се готви, мислеше си той. Да, щеше да я намери там.

Но къде да се скрие? Продължаваше да върви, търсейки подходящо място. Нови лампи, оформени така, че да изглеждат като старомодни газови фенери, бяха разположени по алеята на всеки шест метра, някои дори по-начесто в близост до задната част на сградата, към която се приближаваше в момента. Знак, сочещ към сградата, показваше, че това е лекционна зала.

— Няма да стане! — измърмори си той. Беше твърде светло за това, което възнамеряваше да направи.

Костюмът му вече бе подгизнал, но той продължаваше напред. Какво беше това до стената? Свърна от алеята, приближи се и спря. Да, точно така — беше лопата.

Покрай каменната стена на сградата имаше три големи дупки — изкопани, за да се изкоренят някакви храсти и да се осигури място за ново озеленяване. Някой от работниците очевидно бе оставил лопатата си. Както и други неща: на земята имаше небрежно сгъната оранжева мушама, а изпод нея се подаваше чук, ръждясал, но можеше да свърши работа. Грабна го, измери тежестта му и опипа дръжката, после го

задържа близо до тялото си. Не се беше сетил да си донесе оръжие. Беше силен, невероятно силен и вярваше, че може да надвие с голи ръце всяка жена, независимо от телосложението ѝ. А чукът можеше да я убеди да не се съпротивлява. „По-добре да действам на сигурно, вместо после да съжалявам“, помисли си той.

Стигна до завоя на алеята и ахна въодушевено. Там работата не бе приключила. Имаше пирамида от изсъхнали храсти и дървета; корените им стърчаха като втвърдени пипала на октоподи отстрани на пътеката. Боклукът бе приготвен за извозване. Огледа се за някой, който би могъл да го види или чуе, после взе един камък и с първото хвърляне счупи най-близката лампа. Но все още бе твърде светло, затова метна още един камък, за да строши и втората.

— Идеално! — прошепна си. — Идеално за засада. Продължаваше да си мисли за дълбоките дупки, които някой предвидливо му беше оставил изкопани. Две от тях бяха от южната страна на сградата, но други две бяха съвсем до алеята, оградени от оранжеви светлоотразителни конуси. Въпреки че беше с ръкавици, той изтри длани в панталона си и се сви зад купчината боклук, който започваше да се вмирисва. Мокасините му потънаха в калта.

Внимателно остави тънкото си куфарче на земята и си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

Сетивата му бяха изострени от адреналина. Чуваше всеки звук, долавяше и най-слабия мирис на мухъл.

Чу тропота на стъпки по паважа, когато бегачът се приближи. Усмихна се доволно. Бегачите тичат независимо от всичко. Наведе се още по-ниско и се взря през триъгълния процепа, който си бе направил между клоните. Гледаше към едно яркоосветено място, през което бегачът трябваше да мине.

Да, наистина бе жена! Но дали беше набеязаната жертва? Не можеше да види лицето ѝ — тя тичаше, вперила очи в земята. Огледа слабото ѝ атлетично тяло и гъстата ѝ черна коса, вързана на опашка. Сигурно беше тя... Имаше дълги, невероятно красиви и съвършени крака.

Стисна чука като бейзболна бухалка и се подготви да скочи.

Не смяташе да я убива. Искаше само да я замае. Но твърде късно осъзна, че не е преценил точно момента на нападението. Трябваше да я остави да го подмине и тогава да я удари отзад, в основата на черепа,

но беше прекалено нетърпелив и неопитен. В миг тя заби нокти в лицето му и веднага започна да се бори, докато той се опитваше да я повали.

Стисна ръцете ѝ и когато най-после успя да я зърне отблизо, осъзна, че тя го вижда съвсем ясно. Завладя го паника, последвана от гняв.

Тя се опитваше да извади лютив спрей от джоба си и крещеше с пълно гърло. Удари я силно, замахвайки с чука, и тя се срина на земята. Но демонът не му позволи да спре дотук. Отново и отново удряше краката ѝ, блъскаше с чука по коленете ѝ, бедрата, глезените.

Навсякъде пръскаше кръв.

Късметът остана на негова страна и ръмежът премина в проливен дъжд. Обърна лице към небето и остави студената дъждовна вода да измие кръвта. Алените струйки се плъзнаха под яката на ризата му и той настръхна. Затвори очи, за да си почине.

Внезапно скочи на крака. Колко време бе стоял така, клекнал до тялото ѝ, глупаво загледан в черното небе, докато всеки би могъл да мине случайно и да го види?

Поклати глава. Трябваше да скрие трупа. Но къде...

Дупките, онези красиви големи дупки край сградата! Да рискува ли да я носи чак до там или да използва лопатата и да изкопае ров под купчината сухи храсти? Да, точно това щеше да направи. Но по-късно.

Бързо я скри под няколко клона, после намери място близо до лопатата, където да се свре и да изчака. След полунощ, когато беше сигурен, че никой няма да го безпокои, размести изсъхналите клони и изкопа дупка, в която да скрие трупа. Направи я достатъчно дълбока, така че да побере сгънатото на две тяло. Докато го влачеше към дупката, двете ѝ обувки и единият чорап се изхлузиха, но той ги вдигна и ги хвърли в ямата. Натъпка трупа вътре, засипа го с пръст, после я отъпка и струпа отгоре изсъхнали клони и храсти.

След като прикри следите от стъпките си доколкото можеше, застана встрани от алеята, за да огледа свършеното. С облекчение откри, че дъждът вече е отмил кръвта от пътеката.

Когато се качи в джипа, отново започна да трепери. Едва успя да пъхне ключа, за да запали колата, толкова потресен бе от случилото се. Докато стигна до дома си, усещането за спокойствие се бе просмукало

в тялото му и той се чувстваше точно като след секс. Задоволен, отпуснат, спокоен.

Малко се изненада, че не изпитва никаква вина. Наистина не изпитваше никаква вина. Но и защо всъщност да изпитва? Жената го бе заблудила и само поради тази причина заслужаваше да умре.

Двама други бегачи бяха минали, докато той чакаше да зарови тялото, и двамата бяха мъже и сигурно не бяха забелязали следите от кръв, които дъждът още не бе измил напълно. Да, беше поел доста голям риск тази вечер.

Изключи фаровете на колата още преди да завие към къщата, за да не го види любопитната съседка. Преди няколко седмици беше махнал крушката до вратата на гаража. Приблужи се към дома си съвсем бавно. Жената беше там, стоеше до прозореца в кухнята си и се взираше навън. Вечно проверяваше какво правят съседите ѝ.

Изчезна точно когато вратата на гаража взе да се отваря. Казваше се Каролин и започваше да става повече от досадна. Много лошо, че не живееше сама, грижеше се за майка си. Човек би си помислил, че старицата ще я ангажира достатъчно, но това очевидно не ставаше. Каролин постоянно си вреше носа в чуждите работи и все питаше кога може да се отбие да види Нина. Ако продължаваше с това, той трябваше да направи нещо по въпроса.

След като паркира в гаража, той издърпа една дървена кутия от рафта на стената и сложи кървавия чук на дъното ѝ. После изпразни джобовете си. Лютивия спрей и шофьорската книжка, която импулсивно беше взел от жената, също пхна в кутията. Скри кутията и куфарчето си в един ъгъл. След това се съблече и натъпка калните си дрехи и обувки в един чувал за боклук.

Трябваше да бъде съвсем тих. Не искаше да събуди Нина, така че реши да спи в стаята за гости. Прекоси тихо къщата и се качи по стълбите. Когато се видя в огледалото на банята, ахна и потрепери от ужас. Какво му бе направила онази жена? Лицето му изглеждаше съсухрено и бледо като на мъртвец. Бързо пусна водата и внимателно отми кръвта. Ноктите ѝ бяха оставили дълги раздрани ивици по бузите му. Имаше дори една алена следа на врата му. Той отново ѝ се ядоса, влезе под душа и замижа под струята.

Мили боже, ами ако някой го беше видял, докато шофираше към къщи? Колко пъти му се беше случвало да стои на някой светофар и да

се оглежда наляво и надясно. Може би някой шофьор вече се бе обадил в полицията и им беше дал регистрационния номер на колата му.

Започна да блъска глава в плочките на стената: „Ще ме хванат, ще ме хванат, какво ще правя? О, боже, какво ще стане с Нина? Кой ще се погрижи за нея? Ще бъде ли принудена да види как ме отвеждат с белезници?“ Унижението бе твърде непоносимо, за да мисли за него, така че той направи това, което се бе научил да прави, докато Нина бе в критично състояние в болницата. Принуди се да блокира образа, докато той не изчезна.

Не излезе от къщи през целия уикенд, седя залепен за телевизора, очаквайки в новините да съобщят за убийството. Ала колкото повече напредваше времето, толкова той ставаше странно безразличен, защото жената не бе открита. Във вторник вече се смяташе за късметлия и го изпълни самоувереност.

„Не е лошо — каза си, — никак не е лошо като за генерална репетиция!“

Дори бе измислил идеалното извинение за издраното си лице. От дъжда земята бе станала хлъзгава и бил паднал в някакви бодливи храсти.

Шефът му, който бе голям педант, го извика в кабинета си в сряда в четири часа и му каза, че всички са забелязали колко усърдно работи той и колко весел е бил през изминалите три дни. Някой от колегите споменал, че дори го чул да разказва виц. Шефът се надяваше да продължи да се труди с това ведро, оптимистично, чудесно настроение.

Тъкмо излизаше от кабинета му, когато той го попита какво е причинило тази трансформация. „Пролетта“, отвърна му. Не обръщал внимание на лошото време и се захванал да промени напълно вида на задния си двор. Това му било много приятно, макар че не бил започнал още със саденето. Сега земята била топла и изкоренявал всичко — махал старото, за да направи място за новото.

— Внимавай много, когато изкореняваш храстите — предупреди го шефът. — Не искам пак да се издереш. Имаш късмет, че раните не са се инфектирвали.

Със сигурност не желаше повече дракотини. И определено беше късметлия.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Седмицата мина като в мъгла. В петък Регън бе в много по-добро настроение. Беше наваксала с бумащината и сега можеше да се отдаде на това, което най-много обичаше в работата си.

Дори срещата със секретарката на Ейдън не бе повлияла на настроението ѝ. Регън бързаше по коридора към офиса си, когато Емили Милън я извика. Обърна се и я изчака. Жената беше десет, ако не и петнайсет сантиметра по-висока от нея, а се извисяваше и допълнително заради високите си токове. Русата ѝ коса бе подстригана късо с щръкнали кичури, които очертаваха впечатляващите черти на лицето ѝ. Всичко у Емили беше модерно — от късата ѝ тясна пола до дръзките, ярки бижута.

Регън не харесваше Емили, но се стараеше да не позволи на личните си чувства да попречат на работата. Поради някаква причина Емили също никак не я харесваше. През изминалите два-три месеца неприязънта ѝ се засилваше и тя ставаше открито враждебна.

— Ейдън пожела да поема събранието, което ти трябваше да проведеш тази сутрин. Предполагам, че е искал да бъде сигурен, че всичко ще протече гладко.

Това бе обида, дори не завоалирана. Регън трябваше да си напомни защо се примирява с тази жена. Колкото и да ѝ бе неприятна, тя облекчаваше натовареността на Ейдън и всичко останало нямаше значение.

— Добре — съгласи се тя.

— Ще ми трябват бележките, които Ейдън ти е изпратил по имейла. Разпечатай ги и накарай асистента си да ми ги донесе.

Никакви моля или благодаря. Просто се обърна и се отдалечи. Регън си пое дъх и реши, че няма да позволи на Емили да ѝ развали сутринта. „Мисли си за нещо хубаво!“ — каза си тя. Отне ѝ минута, докато се сети, че не се налага сама да работи с Емили. Това определено беше хубаво.

През повечето време Регън вярваше, че има работа мечта, защото тя се състоеше в раздаване на пари. Баба ѝ Хамилтън бе започнала филантропската програма, но когато получи удар преди няколко години, Регън, която вече бе подготвена да я замести на този пост, пое нещата без проблеми. Това още не бе многомилionната фондация, за която Регън си мечтаеше, но имаше успех и осигуряваше пари и материали на много закъсали училища и общински центрове. Сега просто трябваше да убеди братята си да увеличат бюджета ѝ. А това не беше лесна задача, особено с Ейдън, който се интересуваше единствено от разширяване на хотелската верига.

„Хамилтън“ в Чикаго бе само един от проектите на Ейдън, но той го използваше като модел за другите начинания. Основният приоритет бе обслужването на клиентите и поради вниманието на персонала към детайлите хотелът бе спечелил всяка възможна престижна награда още от годината на откриването си. Функционирането на всички хотели бе съвсем гладко благодарение на Ейдън, който се стараяше да назначава само хора, които споделят всеотдайността му.

Хенри Портман чакаше Регън, когато тя влезе в кабинета си. Младият ѝ асистент работеше на половин ден, защото през останалото време учеше в колежа. Този афроамериканец имаше тяло на спортист, сърце на лъв и мозък на Бил Гейтс.

— Драконът те търси — каза той вместо поздрав.

Тя се засмя.

— Попаднах на Емили в коридора, щяла да поеме събранието в десет часа. Има ли нещо друго, което трябва да знам?

— Имам една добра и една лоша новина.

— Каж ми първо добрата.

— Материалите за програмите по изкуство на още две училища вече са на път и още шестнайсет писма чакат само твоя подпис. — Усмивнат до уши, той добави: — Шестнайсет много достойни гимназисти ще учат в колеж и всички разноски по обучението им ще бъдат платени.

Регън се усмихна.

— Това е добра новина. В дни като този наистина обичам работата си.

— Аз също — кимна той. — Поне през повечето време.

— А коя е лошата новина?

Тя седна зад бюрото си и започна да подписва писмата. Когато приключеше с всяко едно, го подаваше на Хенри, който го сгъваше и поставяше в плик.

— Тази сутрин имаше проблем — започна той. — Всъщност... проблемът продължава от около месец, но мислех, че ще се справя сам. Сега вече не съм толкова сигурен. Помниш ли един човек, който се казваше Морис? Питър Морис?

Тя поклати глава.

— Какво за него?

— Ти отхвърли молбата му за втора субсидия преди месец. Когато получил писмото с отказа, той веднага подал нова молба. Смяташе, че е някаква чиновническа грешка или че не е попълнил правилно документите, или че е пропуснал нещо, защото беше с впечатлението, че кандидатства за автоматично подновяване. Така че просто беше попълнил нов формуляр. Както и да е, обади се по телефона преди няколко седмици и попита кога може да очаква парите. Имаше налудничавата идея, че щом веднъж е бил одобрен, оттам нататък винаги ще получава сумите, за които кандидатства. Аз му изясних, че греша. — Хенри поклати глава и продължи: — После той ми се обади отново и ми каза, че според него не разбирам какво означава автоматично подновяване.

— Изглежда, е доста упорит.

— Истински досадник! Не исках да те безпокоя с това, но този човек просто не се отказва. Откакто ти замина за Рим, той започна да звъни всеки ден. Сякаш е подхванал някаква кампания. Може би си мисли, че ако продължава да настоява, просто ще се предам, за да се отърва от него.

— Щом е толкова досаден, ще трябва да говоря с него. Ще извадиш ли документите му? Сигурно е имало основателна причина, за да му откаже субсидията.

— Вече ги извадих — каза той и посочи една папка в ъгъла на бюрото. — Но мога да ти спестя време, като ти припомня защо си отхвърлила молбата му. Злоупотребил е с парите от първата субсидия, която бе отпусната специално за закупуване на нови материали за общинския център.

— А, да. Сега се сещам.

— Морис ми каза, че е купил новите материали, но просто загубил фактурите.

— А ти какво му отвърна?

Хенри се засмя:

— Казах му, че се радвам да чуя това, и после го попитах кога ще бъде удобно двамата с теб да наминем да видим на място. И тогава той почна едно увъртане. Трябваше да го чуеш как заеква.

Тя поклати глава:

— С други думи, няма какво да ни покаже.

— Точно така. Не мисля, че изобщо си дава сметка какви неприятности си е навлякъл. Когато работодателите му разберат, че е злоупотребил с парите от финансовата помощ, сигурно ще искат да го съдят. Това не му го казах обаче — добави Хенри.

— Как завърши разговорът ви?

— Е, вече не сме първи приятели. Трудно е да бъдеш любезен с този нахалник, но все пак успях. Той иска да дойде, за да говори лично с теб. Преди да затвори, ме увери, че може да те накара да промениш мнението си.

— Как ли пък не!

— И аз това си помислих. Обаче беше странно. Той се държеше, сякаш има някаква връзка с теб лично. Мисля, че не е безобиден! Много се впряга. Не знам как е минал през първоначалното отсяване на кандидатите, което се прави от счетоводството, но някак е успял. Наистина не мисля, че трябва да си губиш времето да говориш с него. Но ако настояваш и той започне да те заплашва, мисля, че трябва да съобщиш на Ейдън.

Точно това не трябваше да казва. Тя го изгледа така, че високият метър и осемдесет и седем Хенри примигна смутено.

— Няма да замесвам никого от братята си! Това ясно ли ти е?

— Да, напълно.

— Ако Морис започне да отправя заплахи, ще уведомя охраната и ще се обадя на полицията. Стига сме говорили за него. Подписах и последното писмо. Готови са за изпращане.

Хенри събра пликовете и тръгна към вратата.

— Още нещо — спря го тя. — Ще разпечаташ ли имейла на Ейдън. Има бележки за събранието, което Емили ще ръководи.

— Искаш да ѝ занеса разпечатката ли? — попита той. Изражението му бе ужасено.

Тя се засмя:

— Ще оцелееш.

Той се изкашля и направи крачка назад.

— За Ейдън... Не би трябвало да го обсъждам, но така, както виждам нещата, аз работя за теб, а не за него, нали?

Тя вдигна глава.

— Точно така.

— Той се отби тук преди две седмици. Теб те нямаше в момента. Каза ми, че ако има какъвто и да било проблем, трябва да му се обаждам.

Тя се опита да потисне раздражението си.

— Ейдън се изживява като мой баща.

— Казах му, че при нас няма големи проблеми и че се справяме чудесно. А ние наистина се справяме чудесно, не мислиш ли? И работата ни е важна!

— Така е, прав си.

— Той тъкмо затваряше вратата, когато се сети за още една новина. — Забравих да го спомена, но миналата седмица сварих дракона тук.

— В моя кабинет? Какво правеше?

— Каза, че донесла някакви документи на бюрото ти, но след като си тръгна, погледнах и не видях нищо ново. Мисля, че си вреше носа. Мисля също, че е ровила из компютъра ти.

— Сигурен ли си? — попита Регън, чудейки се какво е търсила Емили. Но колкото повече мислеше за това, толкова повече се ядосваше.

— Сигурен съм. Ти винаги си гасиш компютъра, когато си тръгваш вечер, а аз тъкмо бях пристигнал на работа, когато влязох тук и я открих на бюрото ти. Много е нагла, не мислиш ли? — Това бе меко казано. Преди Регън да отговори, Хенри продължи: — Мисля, че трябва да започнем да заключваме тази врата, за да не може драконът да влиза.

— Престани да ѝ викаш дракон. Някой ден ще се изпуснеш пред нея.

Той сви рамене небрежно, което показваше, че не му пука.

Регън работи до единайсет и половина, после изтича по стълбището до апартамента си, за да се освежи.

Тъй като ресторантът се намиреше само на седем пресечки, Регън реши да отиде пеша. На връщаше щеше да мине да остави докладите за отпусканите стипендии в кантората на адвокатата и искаше да се отбие в „Дикерсън“, за да купи на Софи любимия ѝ лосион за тяло. Рожденият ден на приятелката ѝ бе съвсем скоро. Регън вече ѝ беше купила една разкошна чанта „Прада“, от която Софи се бе възхитила, и сега искаше да я напълни с разни нейни любими неща. Ако имаше време, щеше да се отбие и в „Нийман Маркъс“ да вземе и парфюм на Вера Уонг. Напоследък Софи си слагаше само него.

Регън реши, че ходенето ще ѝ се отрази добре. Надяваше се раздвижването да ѝ помогне да се отърве от лошото настроение. Новината, че Емили е ровила в кабинета ѝ, я вбесяваше и още не можеше да се овладее.

Докато прекосяваше фоайето, си мислеше, че това е грубо потъпкване на личното ѝ пространство. Забеляза, че Емили се е отправила към пиколото, и реши да я извика.

— Емили, имаш ли минута? Искам да говоря с теб. Тя се обърна и кимна раздражено:

— Разбира се.

— Хенри ми спомена, че те е сварил в кабинета ми миналата седмица.

Регън очакваше Емили да отрича и се шокира, когато тя потвърди:

— Точно така.

— И какво правеше там?

— Оставих едни документи на бюрото ти.

— Можеше да ги дадеш на Хенри или да ги оставиш на бюрото му.

— Не исках да се загубят. — Емили гледеше през рамото на Регън, вместо в очите ѝ, демонстрирайки колко маловажен е този разговор за нея.

— Хенри не губи нищо.

Регън понечи да започне една хвалебствена тирада за асистента си, но Емили не изчака да я чуе. Тя тръгна и без да поглежда назад, каза:

— Хенри загуби доклада на Ейдън, ако си забравила.

— Не, не е — настоя Регън.

— Това значи ли, че си го загубила ти?

Емили продължи да крачи. Регън нямаше намерение да се надвиква с нея, нито да търчи подире ѝ. Разбирателството с асистентката на Ейдън ѝ се удаваше все по-трудно. Трябваше нещо да се направи, и то скоро. „Преброй до десет и се концентрирай върху нещо хубаво — каза си тя. — Нещо позитивно“.

Щом излезе от хотела, веднага забеляза какъв красив, ясен ден е. Сивата мъгла се беше вдигнала и слънцето грееше ярко. Небето бе приказно синьо. Пролетните цветя бяха напъпили в огромните саксии по улицата. Пое си дълбоко дъх, но веднага почувства пристъпа на сенната хрема. Очите ѝ не пареха, но се разкиха.

Нещата се подобряваха. Регън се придържаше към положителните мисли. „Духът побеждава материята“ — каза си.

После настроението ѝ се помрачи от първата неприятна гледка за деня. На ъгъла на „Мичиган“ и „Сюпириър“, докато чакаше на светофара, видя мъж на преклонна възраст, който, без да се притеснява от хората, опипваше едно дребно червенокосо момиче на не повече от осемнайсет. Глупачката очевидно се разтапяше от вниманието му. Пискливият ѝ смях можеше да счупи витрините. Регън стисна чантата си и мина покрай шумната двойка, насилвайки се да не изрече нещо хапливо на глас.

Попадна на друга подобна двойка, докато минаваше покрай „Нийман Маркъс“, и когато стигна до ресторанта, бе побесняла, вече ѝ и се гадеше от видяното.

В ресторанта беше на смяна Кевин. Висок и болезнено слаб, двайсетгодишният младеж имаше щръкнала черна коса и очи с форма на бадем. Той беше най-добрият приятел на Хенри. Усмивката му подобри значително настроението ѝ.

— Изглеждаш убийствено добре днес, Регън — каза ѝ, след като бързо я огледа от главата до петите. — Този втален костюм определено подчертава твоите... — Тя повдигна вежди и той, изчервявайки се,

завърши по-меко: — ... извивки. — После се наведе към пода и огледа краката ѝ. — Ей, това обувки „Джими Чу“ ли са?

— Ти пък какво разбираш от „Джими Чу“?!

— Не много — призна той. — Но гаджето ми въздиша по тях, така че реших, че каквато си елегантна, сигурно имаш няколкостотин чифта от тях.

— Кевин, нямам няколкостотин чифта от нищо и освен това не са „Джими Чу“. А тази обица нова ли е?

Той кимна.

— Кари ми я подари, когато празнувахме шест месеца откакто ходим. Татко никак не я хареса, но е толкова доволен от оценките ми, че не мърмори много. Кари се опитва да убеди Хенри и той да си сложи.

Кевин забеляза, че господин Ладжиа, собственикът, се бе отправил към тях.

— Охо — прошепна той, — пристига Ладжиа! Да не пропуснеш да се възхитиш на папратите му. Направо е превъртял на тази тема.

Регън се усмихна, когато собственикът се приближи.

— Много ми харесва как сте променили това място, господин Ладжиа. А тези папрати са чудесни.

Той грейна от удоволствие.

— Забелязват ли се?

Как би могла да не ги забележи, те бяха навсякъде.

— Определено — кимна тя.

— Не мислите, че е станало като... джунгла?

— Не, разбира се, че не.

Ресторантът наистина напомняше джунгла, но ненатрапчиво и папратите над всяко сепаре създаваха у клиентите усещането, че са в отделни стаи.

— Колко места сте запазили за днес? — попита Кевин.

— Три — отвърна Регън. — Софи е направила резервация за дванайсет и половина. Малко съм подранила.

— Заведи я в номер четири — каза Ладжиа. — Току-що поставих там едни фикуси. Много са пищни.

Кевин стоеше зад набития мъж и сдържано се подсмивваше. Заведе Регън в едно сепаре, заобиколено цялото от фикуси, палми и папрати. Корди и Софи закъсняваха. Регън пиеше бавно спрайта си с

надеждата да се поуспокои. Вече започваше да се отпуска, когато в ресторанта влезе поредната отвратителна двойка. Регън се опита да мисли позитивно. Може би белокосият джентълмен беше баща или дядо на момичето. Докато Кевин ги водеше към масата им, Регън видя как ръката на стареца се плъзна по гърба на момичето. Милваше ли я, или я насочваше?

Регън знаеше, че се вманиачава на тази тема, но твърдо реши да разбере дали надареното момиче е внучка или гадже на застаряващия мъж. От сепарето си ги проследи с поглед, докато завиваха зад ъгъла. Наведе се така, че щеше да се стовари на пода, ако не се беше хванала за ръба на масата.

Чувстваше се като глупачка. Седна на мястото си, намести бялата покривка, която за малко не издърпа, и се облегна назад. „Няма значение — каза си. — Няма никакво значение“.

Виждаше само темето на мъжа. Любопитството отново я загложди и тя се надигна, за да може да наблюдава двойката, но пищните растения, които заграждаха сепарето, ѝ пречеха. Раздели гъстите листа, но един стрък я плесна по лицето. Това не я отказа. Забеляза, че момичето се настанява в едно сепаре в далечния край на ресторанта. Старецът не седна срещу нея. Регън разтвори листата точно навреме, за да види как мъжът се намества плътно до момичето. Кевин им подаде менютата, но преди още да се обърне, за да се върне на мястото си, мъжът обви ръка около раменете на младата жена. Наведе се и я целуна.

— Развратник! — прошепна си Регън.

— Градинарстваш ли?

Стресната от гласа на Софи, тя бързо пусна папратите и едва избегна един надвесен фикус.

— Закъсня.

Софи не обърна внимание на забележката ѝ.

— Какво правиш? Зяпаш някой готин мъж, надявам се.

— За съжаление не. Наблюдавах поредния боклук от мъжки пол.

— Значи продължаваш с това, а?

Регън кимна.

— Просто не мога да спра. Честна дума, те са навсякъде.

Софи се засмя. Регън си помисли, че тя прилича на тийнейджърка.

Косата ѝ бе на опашка, а страните ѝ се бяха зачервили от тичането. Софи тичаше където и да отиваше, защото винаги закъсняваше. Днес изглеждаше прелестна, но всъщност винаги си изглеждаше така.

— Това нова блуза ли е? Харесва ми.

— Нося твърде много розово — въздъхна Софи. — Но видях тази и просто трябваше да я имам.

Сервитьорът се появи и записа поръчката на Софи. Регън се обърна към входа на ресторанта.

— Не мога да повярвам, че дойде преди Корди. Какво ли я задържа? Тя никога не закъснява.

— Аз ѝ казах да дойде към един, един и петнайсет — обясни Софи.

Сервитьорът се върна със студен чай. Софи веднага грабна три пакетчета захар и ги изсипа във високата чаша.

— Защо да идва по-късно?

— Тя вече знае това, което искам да ти разкажа. Въвлякох я в тази история преди един месец, но не исках да те безпокоя, защото по това време ти имаше много пътувания.

— Ходих само до Рим.

— Извинявай, преди Рим беше в Хюстън, Маями и...

— Ел Ей — довърши Регън. — Май доста съм попътувала през последните два месеца. Хайде, разказвай. Какво е това, в което си въвлякла Корди?

— Планът.

Тя изрече думата с въодушевление и Регън видя блясъка в очите ѝ.

— Звучиш ужасно сериозно, Софи! Хайде, разкажи ми за този план. — Последната дума произнесе с нескрита ирония.

— Не ми се присмивай.

Регън вдигна ръка:

— Не ти се присмивам. Кълна се в твой студен чай.

Сервитьорът чу „студен чай“ и след няколко секунди една висока чаша се появи и пред Регън. Тя не го отказа, дори му благодари. Софи скръсти ръце.

— Първо да ти съобщя, че плановете за довечера се промениха.

— Няма ли да вечеряме заедно?

— Разбира се, че ще вечеряме. Корди вече е направила резервациите. Но първо ще ходим на един прием. — Тя се обърна, извади от чантата си руло сгънати листове и ги постави на масата.

— Какво е това?

— Ще ти обясня след минута.

— Добре, кажи ми поне за приема.

Софи се смръщи, защото някакви бизнесмени се настаняваха на дълга маса в съседство.

— Какво не е наред?

— Онези мъже те зяпат.

— Не зяпат мен, а теб — каза Регън. — Просто не им обръщай внимание. — Този в края всъщност е доста готин.

Регън не погледна.

— Кажи ми за приема.

Софи най-после насочи изцяло вниманието си към Регън.

— Приемът е за хората, които се регистрират първи за семинара през уикенда, на който трите ще ходим.

Тя изтърси всичко наведнъж и отправи към Регън най-очарователната си усмивка. Това не свърши работа.

— Не мога да дойда.

— Разбира се, че можеш. Още си много стресирана от пътуването до Рим и това, че е трябвало да стоиш в една стая с пастрока си, който е боклук — ако трябва да използвам твоето определение. А това, което ще направим, е нещо съвсем различно и... благородно. Да, благородно е.

— Колко благородно?

Софи се наведе напред и каза шепнешком:

— Ще ловим убиец.

ПЕТА ГЛАВА

Регън не се шокира от съобщението на Софи. В края на краищата, бяха израснали заедно и бе свикнала с драматичните ѝ изявления.

— Ще ловим убиец ли? Това ли каза току-що?

— Да, точно това ще правим.

— Добре. И как по-точно ще го направим?

— Говоря сериозно, Регън. Наистина искам да пипна това копеле.

Регън повдигна вежди — не бе типично за Софи да използва груб език.

— За кого говориш?

— За д-р Лорънс Шийлдс — поясни тя. — Той е доктор по психология и използва купените си дипломи, за да ограбва богати, но самотни и уязвими жени, независимо от възрастта им. Чувала ли си за него?

Регън кимна.

— Чела съм някакви статии за него във вестниците.

Софи отпи от чая си и продължи:

— Семинарите му, на които обяснява „как да си помогнем сами и променим нещастния си живот“, привличат стотици нищо неподозиращи мъже и жени. Това всъщност е много тъжно. Младите търсят гуру, който да ги насочва, докато се лутат какво да правят с бъдещето си, а по-възрастните търсят как да променят пътищата, по които са поели.

— Спомням си, пишеше, че според хората д-р Шийлдс правел чудеса.

— Със сигурност не прави никакви чудеса. Всички статии и интервюта са платени реклами. Шийлдс харчи значителна част от парите си, за да се рекламира. Провежда по два семинара годишно тук, в Чикаго.

Софи се разгорещяваше. Червенината избиваше по бузите ѝ.

— Предполагам, че печели доста от тези семинари — каза Регън, като гадаеше каква е таксата за подобна двудневна групова терапия. Вероятно бе възмутително висока.

Приятелката ѝ взе купчината сгънати листове и ѝ ги подаде.

— Тук е преснет дневникът на една жена, която се е казвала Мери Кулидж. Тя е една от тези, които Шийлдс е измамил.

— Ще го прочета по-късно, разкажи ми го в общи линии.

Софи се съгласи и бързо започна да нарежда:

— Съпругът на Мери Кулидж починал преди две години и тя изпаднала в дълбока депресия. Дъщеря ѝ Кристин се опитала да ѝ помогне, но Мери отказала да се консултира със специалист или да взема лекарства.

— След като загубиш човек, когото си обичал, е естествено да скърбиш — прекъсна я Регън. — На мен още ми е трудно да приема смъртта на майка ми, а вече мина почти година.

— Да, естествено е да скърбиш, но на Мери ѝ трябвали две години за да започне да излиза от дома си.

— И какво е направила? — попита Регън. Видя как Софи добави още едно пакетче захар в чая си и се ужаси от вкуса ѝ.

— Мери чула за сбирките на Шийлдс и без да каже на дъщеря си или на някоя приятелка, платила таксата от хиляда долара и посетила двудневния семинар.

— Хиляда долара! Колко души могат да си позволят тези семинари?

— Триста-четиристотин. Защо?

— Осъзнаваш ли колко пари изкарва този човек? — Тя се облегна назад и добави: — Извинявай, не исках да те прекъсвам. Моля те, продължавай.

— Шийлдс изпълнил обещанието си. Той променил живота на Мери. Харизматичният мошеник се възползвал от самотата ѝ и методично си проправил път до сърцето ѝ, а после ѝ отмъкнал и последния долар, който била наследила от съпруга си. Наследството, както се оказва, възлизало на над два милиона долара. Шийлдс е истинска змия — добави тя. — Но умна змия. Не е направил нищо незаконно. Мери сама му прехвърлила парите си.

— И всичко това го има в дневника ѝ? — попита Регън.

Софи кимна.

Ако дъщеря ѝ не го открила случайно, така и нямало да разбере всички подробности за това, което се е случило. Мери описала подробно шеметното си влюбване. Само три месеца след като се запознала с Шийлдс, той ѝ предложил да се оженят и тя се съгласила. Той настоявал да пазят годежа си в тайна, докато намери време и пари, за да ѝ купи подobaващ годежен пръстен.

— Какво значи „докато намери пари“? Нали е вземал хиляди...

Софи я прекъсна:

— Това е било фалшив претекст, разбира се. Казал ѝ, че изпитва „временни“ финансови затруднения и тя, в желанието си да докаже любовта и доверието си, с готовност му прехвърлила спестяванията си.

— Как може да е била толкова наивна?

— Заради самотата е — каза Софи. — Ясно ти е какво е станало след това, нали?

— Той размислил за женитбата.

— Точно така. Казал ѝ, че е променил мнението си. Не само не искал да се ожени за нея, но не ѝ върнал и парите. Освен това изтъкнал, че тя не може да направи нищо.

— Бедната жена!

Сервитърът ги прекъсна, за да запише поръчката им за обяда.

— Не е зле да побързаме — предложи Софи. — Днес нямам време за дълъг обяд.

Регън погледна часовника си, още нямаше един.

— Аз ще изчакам Корди, но ти си поръчай.

Софи избра салата и още един студен чай. Сервитърът си тръгна и Регън попита:

— Какво е станало с Мери?

— Самоубила се. Поне така смятат всички.

— Всички освен теб?

Тя кимна. Остави салфетката на масата и се извини:

— Ще ти обясня, като се върна.

Софи се отправи към тоалетната, а Регън забеляза как мъжете по масите извързват глави след нея. Софи вероятно също го знаеше и затова вървеше с толкова подчертано полюшване на бедрата.

— Всичко се свежда до ханша — обясняваше тя неизменно на Регън и Корди. — Ако искате да привлечете вниманието на един мъж, раздвижете ханша си.

В момента определено го беше раздвижила. „При нея наистина се получава“ — помисли си Регън. Тя взе листовите, за да ги прегледа, и хвърли поглед към вратата точно в момента, в който Корди се появи.

Всичко у Корди бе в противоречие. Мъжете я намираха за сексапилна, защото имаше изваяна фигура, дълга тъмна коса и се движеше с грацията на котка, но тя изобщо не забелязваше възхитените им погледи. Ето, мъжете в ресторанта вече я зяпаха, но Корди ги подмина, сякаш бяха част от интериора. И тя като Софи беше единствено дете, бе загубила майка си още в невръстна възраст. Баща ѝ беше собственик на процъфтяваща верига автосервиси из целия Среден запад. Въпреки че бе станал много богат, в сърцето си той си оставаше автомонтьор. Беше научил дъщеря си на всичко, което знае за колите. Преди две-три години ѝ беше дал един стар форд и Корди бе направила основен ремонт на двигателя, бе подменила всичко освен гърнето и предното стъкло. Една вечер в седмицата тя водеше курс за автомонтьори. Освен това бе учителка по химия в едно от местните училища и едновременно работеше по докторската си дисертация в университета. Ако се движеше по график, след година щеше да я завърши.

Беше облечена в черен костюм и светла копринена блуза. Изглеждаше много шик. Ако Корди имаше някакъв недостатък, това бе ужасният ѝ вкус по отношение на мъжете.

Софи почти се блъсна в нея на връщане от тоалетната. И двете спряха, за да си побъбрят с Кевин.

Регън ги гледаше усмихната. Софи жестикулираше оживено и обясняваше нещо. Кевин изглеждаше във възторг от думите ѝ, а Корди стоеше със скръстени ръце и кимаше от време на време.

От трите приятелки Софи бе най-енергичната. По-висока от Регън и Корди и почти цяла година по-голяма от тях, тя бе убедена, че след като е най-възрастна, трябва винаги да командва. В гимназията ѝ беше излязло име, че постоянно създава проблеми и тя се стараяше много, за да поддържа тази репутация. И тъй като въвличаше и Регън и Корди в плановете си, трите постоянно бяха наказвани да остават след училище. Софи продължаваше да се държи като шеф, но Корди и Регън вече рядко се връзваха на приумиците ѝ.

Регън имаше чувството, че предстоящият уикенд вероятно ще бъде изключение в това отношение.

Корди предизвика леко вълнение, като прекоси ресторанта и се настани в сепарето срещу приятелката си. Софи още говореше с Кевин. Шефът му, господин Ладжиа, се бе присъединил към тях.

— Умирам от глад — каза Корди. — И нищо чудно, вече е един. Готова ли си да поръчаш? Софи каза, че вече го е направила.

— Готова съм. Тя какво обсъжда с Кевин и господин Ладжиа?

— Мисли, че няма да е зле да пусне още една статия за ресторанта, и ще говори с редактора за това.

Корди направи знак на сервитьора и след като двете поръчаха обяда си, тя кимна към сгънатите листове.

— Това копие от дневника на Мери Кулидж ли е?

— Да, чела ли си го?

— Много се разстроих.

— Защо не ми каза за това, когато ми се обади?

— Знаех, че Софи ще иска да ти обясни. В края на краищата, това си е нейният план.

— Още не съм го чула.

Корди се усмихна.

— Няма да го пропуснеш. Освен това вече ме накара да обещавам, че ще присъствам на приема и семинара през уикенда. Сигурна съм, че ще изкопчи същото и от теб. Имала е и доста по-откачени идеи, но тази специално е за добра кауза.

Сервитьорът донесе диетична кола и за Корди и панер хляб.

Корди веднага грабна едно хлебче и го разчупи.

— Ако това, което Софи ми разказа за Мери Кулидж, е вярно, Шийлдс би трябвало да е в затвора. Защо не е там?

— Защото е хлъзгав като змиорка. Подадох оплакване в щатската комисия с надеждата да му отнемат лиценза и съм сигурна, че и други хора са сторили същото. Трябва да се направи нещо, за да не може повече да ограбва уязвимите нещастни жени.

— Не разбирам. Той печели цяло състояние от семинарите си, защо му трябва да...

Замисли се за подходящата дума, но Корди ѝ я подсказа:

— ... да мами и ограбва.

— И то самотни жени. Та тези пари не са му нужни.

— Не мисля, че е въпрос на необходимост — обясни Корди. — Вероятно го прави заради властта, която това му дава, опива се от нея.

— Кой се опива? — попита Софи, докато се настаняваше до Корди. — Подай ми студения чай, моля те.

— Обсъждаме защо Шийлдс ограбва богатите нещастни жени. — Корди подаде на Софи чашата ѝ и добави: — Казвах, че според мен не е заради парите.

— Не съм съгласна! — възрази Софи. — Мисля, че е точно заради парите.

— Но рискува някоя от жертвите му да отиде в полицията — намеси се Регън.

— Той се мисли за непобедим — прекъсна я Софи. — А според него рискът явно си струва. Мери Кулидж му е прехвърлила малко повече от два милиона. Това са ужасно много пари, момичета.

— Определено си струва — съгласи се Корди. — Особено когато си толкова алчен.

Регън погледна Софи.

— Ти как се сдоби с този дневник?

— Казах ти, че дъщерята на Мери го намерила след погребението, докато опаковала нещата на майка си. Веднага отишла в полицията, но не стигнала до никъде. Наела адвокат да върне парите, но като прегледал документите, които Мери била подписала, казал на дъщерята: „Стореното от Шийлдс е осъдително, но от правна гледна точка той не е нарушил никакви закони“.

— И какво е станало после? — попита Регън, защото Софи млъкна изведнъж.

— Кристин — така се казва дъщерята, трябвало да се върне в Батъл Крийк, където живее със съпруга си. Но преди да замине, изпратила копие от дневника до „Трибюн“. Репортерът, който е получил писмото, провел няколко разговора по телефона, но заради неотложни теми зарязал тази — според него — загубена кауза. Писмото и копието от дневника се озовали в кошчето му за боклук. Чух го да разказва на колега колко наивни и доверчиви са жените и разбира се, веднага се ядосах. Така че, когато той излезе по работа, извадих копието на дневника от кошчето и го прочетох.

— Нали знаеше колко си пада Софи по загубени каузи — вметна Корди. — И тъй като се нуждаеше от помощ, ме застави да прочета дневника...

— И Корди веднага реши да участва — добави Софи.

— Кога се случи всичко това? — попита Регън.

— Ти беше в Ел Ей, когато Корди отиде при ченгетата да научи нещо.

— Тя ме накара! — каза Корди. — Но ще призная, че първоначално бях окуражена от факта, че полицията всъщност води разследване срещу този човек. Обаче радостта ми не трая дълго. Лейтенант Луис, застаряващ женкар и флиртаджия, прояви невероятно състрадание и разбиране. Обаче ми отне около две минути, за да разбере, че всъщност изобщо не му пука за този случай. Преструваше се заради мен.

Софи беше забравила да каже на сервитьора да донесе салатата ѝ веднага щом е готова. Трите обяда пристигнаха едновременно. Тъй като бързаше да се върне на работа, тя грабна вилицата и атакува салатата с настървение. Корди изсипа обилно количество кетчуп върху чийзбургера си.

— Има ли подадени други оплаквания срещу Шийлдс? — попита Регън.

— Да, изглежда, е имало и други жени — отвърна Корди, — но не са събрани никакви твърди доказателства. Лейтенантът настояваше, че по случая се работи. Не съм сигурна какво точно означава това. Както и да е, оттогава мина цял месец, а Шийлдс си остава на свобода. Открих, че Луис е прехвърлил разследването на един от по-немарливите си детективи, някой си Суини.

Тя отново взе сандвича и се канеше да го захапне, когато Регън попита:

— И от колко време казвате, че се занимавате с това?

— Не много отдавна — каза Корди.

Регън нарочно изчака Корди пак да посегне към чийзбургера си и рече:

— Имам още един въпрос...

Корди отново остави сандвича в чинията.

— Нарочно го правиш, нали? Питаш ме точно когато... Софи, остави картофите ми на мира.

— Те не са полезни за теб. Просто ти помагам да ги изядеш, защото се грижа за здравето ти. Нали съм ти приятелка.

Корди направи измъчена гримаса, но лицето на Регън придоби сериозен вид:

— Мислиш ли, че Мери Кулидж се е самоубила, или споделяш мнението на Софи?

— Че е била убита ли? — прошепна Корди. — Не съм сигурна. Възможно е.

Регън остави вилицата си и се приведе напред:

— Сериозно ли говориш?

— Защо не реагира така шокирано, когато аз ти казах мнението си? — попита Софи.

Регън отговори без заобикалки:

— Защото ти си кралица на драматичните изявления. Корди е прагматична и ако и тя мисли, че е възможно, работата е сериозна.

— Не съм кралица на драматичните изявления! — възрази Софи намръщено.

— Каж ми, Корди, защо мислиш, че е възможно? — попита Регън, без да обръща внимание на коментара на Софи.

— Прочети дневника.

— Ще го прочета, но все пак ми обясни.

— Добре. Към края му се усеща, че Мери се е страхувала от Шийлдс. Той я е заплашвал. Ако прочетеш последната страница, ще видиш, че Мери е писала много разкривено. Това ми подсказва, че е била под въздействието на някакви успокоителни, които са я правели неадекватна. Може би затова е написала това... Но пък може и да е станало наистина.

Регън взе листовите, издърпа последния от купчината и го прочете. Имаше само четири думи. „Твърде късно. Те идват.“

ШЕСТА ГЛАВА

В алеята миришеше на мокра кучешка козина. Препълненият казан за боклук, зад който детектив Алек Бюканън бе прекарал почти цялата нощ, вонеше още по-ужасно.

Общо седем детективи работеха по случая. Алек бе изтеглил късата клечка и трябваше да подсигурява тила на колегата си Майк Танър. Сега той беше вътре в сухия и най-вероятно топъл склад и чакаше да сключи сделката..

Детективите под прикритие Дътън и Нелис бяха от другата страна на улицата и наблюдаваха от различни ъгли входа на склада.

Още двама детективи бяха в противоположния край на града в един ресторант и изглеждаха млади и спретнати като гимназисти. Бяха облечени в униформата на всички тийнейджъри в града — тениски „Олд Нейви“, прекалено широки дънки „Гап“ и изтрити маратонки „Найк“. Чакаха нетърпеливо новата партида, предназначена за улиците на предградията.

Седмият детектив проследяваше парите.

Детектив Дътън официално ръководеше операцията, но Танър смяташе, че той командва парада. Алек беше работил с Танър само няколко дни и се стараяше да не си прави прибързани заключения за него. Беше заел изчаквателна позиция. Все пак това, което беше видял досега, никак не го впечатляваше. Танър бе избухлив и не се стараяше да се владее. Което не беше добре в подобна ситуация, мислеше си Алек. Никак не беше добре.

Танър вече бе причинил проблеми. Той отказа да носи подслушвателно устройство и не позволи на техниците да сложат „бръмбари“ в склада. Тревожеше се, че можело да открият микрофоните, и тъй като само той беше работил с близнаците, колегите му трябваше да се съгласят.

На Алек му бяха казали, че се очаква сделката да стане към три-четири сутринта, когато мръсниците изпълзяваха от дупките си, за да

купуват и продават всичко възможно. Тези двама адвокати обаче бяха от друга порода — очевидно започваха работа към обяд.

Адвокатите Лайл и Лестър Сисли бяха еднояйчни близнаци, които се бяха преселили в Чикаго от някакво затънтено градче в Джорджия. Говореха и се държаха като добродушни старомодни провинциалистчета, които се кълнат в американското знаме и слушат Елвис всяка сутрин. Обичаха да излизат из града и да се поразкършват в някой търкал от време на време, но никога не се забъркваха в истински неприятности. Случайните познати смятаха близнаците за малко глуповати, но ужасно сладки.

Истината беше точно обратната. У тях нямаше нищо симпатично или глуповато. Имаха еднакъв коефициент на интелигентност и бяха една точка над границата, от която започват резултатите на гениите. Разправяше се, че изкарвали в купонясване цялото си следване в юридическия колеж и въпреки това успели да завършат като първенци на випуска.

Близнаците бяха прекарвали в Чикаго малко повече от година, когато стигнали до извода, че работят твърде много, а печелят твърде малко. Тогава решили, че се налага да разширят дейността си.

Пет години по-късно те си докарваха милиони и бе абсолютно сигурно, че тези пари не са от адвокатските им хонорари. Продължаваха да практикуват професията си и поддържаха кантората на Елм Стрийт, но имаха много малко клиенти. За сметка на това се бяха сдобили с една много впечатляваща титла, но не смееха да я отпечатат върху вратата на кантората си. Просто бяха известни като главните наркобарони в Чикаго.

Дори много повече. По груби преценки през последните дванайсет месеца Лайл и Лестър бяха продали повече наркотици от най-голямата фармацевтична компания. Нямаше хапче, което да не предлагат, нито дрога, която да не осигуряват, както и други попристрастяващи вещества.

Както се подразбираше, детективите под прикритие се опитваха да заковат оядените им задници от много дълго време. Надяваха се днес да бъде краят за Лайл и Лестър, ако всичко се развиеше по план. Беше им отнело месеци усилена работа, докато подмамат близнаците да прехвърлят парите лично. Алчността бе могъщ мотив и Танър,

който бе организиран това последно начинание, вярваше, че е успял да проникне в най-вътрешния кръг.

Повечето от незаконните им бизнес трансакции се осъществяваха в склада, където Танър чакаше.

Близнаците бяха странна двойка. Те правеха почти всичко заедно: работеха, забавляваха се и живееха заедно в апартамент на висок етаж на Лейк Шор Драйв. От време на време дори се обличаха еднакво като каубои.

Но помежду им имаше и малко различия. Лайл си падаше по едрогърди жени. Консумираше ги както бейзболист яде и плюе семки. Но жените, които така небрежно захвърляше, не спираха да говорят хубави неща за него. След като приключеше с някоя, той я обсипваше със скъпи „прощални“ подаръци. Затова те определяха Лайл като съвършения джентълмен.

Лестър си падаше по коли, по-специално по ролс-ройси. Имаше повече от петнайсет и ги държеше в склада, а току-що си беше купил още един. Цената бе само сто петдесет и три хиляди, но това бяха дребни пари за наркобарона.

Лестър никога не караше лимузините си. Всеки петък той се разхождаше из склада и им се любуваше. Бяха го чули да казва на един приятел, че пази автомобилите и че трябва да ги поддържа в идеално състояние, но не обясняваше точно за какво ги пази.

— Внимание.

Шепотът прозвуча в ухото на Алек. Дътън, от позицията си от другата страна на улицата, беше забелязал близнаците.

Алек се пхна в контейнера за боклук и се снижи. Нещо запълзя по врата му и той изпита необходимост да го плесне, като в същото време се извърна леко и надникна през дупката, която бе пробил в метала. Гадното скривалище бе идея на Танър. Алек искаше да си намери местенце на тавана на склада, откъдето можеше да наблюдава и чува, но Танър не се съгласи. Беше сигурен, че близнаците ще разберат, ако някой се крие вътре, и тъй като той бе уредил срещата, Алек не се опита да спори.

Алек каза на Дътън, че няма намерение да чака дълго във вонящия боклук. Дътън се съгласи. Танър бе твърдо решен да стане ченге суперзвезда и да натрупа точки пред шефовете, но така заплашваше с провал цялата операция. Дътън нареди веднага щом

Лайл и Лестър стигнат до вратата, Алек да се изкачи по пожарната стълба и да влезе през прозореца, който той вече бе проверил за охранителни датчици.

Алек продължаваше да наблюдава алеята, но по нея още не се виждаше никой.

— Имаме проблем. — Гласът принадлежеше на детектив Нелис. — Някакъв униформен говори с близнаците. По дяволите, кани се да ги глоби за неправилно паркиране! Спрели са на забранено място.

— Не — каза Дътън. — Не им пише глоба. Тръгна заедно с тях към склада. Върви между двамата.

— Доброволно ли?

— Не мога да преценя — каза Дътън.

— Виждаш ли пистолет? Да не би Лайл или Лестър да са го взели на мушка? — попита Нелис ядосано.

— Не виждам пистолет — прошепна Дътън. — Алек, имаш време да влезеш вътре и да предупредиш Танър. Аз ще пазя гърба ти.

— Кажи на Танър да прекрати операцията — прошепна Нелис.

— Той няма да се съгласи — обади се Дътън. — Алек, върви. Спряха пред главния вход, значи няма да ползват страничната врата. Оглеждат улицата в двете посоки. Униформеният изглежда разтревожен.

Алек вече беше тръгнал. Той изскочи от боклукчийския казан, пробяга през алеята и се закатери по пожарната стълба. Прозорецът бе точно над нея. Той подскочи, хвана се за перваза, набра се нагоре и се пъкна вътре.

Дътън бе точно зад него. Детективът не беше едър и мускулест като Алек, но беше също толкова атлетичен и не издаде никакъв звук.

Из целия таван бяха струпани кутии с части за коли. На гредите на покрива бяха закрепени видеокамери. Близнаците нямаха алармена система. Те сами се грижеха за проблемите си и за всеки, който бе достатъчно луд да реши да ги ограби.

Дътън пълзеше бавно към металната релса. Алек вдигна ръка да го спре и му посочи една от камерите.

Чуваха се гласове. Близнаците говореха помежду си, когато влязоха в офиса, който се намираще точно под таванското помещение. Танър явно ги беше чакал на вратата, защото го чуха да вика:

— Какво, по дяволите, е това?

Друг глас — сигурно на младия полицай — отговори:

— Какво прави...

Последва секунда мъртва тишина. Дътън прошепна:

— Вече знаят.

Алек кимна.

Той направи на Дътън знак да наблюдава стъпалата, после бавно се придвижи към парапета, за да надникне какво става.

Танър започваше да се паникьосва, крачеше напред-назад и отправяше обвинения към близнаците. Лайл блъсна униформения полицай към него и извади пистолет.

И после всичко отиде по дяволите.

СЕДМА ГЛАВА

— Е, Регън, с нас ли си? — попита Софи.

— Разбира се.

— Знаех, че ще се съгласиш — каза приятелката ѝ. — Макар че винаги ми казваш, че все се захващам с обречени каузи...

— Всъщност това са обичайните думи на Корди.

— Да, но и ти си същата.

— Това комплимент ли е?

Корди тъкмо дояждаше чийзбургера си и размаха едно картофче към Софи.

— Ще закъснееш. Не ми ли каза, че имаш среща в един и четирийсет и пет?

— Трябва първо да говоря с Регън — възропта Софи. Тя насочи вниманието си изцяло към приятелката си: — Моля те да прочетеш дневника възможно най-скоро, няма да ти отнеме много време. Мери не е писала всяка вечер. Мисля, че е само четирийсет и няколко страници. Защо не го прочетеш веднага след като с Корди тръгнем. И после... — Софи си пое дълбоко дъх и изтърси: — Знаеш ли, нужда се от още една твоя услуга. Искам да отидеш в полицията и да провериш дали има някакъв напредък в разследването. Корди ходи предния път, така че сега е твой ред.

— Мой ред? Та аз току-що се съгласих да се включа!

— Все едно, твой ред е — изтъкна Софи.

— Не можеш ли ти самата да отидеш? — попита Регън.

— Сериозно ли говориш? Аз съм репортер, няма да ми кажат нищо.

Преди Регън да успее да изрече каквото и да било, Софи избърби на един дъх:

— Добре, знам какво си мислите! Вярно, че още не правя разследващи репортажи, знам, че още не съм направила никакви големи разкрития и че си скъсвам задника от работа в колонката за полезни съвети на вестника вече почти пет години, но честно казано,

би трябвало да имате по-вече вяра в мен! Ти също, Корди. Скоро всичко ще се промени, ще видите.

— Но аз ти вярвам — възрази Регън. Но после внезапно се отказа да спори и се разсмя: — Много си добра, Софи. Умееш да предизвикваш чувството ми за вина.

— Направо е професионалистка в това отношение — възхити се Корди.

— Наистина се опитах да те накарам да се чувстваш виновна, вярно си е. Старите навици умират трудно. Но въпреки това не мога да отида в полицията, защото там постоянно се навъртат репортери за всеки случай, ако стане нещо голямо. Някой от тях ще ме разпознае. Иначе знам колко си заета...

— Ще намеря време — обеща Регън.

Софи бе на седмото небе от радост.

— Нали разбираш защо не искам други репортери да започнат да душат около тази история? Това е моето разследване. Аз искам да бъда тази, която ще закове Шийлдс и ще постигне възмездие за Мери Кулидж.

— А защо това да не ти донесе и някой „Пулицър“ между другото? — обади се Корди.

Софи се усмихна.

— Това е вероятност едно на милиард, но човек не трябва да губи надежда. Но аз не го правя заради това.

— Знаем — увери я Корди. — Вече не трябва ли да тръгваш?

Софи погледна часовника си и изстена:

— Ще закъснея, духвам! — Тя грабна чантата си. — Някоя от вас ще плати ли вместо мен? Аз ще черпя довечера.

— Това ми прозвуча добре — каза Корди.

— В колко часа ще ме вземеш? — попита Софи. — И кой ще кара?

Докато Корди ѝ отговаряше, възрастният мъж и малолетната му приятелка привлякоха погледа на Регън. Корди забеляза промененото изражение на приятелката си и попита:

— Какво не е наред?

— Онзи дъртак, който се пуска на дванайсетгодишното момиче.

Корди се обърна и забеляза двойката.

— Тя не е на дванайсет. Трябва да е поне на осемнайсет. Иначе той наистина е отрепка.

— На колко, мислиш, че е той? На шейсет?

— Възможно е — съгласи се тя. — И разликата във възрастта им те дразни, защото...

— Защото е отвратително! И не ми говори като психотерапевт.

— Просто мисля, че трябва да си признаеш защо това те отвращава. Тези двамата ти напомнят за пастрока ти и невръстната му булка.

— Разбира се.

— Е, мислех си, че ти помагам да направиш откритие. — Тя се усмихна. — Наистина трябва да престанеш за мислиш за това. Крайно време е.

Регън кимна. Знаеше, че Корди е права. Просто не беше сигурна как да го направи.

— Имах ужасна сутрин. Разполагаш ли с време да поплача малко на рамото ти.

Корди се разсмя:

— Давам ти десет минути, после трябва да тръгвам.

Регън веднага подхвана оплакванията си, свързани с работата: постоянната намеса на брат ѝ Ейдън, сблъсъка си с асистентката му Емили... И когато спомена, че Хенри я заловил да рови в офиса ѝ, Корди побесня и заяви:

— Трябва да я разкараш.

Регън се сепна от хашлашкия ѝ израз, но Корди се засмя успокоително:

— Започвам да говоря като учениците си. Все пак трябва да я уволниш.

Не мога. Тя е асистентка на Ейдън, но като знам, че и ти си възмутена, ми става по-леко. Стига съм ти хленчила. Мисля, че сега ще си поръчам още един студен чай и ще изчета дневника. После ще се отбия в участъка. Ще мисля позитивно — добави тя.

— Как ще успееш да го направиш?

— Ще вярвам, че днешният ден ще завърши по-добре, отколкото започна.

— Не бих разчитала на това. И късмет с детектив Суини. — Преди Регън да попита защо, тя добави: — Той е човекът, с когото ще

трябва да говориш за разследването. Уникален е.

— Не се притеснявам. Не може да е чак толкова зле.

ОСМА ГЛАВА

Детектив Бенджамин Суини, известен на всички в отдела с инициалите Би Ес, имаше по-лош ден от обичайно лошите си дни. Той започна в пет и половина сутринта, когато се събуди измъчван от махмурлук — чувстваше, че в главата му блъска пневматичен чук. Единственото лекарство, което можеше да прекрати болката, бе това, което я бе причинило — чаша чист бърбън, която той погълна жадно на две глътки. Алкохолът опари гърлото му. С кръвясали очи, той си направи гаргара с „Листерин“, за да прикрие мириса на уиски, облече се и отиде на зъболекар. В седем вече му чистеха каналите на един развален зъб. В девет действието на уискито бе отминало и той бе в агония. В десет слънцето се скри, на небето се настаниха тежки черни облаци и Суини стана вир-вода, докато тичаше от колата си към един пълен с хлебарки блок заедно с партньора си, Лу Дюпре. Изкачиха четири етажа, за да огледат разлагащото се тяло на двацет и няколко годишна жена. Подът наоколо беше осеян с празни шишенца от крек. Суини предположи, че някой наркоман е прецакал друг наркоман. Което не бе особена загуба в неговите очи.

Освен това знаеше, че няма да намерят никакви документи за самоличност у жертвата. И разбира се, се оказа прав. Обикновено той се оплакваше и мрънкаше толкова много, че успяваше да накара Дюпре да свърши всичката писмена работа и търченето по нея, преди случаят да бъде класифициран като „все още отворен“. И да попадне в чекмеджето, което Суини тайно бе нарекъл „на кого му пука“.

Днес обаче Дюпре не бе толкова отзивчив. Той нарече Суини използвач, каза, че му е писнало от вечните му номера, и настоя да надигне тлъстия си задник и да свърши работата.

Във всички филми за ченгета и крадци, които Суини гледаше по телевизията, докато се напиваше до забрава, детективите бяха като братя. Единият трябваше да поеме куршума с гърди — и неизменно го правеше, преди филмът да свърши, — за да спаси партньора си. Истинска любовна афера, приказка... Но в мизерния реален свят

Суини и Дюпре се мразеха до дън душа. От време на време Суини си фантазираше как двамата попадат в една от онези старомодни престрелки, в които той успява да се прокрадне зад партньора си и да му пръсне мозъка.

Знаеше, че това чувство е взаимно. По дяволите, напоследък всички в отдела го избягваха, сякаш имаше гонорей. Знаеха, че от вътрешния отдел го разследват, макар и неофициално, и бяха решили да го осъдят още преди да се изяснят фактите. Но Суини не се тревожеше от проверката. Да, беше виновен, защото бе взел пари, за да си затвори очите, докато убиваха един наркодилър, но мъжете, които му бяха платили, изобщо не можеха да го изпеят. А парите — десет хиляди долара, бяха съвсем чисти. Като сняг! Суини бе действал много предпазливо. Нека онези от Вътрешния отдел вярват на слуховете, които останалите без работа проститутки на убития дилър разпространяваха. На Суини не му пукаше. Ако разполагаха с нещо конкретно срещу него, вече щяха да са го изхвърлили.

Оставаха му още две години и три месеца до пенсия, но имаше дни като днешния, когато беше убеден, че няма да доживее дотогава. Можеше да разбере какво се случва в главата на лудия секунди преди да открие огън срещу колегите си и понякога се възбуждаше, като просто си представяше как кръвта и вътрешностите на Дюпре се размазват по стените.

Преди да избяга заедно със сина им, жена му заяви, че е станал подъл като бесен ротвайлер и че алкохолът е разял мозъка му. Отговорът му не бе особено находчив, но бе право в целта: удари я неочаквано и ѝ заповяда да сервира вечерята му на масата. По-късно, докато гледаше някакъв филм по телевизията, тя бе събрала багажа си в два куфара и се бе измъкнала през задната врата заедно с детето. Но Суини я улови, докато се опитваше да потегли със старата си хонда сивик. Тя трескаво се мъчеше да затвори стъклото, когато той бръкна през прозореца и без да обръща внимание на писъците на детето от задната седалка, я стисна за гърлото и ѝ заяви, че ще е много по-добре, ако очите му повече не видят нито нея, нито издънката ѝ. Наведе се, доближи лице до нейното и ѝ каза, че ако някога се опита да получи и цент издръжка за себе си или детето, ще отиде да я потърси с брадвата.

От изражението му тя явно разбра, че казаното не е блъф. Повече не чу нищо за нея. Дните и нощите се влачеха и той все по-вече се

убеждаваше, че му е по-добре да живее сам.

Каквото и да разправяха клюкарите в отдела, той не беше пияница. Поне не още. Просто му беше писнало да се занимава с всички отрепки по улиците. Чикаго бе станал клоака, в която само дегенератите знаеха как да оцелеят и процъфтят. Също като бактериите, те се размножаваха и хранеха в помията.

Той се страхуваше, че тези бактерии вече бяха нахлули в тялото му. Плашеше се, че бавно се превръща в един от тях. Когато страхът му станеше непоносим, а алкохолът не можеше да прогони нощните кошмари, той започваше да си фантазира как ще се пенсионира рано. Трябваше му само един голям успех и можеше да си тръгне. Майната ѝ на пенсията! Ако направеше особено голям удар, можеше да си купи яхта и да отплава към Бахамите. Никога не се бе качвал на лодка и не бе стъпвал на Бахамските острови, но в брошурата, която държеше закачена зад бюрото си, имаше много снимки, на които се виждаше колко чисти са онези места.

Искаше да върви пеш по чиста улица, да диша чист въздух и да вижда чисто синьо небе, но повече от всичко искаше самият той отново да се чувства чист.

Винаги когато някаква мрачна фантазия започваше да му пречи да се концентрира, той си купуваше бутилка бърбън, вземаше си отпуск по болест и се отдаваше на пиене. От негова гледна точка така правеше услуга на данъкоплатците. Като си стоеше вкъщи и се напиваше до забрава, защитаваше почтените граждани на Чикаго от това да ги убие по грешка.

Знаеше, че трябва да издържи и да не полудее, докато направи големия си удар. Или докато поне не му дойдеше времето за пенсиониране. Така че се стараше да намира малко разтуха в ежедневните неща. Тази вечер например щеше да бъде много щастлив. Дежурството му изтичаше само след два̀сет минути и за разлика от партньора си подлизурко нямаше да остане и минута повече. Днес беше получил чека със заплатата си и довечера щеше да се поглезе със скъпа пържола. После щеше да отиде в другия край на града в училището за фризьорки и козметички на Лори, което всъщност си беше процъфтяващ публичен дом. И щеше да получи безплатна подстрижка и свирка от някоя от курвите, които се страхуваха прекалено много от него, за да му откажат. Възнамеряваше да завърши

романтичната вечер с един стар приятел — „Джак Даниълс“ с черен етикет.

Времето едва пъплеше. Беше погледнал часовника си вече два пъти през последната минута — оставаха още деветнайсет. Боже, как мразеше това място! Бюрото му беше в далечния десен край на грозно продълговато помещение, прилепено до граховозелена стена. Някои сутрини, докато се катереше по стълбите към втория етаж на участъка, имаше чувството, че отива в някаква долнопробна фабрика, толкова претъпкано и потискащо беше навсякъде. Все говореха за ремонти на помещенията, но засега само една стая беше видяла нова боя.

Облегна се на стола си и се огледа. Детективите работеха на затрупаните си с папки бюра, повечето говореха по телефона, никой не му обръщаше внимание. Суини реши, че може да се измъкне по-рано, без да липсва на никого.

Но тази възможност бе набързо погребана, когато новият и адски досаден шеф се качи по стълбите. Лейтенант Луис ги ръководеше само от пет седмици, но за Суини това време бе достатъчно, за да реши, че го мрази. Лейтенантът не искаше да има никакви проблеми и след като от Вътрешния отдел бяха говорили с него за неофициалното разследване, се беше настроил срещу Суини. Пазеше се мръсотията да не полепне и по него. „Е, майната му, твърде късно е!“, помисли си Суини и се подхили.

И Луис не беше толкова кристално чист. Суини го видя как бавно влезе в стъкления си офис в дъното на залата. Беше дочул, че изневерява на богатата си жена от висшето общество. Всеки мъж си имаше тайни, за които не искаше никой да научава, и ако Луис продължаваше да му диша във врата, Суини бе решил да си направи едно малко проучване. Нямаше да му е трудно да открие коя е курвата и да направи няколко снимки. Може би трябваше да си купи цифров фотоапарат и да изпрати на съпругата няколко недвусмислени фотографии в размер двайсет на двайсет и пет. Какво пък, можеше дори да се позабавлява истински и да ги качи в интернет. Спря с тези фантазии, преди да се разсмее на глас при мисълта за този вариант. Падаше му се на гадняра жена му да вземе ножицата и да нареже всичките му скъпи костюми, да размаже ролекса, с който той все се фука, и да го изрита по кокалестия задник.

Каквото повикало, такава се обадило. Той знаеше, че Луис си води отчет за всички негови издънки, за да може да го уволни, без да има проблеми с профсъюзите, но ако Суини внимаваше, това не можеше да се случи.

Бяха изминали само три минути. Размести някакви папки по бюрото си и се огледа. Гадост! Луис го наблюдаваше. Бързо сведе глава, преструвайки се, че чете съсредоточено.

Алек Бюканън се появи забързан откъм стълбите. С дългата си тъмна коса, кръвясали очи и набола брада, детективът под прикритие изглеждаше като дрогиран тартор на банда. Бюканън не работеше в техния отдел отдавна. Беше се прехвърлен съвсем наскоро, а преди това беше работил само в нравствения. Суини никога не бе говорил с него, но беше чувал за репутацията му — да не ти се падне да ти има зъб!

Един млад униформен полицай от уличните патрули търчеше след Бюканън. По лицето му бе изписана тревога, потеше се обилно. Суини се престори на погълнат от работата си, докато двамата мъже влязоха в офиса на лейтенанта. После взе телефона, натисна бутона за задържане на повикването и допрял слушалката до ухото си, се завъртя на стола, за да види какво става.

Луис не се забави и веднага вдигна скандал. Гневът му беше насочен към младия полицай. Суини се опита да не се усмихне, докато гледеше как лейтенантът се пени. Размахваше дългия си кокалест пръст във въздуха и нареждаше.

Суини беше дочул какво е станало — патрулният полицай провалил бог знае колко месечна работа под прикритие. Станала голяма каша. Двама детективи си говореха за това край кафе-машината следобед. От това, което Суини дочу, Бюканън се бе проявил като шибан супер-герой. Измъкнал ченгето от свърталището на наркопласъорите, където се водела престрелка. Алек вероятно щеше да получи още една официална похвала, но по изражението му личеше, че той иска нечия глава, а не медали. Суини предположи, че иска да се разправи с тъпото хлапе, но след като гледа една цяла минута, осъзна, че гневът на детектива е насочен към лейтенант Луис. Може би защото бяха насадили Бюканън с Танър, за когото всички в отдела знаеха, че не може да си контролира нервите.

Както споменаваше вълка, и той се появи лично. Танър прелетя през залата с блестящи от чиста омраза очи, изблъска един детектив от пътя си и нахлу в офиса на лейтенанта. Започна да крещи още преди да затвори вратата.

Това беше по-интересно и от екшъните по телевизията. Сега на Суини му трябваха само една бира и купа пуканки.

— Какво става? — извика един детектив от другия край на залата. Някой му отговори:

— Бюканън се опитва да спаси хлапето, а Танър иска да го обеси за топките.

Суини направи гримаса. Шибан светец, такъв си беше Бюканън. Суини с удоволствие наблюдаваше промяната у Луис. Лицето му беше станало яркочервено. Може би щеше да получи удар? Е, това вече щеше да е супер.

Пак погледна часовника, още петнайсет минути. По дяволите, беше много жаден. Лейтенантът със сигурност вече не му обръщаше никакво внимание. Суини се обърна към компютъра си, напъха листовите в папката и я захвърли в чекмеджето „на кого му пука“.

Ала тъкмо се надигаше от стола, когато една млада сладурана се зададе по стълбите. Не можа да отдели очи от нея. Докато тя влезе в залата, устата му вече се бе напълнила със слюнка. Явно не само неговата, защото шумът в залата стихна. И другите детективи я наблюдаваха.

Един сваляч от отсрещния край на помещението едва не прескочи бюрото си, за да изтича при нея и да ѝ предложи помощта си, при което я скри от погледа на Суини. Той погледна какво става зад гърба му. Мъжете в офиса на лейтенанта още бяха ангажирани със спора си.

Детективът, който се умилкваше около жената, с неохота посочи Суини. Тя започна да си проправя път между бюрата към него. Суини бързо намести вратовръзката си, за да скрие петното от кетчуп, глътна корема си и извади една папка от чекмеджето, за да си придаде ангажиран вид.

Тя изглеждаше убийствено с тези пълни, чувствени устни. Да не говорим за меките извивки и дългите крака. Може би беше от онези курви, които вземаха по хиляда долара на нощ. За тях Суини само беше чувал, но никога не ги беше виждал. Дали бе възможно да има

такъв късмет? Реши, че е достатъчно умен, за да измисли начин да я принуди да му пусне. Това със сигурност щеше да бъде приятен спомен през дългите самотни нощи. Вече си я представяше на колене, дългата ѝ къдрава коса се докосва до бедрата му...

Принуди се да спре с тази фантазия, за да не се възбуди прекалено. Столът му изскърца, когато той се облегна назад и продължи да я наблюдава. „Кучка от класа!“ — помисли си. От твърде висока класа, за да бъде скъпоплатена курва. Забеляза сапфирения ѝ пръстен и се досети, че е истински. Тази кукла не можеше да носи фалшиви камъни. На лявата ѝ ръка обаче нямаше халка, следователно сапфирът не бе подарък от богат съпруг. Момичето или имаше богат баща, или заможен покровител, който ѝ плащаше всички сметки, и Суини, който бе циник до мозъка на костите, заложи на втория вариант. Красавица, от която вонеше на пари. Почти долавяше мириса им и мозъкът му започна трескаво да търси начин как да получи част от тези пари.

Може би тя щеше да се окаже големият му удар. Всички си имаха тайни, дори дамите от класа като нея. Той облиза развълнувано устни, после бързо се овладя и реши, че трябва да бъде предпазлив. „Престани да се правиш на глупак!“ — каза си. Присви очи и продължи да я гледа. Дълбоко в себе си усещаше, че тя не е от неговата класа. И това го вбеси. Непознатата излъчваше онзи богаташки чистичък вид, който се срещаше все по-рядко напоследък. Имаше поразителни сини очи, с един нюанс по-светли от камъка на пръста ѝ. Богата и красива. Друга класа, нямаше спор.

Тя спря пред бюрото му, но преди да каже нещо, той я попита:

— Мога ли да ви помогна? — Усети, че прозвуча намусено. Ала не му пукаше.

— Детектив Суини?

Той посочи табелката с името си с пожълтял от цигарите пръст и после осъзна, че табелката е обърната към него, а не към нея. Приведе се, завъртя я и едновременно разля половин чаша студено кафе върху клавиатурата си. Изруга тихо, грабна лист хартия и попи течността.

— Точно така, драга. Аз съм детектив Суини.

Очите ѝ се присвиха леко и той веднага разбра, че не ѝ е приятно да я нарича „драга“. „Твърда е“ — помисли си. Не му пукаше дали я дразни или не. След като бе осъзнал, че няма шанс с нея, защо да си

прави труда да се държи подобаващо. Освен това добрият му приятел „Джак Даниълс“ го чакаше.

— Казвам се Регън Мадисън — каза тя, постави куфарчето си върху пластмасовия стол срещу бюрото му и застана до него.

— Дошла си да съобщиш за някое престъпление ли?

— Приятелката ми Кордилия Кейн ме помоли да се отбия и да проверя дали има някакво развитие във връзка с нейното оплакване от психолога д-р Лорънс Шийлдс.

Той не се престори, че знае за кого му говори.

— Кой?

Красавицата повтори дума по дума това, което беше казала току-що. Той все още не се сещаше за кого или какво говори. Започна да увърта и усуква, като пусна редовната фраза, с която отговаряше на всички запитвания по телефона.

— А, да... разследването още продължава.

— Какво точно е направено?

— Виж... ще трябва да опресниш паметта ми. Имам толкова разследвания на главата.

И преди да довърши изречението, се прозя шумно. „Каква колосална загуба на време!“ — помисли си Регън. Корди беше права. Суини бе отвратителен и очевидно некадърен. Демонстративната му незаинтересованост я вбеси.

Освен това я гледаше похотливо. Беше прекалено зает да се взира в гърдите ѝ, за да я погледне в очите. С усилие на волята тя се овладя и обясни кой е д-р Шийлдс и какво е причинил на Мери Кулидж. Но когато приключи с обясненията, Суини още не даваше вид да се сеща за този случай.

— Твоята приятелка... как се казваше?

— Кордилия Кейн.

— Каква е връзката ти с нея?

— Моля?

— Попитах каква е връзката ти с нея.

— Кордилия ми е приятелка.

— Не, не с нея — с другата жена. Тази, която се е самоубила.

— Казва се Мери Кулидж.

— Ясно.

Старяеше се да ѝ покаже, че изобщо не се интересува от това, което му говореше. Гледаше примижал и грубо се прозяваше през секунда. Боже, какъв изрод! Ако се облегнеш още малко на стола, щеше да се прекатури назад и Регън започна да се надява точно това да се случи.

— Искам да поговорим за това разследване, детектив Суини. Имате ли някаква представа...

Той махна с ръка, за да я прекъсне:

— Сега се сецям. Нали ти казах, имам толкова много случаи, че ми е трудно да ги помня всичките. Но вече си спомних. Твоята приятелка беше много ядосана на д-р Шийлдс. Каза ми, че е сигурна, че той е виновен за самоубийството на старата дама. Разследването е в папката с висящите случаи — добави той сериозно и посочи чекмеджето на бюрото си.

— А има ли напредък?

— Ами истината е, че... — Той сви рамене. — Работя по случая.

Идеше ѝ да се разкрещи. Вместо това си пое дълбоко дъх. Нямахше да научи нищо, ако се скараше с него.

— Разбирам. Но може ли да ми кажете...

Той не я остави да продължи.

— Дежурството ми за днес изтече. Защо не се върнеш утре и да подадеш писмено запитване?

Регън кипеше от яд.

— Опасявам се, че това няма да стане. Лейтенант Луис тук ли е?

Сладураната започваше да показва нокти. Негодуванието на Суини се превърна във враждебност. Как смееше да го заплашва, че ще отиде при шефа му!

— Лейтенантът е зает — каза той и кимна с глава към офиса зад гърба си. — Освен това той просто ще ти каже, че трябва да се обърнеш към мен, а аз нямам никакви новини, които да ти съобщя.

— Направено ли е изобщо нещо? Някой говорил ли е със съседите или...

— Така, както изглежда, този Шийлдс не е направил нищо незаконно. Знам, трудно е за преглъщане, но това е положението. Жената доброволно му е дала всичките си пари и после се е самоубила. Съвсем просто е. Случаят е приключен.

— Значи разследването всъщност не е отворено, така ли? — Тя беше бясна, лицето ѝ бе пламнало, но на него не му пукаше.

— Разбира се, че е отворено. — Той присви рамене. — Отворено, в случай че се появи някое сериозно доказателство.

Регън огледа залата за помощ. Видя четиримата в стъкления офис в дъното. Човекът зад бюрото очевидно бе лейтенантът. Той крещеше и размахваше ръце.

После един от другите мъже привлече вниманието ѝ. Облечен в мръсни дрехи, той стоеше подпрян на прозореца и очевидно каза нещо, което още по-вече разяри лейтенанта, който започна да блъска с юмрук по бюрото. Това избухване явно никак не смути мъжа.

Сетне лейтенантът насочи гнева си към униформения полицаи. Дори и през затворената врата се чуваха някои от ругатните и заплахите. Мъжът, който стоеше подпрян на прозореца, се притече на помощ на полицаия — застана пред него и каза на лейтенанта нещо, от което той сякаш превъртя от ярост.

Регън нямаше намерение да ги прекъсва. Не искаше да има нищо общо с такъв шеф и със сигурност нямаше да го моли за помощ.

Реши, че е направила всичко възможно, взе куфарчето си и си тръгна. Веднага щом излезе на тротоара, извади мобилния си телефон и се обади на Софи.

— Говорих с детектив Суини. Този човек е отвратителен!

— И Корди каза същото — рече приятелката ѝ. — Но имаше ли някаква полза от разговора ви? Съобщи ли ти нещо, което да ни помогне?

— Не, а и не мисля, че изобщо е работил по случая. Изобщо не се интересува от бедната Мери Кулидж.

— Ти прочете дневника ѝ, нали?

— Да. Д-р Шийлдс трябва да бъде спрян.

— Нали затова те пратих в участъка.

— Софи, там не се води никакво разследване.

— Говори ли с лейтенант Луис?

— Не — отвърна Регън. — Няма да има полза. Убедих се, че той е по-зле и от Суини, ако това изобщо е възможно.

— Мислех, че не си говорила с него.

— Видях го в действие, крещеше и се пенеше.

— Какво точно ти каза Суини?

Регън тръгна по тротоара, докато преразказваше разговора си с противния детектив.

— Уверявам те, беше пълна загуба на време.

Тя затвори телефона точно когато зави зад ъгъла. Стори й се, че чу някой да вика, и инстинктивно се обърна. Сблъсъкът бе неизбежен.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Алек Бюканън бързаше да стигне до колата си и да се прибере вкъщи, за да се отърве от мръсните дрехи, с които беше облечен. Имаше чувството, че по цялото му тяло лазят буболечки, и единственото, за което си мечтаеше, бе един дълъг горещ душ. Тичаше, когато зави зад ъгъла и едва не събори жената, която стоеше там.

Блъсна се в нея, куфарчето ѝ хвъркна на една страна, а тя полетя на другата. Успя да я хване през кръста и я дръпна точно когато тя щеше да забие главата си в тухлената стена на сградата.

Алек я задържа, докато тя възстанови равновесието си. Мамка му, беше много красива. И миришеше хубаво! Изненадващо беше, че въобще можа да подуши нещо след нощта, прекарана в боклука.

Той вдигна куфарчето и ѝ го подаде, после направи крачка назад.
— Съжалявам.

Тя кимна, за да му покаже, че е чула извинението му, но не успя да проговори. Вгледа се в очите му, опита да се усмихне, после се обърна и zakрачи бързо. Поемаше си дълбоко дъх, като се опитваше да не повърне. Мили боже, от вонята, която се излъчваше от него, очите ѝ се насълзиха.

Изведнъж Регън избухна в смях. Когато погледна назад, той още я наблюдаваше. Тя се усмихна, но зави зад ъгъла и отново се разсмя. Мъжът с красивите бели зъби ѝ напомни за едно посещение в зоопарка в детството ѝ. Брат ѝ Ейдън я заведе там, когато тя беше на седем или осем години. Помнеше как влязоха в една голяма сграда от сив камък. Вътре беше пренаселено и миришеше на мухъл, но в края на една дълга пътека видя новия дом на горилата. Той не бе напълно завършен. Имаше две огради с решетки, които разделяха животното от посетителите, а дебелият нечуплив прозрачен плексиглас още не бе поставен. Регън се отскубна от Ейдън и побягна, като си пробиваше път през тълпата, преди някой друг да забележи, че има празно място точно пред клетката. Стигна до първите решетки, преди миризмата да

я събори на колене. Вонята бе помитаща и тя започна да се дави. Наложил се Ейдън да я вдигне на ръце и да я изнесе навън на свеж въздух.

Още помнеше ужасната воня, която се носеше от клетката на горилата. Мъжът, в когото се беше блъснала току-що, миришеше много по-зле.

Като се засмя на стария спомен, се почувства в много по-добро настроение. За нещастие, то не трая дълго.

Тъкмо беше излязла от „Нийман Маркърс“ и бързаше по една странична уличка, стиснала в едната си ръка куфарчето и покупката си от магазина и чантата си — в другата, когато един мъж, два пъти по-едър от нея, връхлетя отгоре ѝ. „Какво става с мен? Да не съм станала невидима?“ — помисли си тя. Два пъти за един ден се опитаха да минат през нея.

Този не си направи труда да се извини. Всъщност сякаш нарочно я настъпи. После забърза по улицата, без изобщо да погледне назад. Пръстът на крака, където той бе стоварил тежестта си, я заболя и тя закричи малко по-бавно към „Дикерсън“. „Денят още не е минал и нещата могат да се подобрят“ — каза си тя. Каква полза от негативни мисли?

Но щом влезе в „Дикерсън“, ѝ стана невъзможно да запази позитивното си мислене. Продавачката, която според табелката с името на сакото ѝ се казваше Патси, стоеше облегната на касата и говореше по телефона. Беше подпряла слушалката с брадичката си и едновременно пилеше един от ноктите си.

Лицето на госпожа Патси бе зачервено — очевидно беше ядосана на нещо. Тя забеляза Регън и нетърпеливо ѝ махна с ръка да изчака, след което продължи разговора си. Жената бе около шейсетте, но бърбеше по телефона като тийнейджърка. Очевидно говореше с някоя приятелка и я осведомяваше за най-новите клюки, които бе научила от друга жена на име Дженифър. Регън не се опитваше да подслушва, но не можеше да не долови поне част от разговора и беше отвратена от хапливите коментари.

Придвижи се до края на стъкления плот, така че да не ѝ се налага да слуша, но след като изчака още няколко минути, грабна шише лосион и тръгна да търси друга каса. Госпожа Патси ѝ извика да почака, затвори телефона и се втурна след нея. После с недоволено

изражение ѝ подаде пакета и се отдалечи безмълвно, Регън бе удивена от грубостта ѝ.

Тя почувства истинско облекчение, когато се прибра в хотела и влезе в офиса си. Но денят ѝ не се оправи, прекара остатъка от следобеда, като гасеше пожар след пожар.

Работи до шест часа, после изтича до апартамента си, за да се освежи, и в шест и петнайсет вече бе долу и чакаше Корди на входа. Тя пристигна с такси, което означаваше, че старият форд пак се нуждае от някакъв ремонт. Регън се обади да изкарат колата ѝ и излезе навън да посрещне приятелката си.

— Какво се развали този път? Радиаторът ли?

— Гърнето — отвърна Корди. — Утре ще си купя ново и ще го монтирам в неделя.

Когато докараха автомобила на Регън, пиколото се втурна да ѝ отвори вратата.

— Знам какво си мислиш, Трей — каза Регън, като се настани зад кормилото на петнайсетгодишния си шевролет.

Пиколото се ухили.

— Наистина трябва да се замислиш за нова кола.

— Шегуваш ли се? Тази е в идеално състояние — намеси се Корди.

Когато пристигнаха, Софи не ги чакаше пред входа на сградата, където живееше. Наложиха се да въртят по нейната улица три пъти, преди тя да се появи. Регън разказваше на Корди за остатъка от ужасния си ден и как губеше вярата си в човечеството, но щом Софи се качи в колата, млъкна и не пророни и дума, докато шофираше към Лиъм Хаус, намиращ се на около петнайсет километра.

Паркингът до конгресния център беше пълен, така че Регън обиколи, търсейки свободно място за паркиране. Заради сумрака ѝ беше трудно да вижда. Софи ѝ даваше напътствия от задната седалка:

— Там има едно... не, това е пресечка. Няма значение, карай нататък.

— Гледай онзи идиот, който тича по средата на улицата. Да не иска да го убият? — възкликна Корди.

— Трябва пак да започна да тичам — отбеляза Софи. — Ще бягам с теб, Регън, по алеята на университета.

— Вече не ходя там откакто монтираха бягащата пътека в хотела.
— каза Регън, — Много по-удобно е.

— И аз щях да тренирам по-често, ако си имах фитнес вкъщи —
обади се Корди.

— Ти кога изобщо си тренирала? — заяде я Софи.

— Аз си тренирам — възрази Корди. — Просто не го правя
редовно.

Софи прихна.

— Ако успееш да влезеш във форма, няма да се налага
постоянно да си на диета.

Корди я прекъсна.

— Щеше да ни казваш какъв е големият ти план.

— О, боже! — възкликна Софи. — Съвсем забравих.

Регън я погледна в огледалото.

— Забрави големия си план?

— Не, забравих да ви кажа какво се случи днес. Няма да
повярвате.

— Хайде, кажи ни — настоя Корди.

— Съседът на Мери Кулидж ми се обади. През последните две
седмици му бях оставила поне десет съобщения на телефонния
секретар с молба да поговорим и се канех вече да се откажа, но както
се разбра, той бил извън града през това време.

— И какво стана? — Корди я подкани да продължи по същество.

— Нали знаете, че Шийлдс ходи навсякъде заедно с двамата си
асистенти, които вървят плътно от двете му страни?

— Да — кимна Регън. — Мери е писала за това в дневника си. —
Те всъщност са негови горили.

— Горили ли? Кой ги нарича „горили“ в наши дни? — попита
Корди през смях.

— Съседът на Мери — каза Софи. — Той им вика така. Сега
внимавайте. Мери каза на дъщеря си, че Шийлдс наел двамата мъже
за свои бодигардове. Тя се страхувала от тях и твърдяла, че им доставя
удоволствие да плашат хората. Дори стигнали дотам, че носели
слънчеви очила и денем, и нощем.

— Това е абсурдно! — усъмни се Регън.

Тя забеляза, че една кола излиза от паркинга, до който бяха
стигнали, включи мигача и паркира.

— Е, какво каза съседът? — попита Корди, извивайки врат, за да погледне Софи.

— Тъкмо пускал котката си навън, когато забелязал двама мъже да вървят по алеята към къщата на Мери.

Регън изгаси двигателя.

— Мислиш, че са отишли в дома ѝ, за да я сплашат?

Софи кимна:

— Това е само предположение, но...

— Но какво? — попита Регън.

— Според мен тя е казала на Шийлдс, че ще отиде в полицията, и той е изпратил горилите си, за да я разубедят.

— Предполагам, че е възможно — каза Корди. — Но ще бъде трудно да се докаже.

— Съседът помни ли кога е забелязал мъжете там? — заинтересува се Регън.

— Той е сигурен, че ги е видял вечерта, когато Мери се е самоубила. Мисля, че те са отишли, за да я сплашат, и тя е решила, че единственото бягство от тях е да вземе хапчетата.

— За бога, Софи, стига си правила догадки! — не издържа Корди.

Но Софи продължи почти шепнешком:

— А може би са я принудили да изпие хапчетата и са останали там, докато не е изпаднала в безсъзнание.

Регън поклати глава.

— Помисли, Софи, какво бе последното написано в дневника ѝ?

Корди отговори вместо нея:

— Пишеше: „Твърде късно. Те идват“.

И почеркът бе доста разкривен, нали?

— Бе надраскано по цялата страница — каза Корди. — Кое то подсказва, че вече е била погълнала хапчетата.

— Освен ако не са я принудили да изпие няколко, после да са я оставили на мира за малко, колкото тя да нахвърли няколко мисли в дневника си, а сетне са я принудили да изпие още хапчета...

— Добре, тази теория не издържа — съгласи се Софи. — Но ако хората на Шийлдс са отишли да я заплашват...

— Това ще бъде трудно за доказване — прекъсна я Регън.

— Ако направим снимка на бодигардовете и я покажем на онзи съсед... — започна Корди.

Софи плесна с длан по облегалката:

— Точно това си мислех и аз! Но работата е там, че...

— Какво пак? — нервира се Регън.

— Съседът не е съвсем сигурен, че ще ги разпознае — обясни тя. — Той ми каза, че не огледал добре лицата им, но все пак искам да му покажа снимката, за всеки случай.

— И това ли е големият ти план? Да снимаш горилите! — възропта Корди. — Можем просто да се приближим до входа, да изчакаме в колата, докато те се появят, и да ги щракнем набързо.

— Не, има и още — каза Софи. — Първо ще влезем и аз ще платя таксите за участие.

— Няма да плащаш вместо мен — възрази Регън.

— Нито пък вместо мен — обади се и Корди.

— Вие ми правите огромна услуга. Отделяте целия си уикенд, за да ми помогнете, така че не приемам никакви възражения. Най-малкото, което мога да сторя, е да платя таксите и на трите. И то в брой — добави тя в опит да прекрати спора. — Не искам Шийлдс или хората му да получат достъп до информация за сметките ни, така че няма да използвам чек или кредитна карта.

— Мили боже! Да не намекваш, че носиш три хиляди долара в чантата си?

Софи се ухили заговорнически:

— Понеже нямаше достатъчно място в суетиена ми, парите наистина са в чантата ми.

— Кой ходи с толкова пари в брой! — възкликна Корди.

— Софи очевидно го прави — отвърна й Регън.

— Баща ми носи десет пъти повече, и то постоянно — отбеляза Софи.

— А ти откъде можеш да си позволиш да платиш три хиляди долара? — попита Корди. — Заплатата ти е по-малка и от моята.

— От татко са.

— Миналия месец ми обеща, че повече няма да вземаш пари от него, забрави ли? Беше твърдо решена да се оправяш сама.

— Тази сума е изпреварващ подарък за рождения ми ден — обясни Софи. — Той просто купил още една къща, където да прекарва

отпуските си, и по данъчни съображения я регистрирал на мое име. Татко има достатъчно спестени пари да му стигнат за три живота.

Въпреки че познавах Софи от предучилищната и бяха най-добрите ѝ приятелки, Регън и Корди все още не знаеха как всъщност баща ѝ заработва доходите си. Винаги, когато някоя от тях го попиташе за това, той даваше различен отговор. Или променяше дейността на фирмата си веднъж месечно, или през цялото време ги заблуждаваше. Регън дълго бе мислела, че той се занимава с банково дело, а Корди вярваше, че е забогатял от търговия с недвижими имоти. Сега вече бяха по-големи, бяха чували всички слухове и догадки и знаеха, че бащата на Софи е замесен в някакъв сенчест бизнес. Той постоянно замисляше схема след схема и те вече се тревожеха, че е само въпрос на време някоя от схемите му да се провали.

Регън се притесняваше за Софи. За колкото и обиграна да се смяташе приятелката ѝ, бе ужасно наивна по отношение на баща си. И бе готова да го брани със зъби и нокти.

Корди имаше вид, сякаш се кани да продължи да спори. Но Регън, която бе твърдо решена да върне приятелките си на темата за предстоящата вечер, попита:

— Как ще действваме, щом влезем в конгресния център?

— Ще се присъединим към приема и ще се поозъртаме.

Регън изумено погледна Корди. После попита:

— Как така ще се озъртаме?

— Да — кимна Корди. — Какво по-точно търсим?

Софи грабна чантата си и отвори задната врата.

— Неговия компютър. Направих някои проверки и знам, че регистрациите на участниците в семинара и архивите са компютъризирани. Освен това открих, че той си носи лаптоп и се надявам да успея да го пипна.

— Охо, тази идея не ми харесва — възропта Корди.

— Да не мислиш да се ровиш из компютъра му? — възкликна Регън.

Софи се засмя, после изчака двете ѝ приятелки да слязат от колата, преди да им отговори:

— Не, разбира се. Нямам нужните умения, за да проникна в чужд компютър. Корди ще трябва да го стори.

— Абсурд! Няма да правя нищо незаконно.

— Налага се да проникна в архива му — настоя Софи. — Само така ще мога да откроя другите жени, които е измамил.

— Бодигардовете му няма да ни пуснат дори да се доближим до компютъра му! — ядоса се Регън.

— Имаме цял уикенд, за да издебнем подходящия момент.

— Софи, моля те, кажи ми, че твоят план не се свежда само до нарушаване на закона — каза Регън по-меко.

— Разбира се, че не — кимна Софи. — Ние сме тук, за да разследваме. Ще говорим с всички регистрирани и може би някой ще знае нещо, с което да ни помогне.

— Какво например? — попита Корди.

— Например с кого се вижда Шийлдс — отвърна тя. — Това ще трябва да го открием чрез подслушване.

— Как изобщо успява да ни убеди да правим такива неща? — попита Регън, опитвайки се да не се разсмее.

— Винаги успява да представи плановете си като съвсем разумни.

— Ехо, аз съм тук! Чувам всяка дума, която казвате.

Корди и Регън се престориха, че не я забелязват.

— Това е ужасен начин да прекараш уикенда — оплака се Корди.

— Но е за добра кауза — настоя Софи. — Вече е твърде късно да се отказваме.

Корди погледна небето.

— Ще завали. По дяволите, косата ми ще се накъдри.

— Цяла нощ ли ще стоим тук? — попита Регън.

Корди и Софи тръгнаха напред през тъмния паркинг. Коляното на Регън пулсираше, така че тя ходеше по-бавно и се опитваше да не куца. Наруга се, че не бе обула по-удобни обувки.

— По-бавно — каза Корди. — Регън пак има проблеми с коляното. Кога щеше да си правиш оная операция?

— Скоро — отвърна ѝ Регън. И за да не започнат приятелките ѝ да настояват да направи нещо, за което не бе готова, смени темата.

— Колата ми се нуждае от смяна на маслото. Занимава ли ти се с това, Корди?

— Разбира се. Ще го направя следващия уикенд.

Софи я погледна назидателно:

— Корди, прекарваш повече време завряна под някоя кола от всеки автомонтъор. Кълна се, никога няма да ви разбере вас двете. Можете да си позволите всеки автомобил, който си харесате, а карате тези трошки. Но пък всички знаем каква е причината Регън да държи на тази таратайка.

— Ейдън! — Двете с Корди произнесоха името му едновременно.

— Това направо го влудява, нали? — засмя се Софи. Тя забърза напред и изчака приятелките ѝ да я настигнат при входа. — Добре, дами. Да се концентрираме върху задачата.

Лиъм Хаус беше стара каменна сграда, която на няколко пъти бе променяла предназначението си. Сега служеше като място за конференции и семинари. Интериорът се оказа приятна изненада, беше ремонтиран наскоро, с блестящи мраморни подове и топли бежови стени. Бюрото за регистриране бе в противоположния край на правоъгълното фоайе.

Една жена над трийсетте, на чиято табелка бе изписано името Деби, седеше зад масата и подаваше регистрационните формуляри. Беше облечена с яркосиньо сако. Зад нея на стената висяха две шестметрови снимки в цял ръст на д-р Шийлдс. И на двете Шийлдс беше с едно и също яркосиньо сако и една и съща усмивка.

— Този човек психолог ли е, или агент по недвижими имоти? — прошепна Корди.

Софи я сръга.

— Забеляза ли лаптопа?

— На масата точно пред мен е. Как бих могла да не го забележа? Искаш ли да я разсееш, а аз да го грабна и да побягна навън? — попита Корди саркастично.

— Действай по програмата — прошепна Софи.

И трите попълниха регистрационните си формуляри и Софи ги подаде на Деби.

— Таксата е по хиляда долара за всяка от вас, скъпа.

— Да, знаем — кимна Софи и подаде пачка с банкноти. Деби бавно преброи стодоларовите банкноти. Доволна, че сумата е точна, тя въведе имената им от регистрационните формуляри в компютъра, натисна един бутон и принтерът на масата до нея веднага изплю три касови бележки.

— Д-р Шийлдс е в залата заедно с някои от участниците. Имаме прием за добре дошли, не го пропускайте. Докторът прави такива чудесни упражнения!

— Упражнения ли? — попита Регън.

— Предизвикателства — поправи се Деби. — Предизвикателства за ума. Така ги нарича д-р Шийлдс. Помага ви да се освободите от целия гняв, горчивина и враждебност, които пречат на творческото ви мислене, и щом се отървете от отровата, можете да се насочите към позитивни цели. Той наистина промени моя живот — добави тя. — Ще промени и вашия, ако работите заедно с него и му се доверите.

Регън успя да докара една широка усмивка.

— О, как искам да се променя. Наистина, точно затова съм тук.

— Аз също — каза със същия тон Софи.

Деби кимна ентузиазирано.

— Приемът се провежда надолу по коридора, зад ъгъла, там, където са двойните врати. Не знаете какви късметлийки сте, дами! Истински подарък е, че докторът не просто ще се смеси с хората, а дори ще проведе две-три упражнения тази вечер. Това не е отбелязано в програмата. Напоследък д-р Шийлдс е толкова натоварен и търсен, но той обича да действа спонтанно, когато може да го вмести в програмата си.

— Вмества спонтанност в програмата си? — попита Регън, като се стараеше да не се разсмее.

Деби отвърна ентузиазирано като мажоретка.

— Да, точно така прави!

Регън се обърна и тръгна.

— Чакайте — извика Деби. — Дами, забравих да ви дам вашите материали. — Подаде на всяка от тях по една синя папка. — В тях има бележник и химикал, за да можете да си записвате мъдрите думи на доктора. Вътре не се позволява внасянето на касетофони или камери. Ако имате други въпроси или се нуждаете от помощ, обърнете се към персонала. Всички са облечени в еднакви сини блейзери като този, с който съм в момента. Тук сме, за да ви помогнем този семинар да бъде фантастично изживяване за вас.

— Сигурна съм, че ще бъде — обади се Софи.

Регън тръгна напред по широкия коридор, но щом зави зад ъгъла, изведнъж рязко спря.

— Мили боже! — прошепна тя.

До двойната врата имаше изрязана от картон два и половина метрова фигура на д-р Шийлдс, която се извисяваше над посетителите. Бяха му направили цветна снимка в пълен ръст. С яркосиния си блейзер и с ослепителните си, очевидно изкуствени бели зъби, той наистина приличаше на агент за недвижими имоти, който току-що е сключил сделката на живота си. Бе леко примижал с едното око, сякаш фотографът го бе уловил точно когато е намигал.

— Мислиш, че той много се харесва, нали? — попита Корди.

— Егото му е направо маниакално.

— Според теб дали носи цветни лещи.

— Срещала ли си някога човек с кобалтовосини очи? — усмихна се Регън.

Корди пристъпи напред, но когато отвори вратата, Софи я спря.

— Чакай, трябва да включа касетофона си.

— Най-добре седни близо до него — предложи Регън.

— Аз ще седна отзад — съобщи Корди.

— Добре, да действаме. — Софи отвори вратата. Залата бе изненадващо голяма и претъпкана от хора.

Пред каменната камина имаше дълго кремаво канапе и кресла, групирани по двойки из помещението. Покрай задната стена бяха наредени сгъваеми столове.

Поне осемдесет процента от участниците бяха жени на най-различна възраст. Регън бе предполагала, че повечето ще бъдат мъже или възрастни жени, преминали през някаква криза, но откри, че не е била права. Имаше и момичета, и старици над шейсетте.

Софи се отправи към предната част на помещението и се пъкна между двама мъже на канапето срещу камината. И двамата с радост се сместиха.

Корди забеляза два празни сгъваеми стола в ъгъла до задната стена и сръга Регън:

— Следвай ме.

Регън забърза след приятелката си, седна на стола и насочи цялото си внимание към Шийлдс. Психологът стоеше пред масивната каменна камина. Имаше внушителна фигура, висок, с тен... Или може би с грим? Бодигардовете му се забелязваха лесно, стояха като работи

от двете страни на камината. В момента не бяха с тъмни очила и постоянно обхождаха с поглед публиката.

— Изглеждат много зловещо — прошепна Регън.

— Бодигардовете ли? — попита Корди.

— Да.

— Шийлдс също. Гримиран ли е?

— Сигурно...

Психологът не приличаше на чудовище, а просто на суетен застаряващ измамник, който се опитваше да изглежда като двайсетгодишен. Мери Кулидж беше написала, че е най-харизматичният мъж, когото е виждала. Но Регън не откри нищо харизматично в него, може би защото бе предубедена.

Корди ѝ прошепна:

— Знаеш ли на кого ми напомня този? На пастрока ти.

— Още една причина да не го харесвам — отвърна Регън.

Шийлдс наистина имаше ослепителна усмивка. Беше се придвижил в единия ъгъл на стаята и бе заобиколен от жени, които го гледаха с възхищение. Изведнъж направи знак всички да заемат местата си. Изчака ги да се настанят, после се върна в центъра пред камината. Групата се смълча.

— Време е за шоу — прошепна Регън.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Шийлдс започна приветствието си. Имаше монотонен хипнотичен глас, нещо като кръстоска между Бари Уайт и господин Роджърс.

— Регън, единият от бодигардовете, този отляво, те гледа откакто влязохме. Какъв му е проблемът? — попита тихичко Кори.

— Не му обръщай внимание!

Шийлдс плесна с ръце.

— Ранно пиле рано пее, както обичаше да казва баба ми. Утре в залата ще има петстотин души. Тук пространството е ограничено, така че трябваше да лимитирам броя на участниците, но тъй като вие, дами и господа, сте дошли рано и сте платили таксата си, реших да проведем тази малка сбирка. Ако тази вечер се появят още хора, ще отворим вратите и ще се разширим. А сега нека ви обясня какво ще научите през този уикенд.

Той заговори и Регън престана да го слуша. Извади снимката му от папката и я сравни с човека пред себе си. Мислите ѝ се отнесоха към по-практични въпроси и тя обърна снимката и започна да си нахвърля някои бележки. *„Да се обадя на охраната и да говоря с тях за Питър Морис. После: Да говоря с Ейдън за Емили Милън“*. Регън вдигна глава и огледа публиката. Шийлдс определено имаше въздействие върху слушателите си. Повечето жени изглеждаха заплени от думите му. Някои буквално седяха приведени напред, сякаш несъзнателно се опитваха да се доближат до него. Отново насочи вниманието си към Шийлдс и след като го слуша десет минути, заключи, че импровизираната му реч засяга две теми: страха и алчността. Да, настояваше Шийлдс, те наистина можели да имат всичко, заслужавали да имат всичко. Но първо трябвало да се отърват от отровата в себе си.

Една ръка се изстреля във въздуха. Шийлдс направи крачка напред, усмихна се ослепително и попита:

— Да, кажете?

Жената скочи на крака и докато подръпваше тясната си пола, попита:

— Аз... не съм сигурна, че ви разбрах. Казахте, че трябва да отворим умовете си за нови възможности и да се отървем от отровата вътре в нас...

Тя се поколеба как да продължи, но Шийлдс я окуражи:

— Да, точно така.

— Ами... проблемът е, че... не знаех, че имам отрова вътре в мен.

Шийлдс драматично размаха ръце.

— Всички в тази стая имат отрова вътре в себе си.

— Точно в това е проблемът — каза жената и продължи да подръпва полата си. — Какво имате предвид под отрова?

Той очевидно очакваше въпроса. Сплете пръсти зад гърба си и направи още една крачка напред.

— Виж колко е близо до Софи — прошепна Корди. — Касетофонът й сигурно записва всяка дума.

— Струва ми се, че жената, която току-що зададе въпроса, е от неговите хора. Не мислиш ли?

— Може би — съгласи се Корди.

— Били ли сте наранявана от някого? — попита Шийлдс.

— Дълбоко наранявана?

Кой не е бил? Регън си помисли за Денис и изведнъж се заинтересува от това, което Шийлдс имаше да им каже. Жената, която бе задала въпроса, сведе поглед и леко се изчерви.

— Да... Обзалагам се, че повечето хора в тази стая са били дълбоко наранявани — каза тя и се огледа смутено. — Моят приятел... ми изневеряваше, без да го е грижа... Той... ме използваше.

— И вие сте заровили болката дълбоко в себе си, нали така? — Шийлдс кимна вездесъщо и погледна публиката. — Колко от вас са имали връзка, която им е причинила болка през годините? Колко са преживели предателство от страна на близък или приятел? Колко от вас не са получили заслужено повишение в работата?

Из цялата стая се вдигаха все повече ръце.

— Вече са готови да го боготворят — прошепна Корди.

— Охо, онзи бодигард продължава да те гледа. Вдигни ръка.

Регън покорно вдигна ръката си. Колкото по-дълго гледаше Шийлдс, толкова по-горещи тръпки плъзваха по гърба ѝ. Той се усмихваше благо като апостол.

— Вярвам, че всички тези болезнени преживявания са се превърнали в капчици отрова вътре във вас и изяждат потенциала ви, творческото ви мислене, страстта ви за живот.

— Но как да се отървем от тази отрова? — извика друга жена.

— Ще ви покажа — заяви той. — Когато този семинар приключи в неделя вечер, вие ще бъдете пречистени и готови да завладеете света. Гарантирам ви го.

Той отново направи пауза и после продължи с меден глас.

— Защо не направим едно малко упражнение? Всички да извадят бележниците и химикалите си, ще ги намерите в папките си. Ще правим списък.

Той даде знак на бодигарда вдясно от себе си. Здравенякът веднага коленичи пред камината и включи газта. След секунди бурен огън облъхна и без това топлата стая.

— Най-добре си извади бележника и гледай развълнувано — прошепна Корди. — Много е горещо. Трябваше да си вдигна косата. Сега определено ще се накъдри.

Регън бе свикнала Корди да се суети за косата си и не ѝ обърна внимание.

— Готови ли сте? — извика Шийлдс. — Ето върху какво искам да помислите. Как можете да направите света едно по-добро място за себе си? Ще бъдете ли по-щастливи, по-пълноценни, по-радостни, ако хората, които са ви наранили, вече не съществуват? Какво щеше да стане, ако можехте да махнете с вълшебна пръчица и — Той щракна с пръсти, за да подсили драматичния ефект — те да изчезнат... завинаги. Бихте ли се чувствали по-добре без тях? Ако можехте да се отървете от отровата вътре в себе си, щяхте ли да бъдете по-щастливи? Ако вярвате, че това е възможно, напишете имената на хората, които искате да изчезнат.

Регън не вярваше на ушите си. Но явно не бе единствената, защото една плаха ръка се вдигна.

— Извинете, д-р Шийлдс? Правилно ли чух, че искате...

Друга жена се изправи, притиснала бележника към гърдите си.

— Искате да направим списък с хора, чиято смърт желаем?

— Да, точно това искам. Ако хората, които са ви наранили, вече не съществуваха, тогава щяхте ли да се освободите от отровата в себе си?

Един мъж се провикна:

— Ще ми трябва повече хартия. — Нервен смях последва коментара му. — Има ли ограничение за броя на имената? — попита той.

— Напишете колкото имена искате. Обаче мисля, че за това упражнение трябва да поставим ограничение като време. Десет минути — определи Шийлдс. — Започваме ли?

Той протегна ръка, погледна часовника си и каза:

— Старт!

Един мъж, който седеше до Регън, прошепна:

— Това ще бъде забавно. Ще започна с жена ми.

— Имаш предвид бившата — каза една дама, която седеше до него.

— А, правилно. Ще включа и нея в списъка.

Корди изглеждаше отвратена.

— Можеш ли да повярваш? Шийлдс превърна тези хора в кръвожадни вампири.

— Тихо! — прошепна Регън. — Най-добре да се престорим, че изпълняваме указанията. Започни да пишеш.

— Без значение колко неморално е това упражнение?

— Разбира се.

— Добре, тогава... — Корди се усмихна. — Мога да се позабавлявам.

И двете извадиха бележниците си. Регън написа на първия ред: „Да бъдат убити“, подчерта думите, а отдолу добави: „Хора, чиято смърт желая“. Сега какво? Чудейки се как да убие времето, тя забарабани с химикала по папката, но мъжът пред нея се обърна намръщен.

— Може ли да спрете? Разсейвайте ме.

— Съжалявам — прошепна тя.

Имаше чувството, че бодигардът продължава да я наблюдава. Може би вече проявяваше параноя. Тя отметна косата от очите си и вдигна поглед, после бързо сведе глава. Не беше параноична — бодигардът още я гледаше. Какъв му беше проблемът?

Корди подсмърчаше и ровеше в чантата си. Регън ѝ подаде кърпичка.

— Още пет минути — извести Шийлдс. — После ще обиколя стаята и искам всички да ми покажат написаното, за да видя колко имена сте изброили.

Регън започна да пише. Шийлдс, бодигард номер едно и бодигард номер две изчерпаха списъка ѝ. Кой друг? Госпожа Патси, грубата продавачка от „Дикерсън“. А, да не забрави и ужасния детектив Суини. Светът определено ще бъде по-добро място без него. Канеше се да добави и лейтенант Луис, защото се държеше толкова злобно с младия полицаи, но времето изтече.

Не беше предполагала, че е толкова кръвожадна. Шийлдс плесна с ръце.

— Оставете химикалите. Всички да вдигнат бележниците, за да мога да ги видя. Точно така, браво. Браво — хвалеше той. — Всички са участвали. Сега, ето какво искам да направите. Един по един идвайте при камината. Откъснете листа от бележника и го накъсайте на малки парченца. После го хвърлете в огъня и гледайте как пламъците поглъщат имената. Да започваме.

— Това ще ни освободи ли от отровата? — попита една жена.

— Символичен жест е — обясни Шийлдс. — Целта му е да станете по-отворени за всички възможности.

— Това пък какво означава? — попита Корди.

— Трябва да станем по-отворени за възможността да убием враговете си — обясни Регън с престорен ентусиазъм.

— Да започваме! — извика Шийлдс.

Софи беше първа. Тя се усмихна на Шийлдс, когато мина покрай него.

— Охо, Софи флиртува — прошепна Корди. — А на Шийлдс това му е много приятно.

— Как може да се насили? Той е толкова отвратителен.

— Можеш ли да повярваш, че той всъщност взема пари за това!

— Шийлдс каза, че за този семинар са се записали петстотин души. Умножи това по хиляда долара...

— Той изкарва истинско състояние!

— Не мога да повярвам, че ще пропилим целия си уикенд.

— Хайде да се наредим на опашката, а после да се измъкваме от тук. Умирам от глад.

Регън тъкмо взе чантата си, когато мобилният ѝ телефон зазвъня. Това ѝ спечели един враждебен поглед от бодигарда.

Тя отговори на обаждането, бързо си събра нещата и излезе в коридора, а Корди се нареди на опашката, за да изхвърли списъка си в огъня.

Обаждаше се Емили Милън. Беше в едно от типичните си настроения и очевидно не намираше за нужно да си губи времето с любезности.

— Ти не ми даде последните бележки на Ейдън — каза тя сопнато — и в резултат от това събранието бе пълна катастрофа. Няма да успея да си свърша работата, ако продължаваш да ми правиш тези номера!

— Сигурна съм, че Хенри распечата всичко, което беше изпратено по имейла — каза Регън. — Не съм го изтрила и с удоволствие ще проверя всичко, когато се върна в хотела.

— Очаквам тези бележки на бюрото си утре!

— Сигурна съм, че всичко, което изпрати брат ми, беше распечатано — повтори Регън.

— Трябва ли да занимавам Ейдън с това?

Регън преброи до пет, но не помогна.

— Най-добре го направи! — изкрещя тя и рязко затвори телефона. После продължи да се взира ядосано в него.

— О, ти също отиваш в моя списък! — измърмори тя. Искаше ѝ се да може да уволни Емили на секундата, по телефона. Обаче не можеше. Нямаше власт да го направи. Наблизо отекна гръмотевица и прекъсна ядните ѝ мисли. Тя пъкна телефона в чантата си и се върна в стаята, за да потърси Корди и Софи. Искаше да си тръгнат, преди настроението ѝ напълно да се е развалило. Докато затваряше тежката врата зад себе си, забеляза, че единият от бодигардовете бе коленичил и изключваше газта на камината.

Регън предположи, че е пропуснала ритуала с огненото пречистване. Не можа да намери Софи, но Корди беше там, където я беше оставила — продължаваше да седи на неудобния сгъваем стол до стената. Регън седна до нея и прошепна:

— Може ли вече да си тръгваме?

— След минута — отвърна Корди. — Шийлдс ни разказва историята на един от своите ученици. Очевидно смята, че тя е изключително вдъхновяваща и поучителна.

— Ученици? Той да не преподава нещо?

Корди поклати глава.

— Така нарича нас. Всички хора, които са посещавали семинарите му, са негови бивши ученици. Как може някой, дори и малоумен, да се хване на това? Такъв мошеник!

— Огледай се — прошепна Регън. — Стаята е пълна с нещастни хора, които отчаяно искат да променят живота си. Той им казва това, което те искат да чуят.

— Още по-важно е, че им дава възможност да винят другиго, вместо да поемат отговорност за собственото си поведение.

Софи беше права, той наистина превръща уязвимите в своя плячка.

— Ще помоля Ейдън да уволни Емили — съобщи Регън.

Корди рязко се обърна към нея.

— Наистина ли? — Изглеждаше искрено развълнувана.

Регън повтори разговора, който бе провела с противната жена.

— Ти какво би направила на мое място?

— Накарай Ейдън да нарита кльошавия й задник — прошепна тя. — Трябва сама да избереш следващата му асистентка. Той очевидно попада на неподходящия тип жени.

— И какъв тип са те?

— Млада, красива, руса, слаба...

— Теб какво те интересува как изглежда тя?

Корди присви рамене засегната:

— Не ме интересува. Ти си тази, която се оплаква.

Регън въздъхна:

— Не мога да я уволня, тя не работи за мен. Освен това Ейдън се нуждае от помощта ѝ.

— Намери някоя друга, която да му помага.

Шийлдс повиши глас, докато приближаваше края на историята. Последваха аплодисменти. Той изчака шумът да стихне, после съобщи, че спонтанното занимание е приключило, и подкани хората да общуват помежду си. Само след секунди психологът бе заобиколен от жени, които се бореха за вниманието му.

— Вали ли? — попита Корди. Тя повдигна един кичур от дългата си коса, въздъхна и го пхна зад ухото си. — Косата ми вече е започнала да настръхва, значи вали.

— Глупости — каза Регън. — Косата ти не настръхва, тя се къдри.

Корди затършува в чантата си, откри една шнола и се зае да прибира косата си на кок.

— Ще отида да взема колата и ще спра под навеса. Ти намери Софи и я извлечи насила, ако се налага — каза Регън.

Тя събра нещата си, пхна папката под мишница и се отправи навън. Настроението в стаята още бе приповдигнато, много от участниците се смееха нервно и говореха един с друг. *Такова нетърпение, такава надежда*, помисли си Регън. Беше сигурна, че чува отчетливия смях на Софи. Как, за бога, понасяше да стои толкова близо до Шийлдс?

Регън, изглежда, бе единствената, която бързаше да си тръгне. Осветление на верандата и около сградата почти липсваше. Едва виждаше къде стъпва.

Ако беше песимистка, щеше да си помисли, че дъждът я е дебнал да излезе, защото в секундата, в която се показва изпод навеса, лекият ръмеж премина в порой.

Тя се втурна към паркинга, а капките биеха по лицето ѝ и я заслепяваха. Тъй като не се беше сетила да си вземе чадър, се прикриваше със синята папка.

Докато стигна до паркинга, коляното ѝ вече пулсираше. Поколеба се дали да не спре и да събуе високите си неустойими обувки, но оставаха само петдесетина метра до колата и се отказа. Вече стискаше ключа, той бе закачен на една верижка като гривна. Регън нахлузи верижката на ръката си, за да може да хване чантата си и да побегне.

Можеше да мине направо през тревата, но тогава красивите ѝ меки кожени обувки щяха да бъдат съсипани. Боже, каква идиотка бе, да се обуе с високи токове!

Беше на трийсетина метра от автомобила си, когато ѝ се стори, че някой я вика. Автоматично се извърна по посока на звука, но лявото ѝ коляно поддаде и тя рязко политна. Изплака от болка, пусна чантата и папката, за да се подпре с ръце и да смекчи падането. Беше свикнала

коляното ѝ да излиза от ставата — случваше се поне веднъж месечно, но болката обикновено преминаваше след няколко секунди. Този път беше различна — режеща и непоносима.

Половината от съдържанието на чантата ѝ се разпиля по земята. Надигна се и прибра червилото и портфейла си. Някой пак ѝ извика. Дочу писклив глас или може би вятърът създаваше тази илюзия? Тя напрегнато се ослуша, докато тъпчеше портфейла си в чантата, после се изправи с олюляване.

Нищо. Реши, че всичко е било плод на въображението ѝ. Мислеше единствено за това как да се скрие от дъжда. Тогава го чу да се приближава, преди да го види.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Цяла седмица беше изминала от мига, когато уби бегачката, а полицията не бе дошла да блъска на вратата му, за да го отведе в белезници. Седем дни и нощи той се мята между откровения ужас и ненадейната радост. Будеше се нощем и си мислеше: „О, боже, какво направих?“, и чуваше демонът да шепти в отговор:

— Извършихме безнаказано убийство.

Беше петък и звярът се пробуждаше. Пак трябваше да отиде на лов. Последният му опит замалко не бе завършил с провал, но той се надяваше да се е поучил от грешките си и да се справи по-добре този път, защото не можеше да си позволи нова издънка. Да, тази вечер щеше да бъде по-добре подготвен. В очакване на вечерта си бе приготвил в една чанта тъмен анцуг, нова бейзболна шапка — трябваше да изхвърли старата заради петната от кръв — и черни маратонки. Беше пъхнал багажа под задната седалка на колата, заедно с очила с дебели стъкла и рогови рамки, тъмнокафява перука, дълга до раменете и вързана на опашка с червено-бяла кърпа, каквато носеха колоездачите, и особено важния чифт нови черни ръкавици. Дори си беше купил брада и лепило от един магазин за забавления и я беше подрязал до подходяща дължина, за да не заприлича на равин.

Все още смяташе, че може да надвие всяка жена, но за всеки случай пъхна един нож във вътрешния си джоб. Прекара часове наред в обмисляне на стратегията си и се опита да предвиди всяко възможно развитие. Когато най-после бе облечен и готов за излизане, спря за момент пред огледалото в банята на горния етаж и се огледа. Беше доволен от това, което видя: дори собствената му майка нямаше да го познае.

Демонът също щеше да бъде доволен.

В едно нещо беше сигурен — не можеше пак да се върне у дома с издрани лице и ръце. Можеше да лъже убедително, когато се налагаше, но кървавите драскотини бяха привлекли вниманието към него. Бяха неппростими. Той просто трябваше да бъде по-внимателен.

Всеки път, когато се сетеше за първия сблъсък, го обливаше студена пот. Размина се на косъм да го заловят...

Тази вечер щеше да бъде различно. Предишния път беше имал късмет, но сега не биваше да разчита на благосклонната съдба пак да му се притече на помощ. Беше се поучил от грешките си. „Стани невидим!“, стоеше на първо място в списъка му. Така че тази вечер се преструваше на бегач. Беше в чудесна форма след всички вечери, прекарани във фитнеса. Дали не се бе подготвял за това, без да го осъзнава? Беше започнал леко да се вманиачава, но сега разбираше, че взе да тренира истински след първата вдигната тежест.

Откриването на избраната жертва се оказа изненадващо лесно. Тя буквално се приближи до колата му и почука на прозореца. Толкова близо беше! Излезе от хотела заедно с една приятелка точно когато той се появи с колата си иззад ъгъла. О, каква гледка...

— Идеално — прошепна той. — Абсолютно идеално.

Един автомобил тръгна да излиза на заден и препречи улицата, така че той можеше да спре и да огледа жената, без да привлича вниманието ѝ. Дори отвори прозореца с надеждата да подуши парфюма ѝ.

Щеше да я проследи и да изчака своя шанс, но още веднъж извади късмет. Чу един пиколо да пита друг дали знае най-прекия път до Лиъм Хаус. Колата ѝ потегли и той се опита да я проследи, но я загуби, когато тя зави по Мичиган Авеню. Стигна до Лиъм Хаус, намери си място за паркиране на около четиристотин метра и после пробяга разстоянието до заседателния център.

Намести шапката върху перуката си и обиколи два пъти сградата, без да бърза, оглеждайки предпазливо района. Надяваше се да открие алея за джогинг наблизо, за да се престори, че е тръгнал към нея, но такава нямаше. Само улици, паркинги и един малък парк в средата.

Много му хареса, че осветлението пред заседателния център бе доста слабо. Но от няколко прозореца струеше светлина, както и от входната врата, към която бързаха мъже и жени. Постоя известно време в сенките на дърветата. Страхуваше се, че избраницата му може да е влязла вътре, докато той обикаляше.

Изчака още половин час и започна да се изнервя. Вътре ли беше тя? Върна се назад още веднъж, пробяга през паркинга и най-после откри колата ѝ в далечния край на парка.

— Да! — прошепна той, премалял от облекчение. Всичко беше наред, тя беше вътре.

Не му се наложи да чака дълго. Търсеше си по-добро място, от което да наблюдава входа на сградата, когато вдигна глава и я видя. Преди вратата да се затвори зад нея, за момент тя бе като с ореол от светлина. Той буквално ахна при вида на красотата ѝ. Примигна и за секунда хубавото ѝ лице се промени като с магия и пред него се появи любимата му Нина. Отново примигна и пак видя само жената. Какво бе накарало мозъка му да му изиграе този трик? Може би тъмната ѝ коса. Може би защото тя бе избраницата, идеалната.

Усети стягане в гърдите. Изведнъж чу някакъв звук зад себе си. Там, където стоеше, се виждаше съвсем ясно, така че бързо коленичи и се престори, че завързва обувката си, докато някакъв непознат с торба покупки го подмина. Държа лицето си извърнато настрана, докато мъжът изчезна. Светкавица раздра небето. Осъзна, че трябва да действа бързо. Вятърът се беше усилил и виеше. Нахлупи още пониско бейзболната си шапка и си пое дълбоко дъх. В този миг блисна проливен дъжд.

Сега тя беше пред него и крачеше бързо с дългите си крака. Той излезе от скривалището си, без да забелязва капките, които се стичаха по лицето му, и продължи да я наблюдава. В сумрачната светлина на уличните лампи кожата ѝ изглеждаше златиста.

Златно момиче — точно това бе тя за него! Наградата, която щеше да грабне само след секунди. Опита да се наслади на всяка малка подробност, свързана с нея. Искаше да запомни всичко, как се движеше тя, как миришеше, каква беше на пипане, когато я сграбчеше.

Тя имаше толкова красиви и силни крака. Също като Нина преди катастрофата. И също като жена му се движеше с елегантна грация, вдигнала високо глава, с леко поклащане на ханша.

Мозъкът му се възпротиви на сравнението или може би демонът го предупреждаваше да не допуска такива опасни мисли. Не, тя изобщо не можеше да се сравнява с Нина. Просто трябваше да свърши работата... При тази конкретна мисъл ръката му се плъзна в джоба и пръстите му обвиха дръжката на ножа.

Той направи първата крачка към нея и извика:

— Почакай!

Красавицата не намали ход, така че той побягна подире ѝ и отново извика. Този път чу яростта в гласа си.

Тя се обърна и погледът ѝ го улови точно когато се извърещаше.

Той спря толкова рязко, че буквално се олюля. И ужасен я видя да пада. Левият ѝ крак буквално се прегъна под нея, сякаш костта ѝ се бе разтопила. Тя се строполи на паважа и изплака от болка. Той притисна ръце към ушите си, за да спре този звук. Всичко сякаш се случваше на забавен каданс, също като катастрофата преди години. Спомни си измъчения вид на красивото лице на жена си, преди металът да се заби в краката ѝ.

Мозъкът му не можеше да го понесе. Какво се беше случило току-що? Той се дръпна назад, после спря. Бедничката! Изпитваше силна болка, точно като неговата Нина.

Трябваше да ѝ помогне, а знаеше, че това е абсурдно. Защо изпитваше неустоимото желание да помогне на някого, когото е бил твърдо решен да унищожи?

Не искаше да го направи. Стоеше и я гледаше. Отдръпна се още по-назад, но продължи да я гледа как се мъчи да се изправи на крака. Два пъти почти успяваше, преди отново да се строполи на земята. Бедната... Той си помисли, че тя сигурно плаче, но вятърът заглушаваше всички звуци.

Не можеше да спре да я гледа, а и тя също не отделяше очи от него, докато се опитваше да се изправи. Помежду им имаше връзка. Той го усещаше и в сърцето, и в душата си, където живееше демонът.

Тя първа отмести поглед, завъртя се и закуцука като ранено животинче, а отворената чанта висеше от ръката ѝ.

Жената вървеше към колата си. Той чуваше гласа на демона, който напяваше в ухото му: Хвани я, хвани я, хвани я! Втурна се след нея. — Долавяше учестеното си дишане, докато скъсяваше дистанцията.

Беше почти готов да се хвърли отгоре ѝ, когато го заслепиха ярки светлини. Какво беше това? Наведе глава и се обърна, търсейки тъмнината.

Стъпи на нещо хлъзгаво, полетя и се блъсна в едно дърво. Дясното му рамо пое удара. Наруга собствената си тромавост, погледна надолу и видя на какво се е подхлъзнал. Беше папка, от която се

подаваха листове. Той се наведе, бързо ги напъха в нея и реши, че може да я използва, за да подмами жертвата си да слезе от колата.

Взе папката и отново извика на жената, но тя не спря. Твърде късно, беше закъснял страшно много. Тя вече изкарваше колата си от паркинга.

Започна да бълва ругатни, неприлични думи, за които дори не бе подозирал, че са част от речника му. Със сигурност не ги бе произнасял преди. Откри, че не може да спре циничната си тирада. Губеше контрол над себе си, усещаше как се изплъзва, как се подчинява на демона.

Беше му трудно, но опита с всички сили да се концентрира. Колата, която го заслепи, беше с включен мигач и очевидно изчакваше, за да заеме мястото на красивата му златна жертва на паркинга. Тя беше спряла. Но защо не потегляше, какво правеше вътре?

Хукна през паркинга, без да изпуска колата ѝ от очи. От фаровете примижа и посегна да придърпа козирката на шапката си още по-надолу. Ала шапката му липсваше.

Дали набелязаната жертва можеше да го види въпреки дегизировката му? Дали можеше да съзре омразата му? Тя не се движеше. Какво правеше? О, боже, мобилен телефон! Сигурно точно в момента говореше по него, обаждаше се на 911. Точно това правеше.

Той се паникьоса. Хукна в кръг, докато се опитваше да измисли какво да прави. Ако тя се обаждаше на полицията, колко време щеше да им отнеме да пристигнат тук?

Тъпо, тъпо... Шапката. Трябваше да я намери — по нея имаше негови отпечатащици — а после да се махне от парка.

Той се втурна към дървото, в което се беше блъснал, коленичи и започна да търси в тъмното. Какво е това? Ръцете му напипаха сребрист мобилен телефон и сърцето му подскочи от радост. Тя не беше се обадила на полицията. Заедно с папката беше изпуснала и телефона си. Да, да, сигурно беше нейният.

Почувства облекчение, докато се сети, че трябва да открие шапката си. Търсеше трескаво, а мозъкът му крещеше да бърза. Точно тогава я намери и от устата му се изтръгна ниско, измъчено ридание. Скочи на крака и побягна, стиснал папката, телефона и шапката си в ръце, а мислите му бяха толкова объркани, че изобщо не можеше да се концентрира.

Ревът на демона заглушаваше всички други звуци.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Той се появи сякаш от нищото. Тичаше към нея, тя чу стъпките му по паважа, когато се обърна. Лицето му бе изкривено от гняв. Беше едър, мускулест мъж. Но защо беше толкова разярен?

Регън се опитваше да проумее защо той беше там. Сигурно бе излязъл да тича и дъждът го бе изненадал. Може би се опитваше да стигне до колата си, точно както и тя до своята. И когато се бе обърнала към него, го беше стреснала толкова силно, че той се бе заковал на място.

Не, не! У този човек имаше нещо, което не бе както трябва. Без да разбира защо, тя усети, че гневът му е насочен към нея.

Инстинктите ѝ крещяха да се махне от там. Смразяващият страх надделя над болката в коляното и тя с усилие се изправи от земята.

Ключът за колата още висеше на китката ѝ. Беше чудо, че не се е изплъзнал от ръката ѝ при падането. В колата щеше да бъде в безопасност. „Бягай, бягай!“, шепнеше си трескаво тя.

Дъждът се лееше като из ведро. Навела глава, Регън накуцваше несигурно към автомобила си.

Той идваше ли след нея? Тя хвърли един бърз поглед назад. О, боже, мъжът тичаше подире ѝ и скъсяваше разстоянието.

Но той размахваше нещо и ѝ викаше да почака!

Не, нещо не беше наред, изобщо не беше... По-бързо, трябваше да бяга по-бързо. Предупреждението на брат ѝ изскочи в главата ѝ. Спенсър винаги ѝ повтаряше, че когато се съмнява в нещо, трябва да се довери на инстинкта си, а сега инстинктът ѝ крещеше да търси безопасно място.

Най-после стигна до колата. Ключът падна от ръката ѝ, докато изхлузваше гривната от китката си, но тя успя да го грабне. Мокрите ѝ хлъзгави пръсти трепереха толкова силно, че успя да отключи на втория опит.

Той почти беше стигнал до нея. Регън рязко отвори вратата, хвърли се вътре, метна чантата си настрана, за да не ѝ пречи, и бързо

затвори. Извърна се и удари бутона за заключване с юмрук.

Дори без да си поеме дъх, пъхна ключа, запали двигателя и включи фаровете, докато даваше на заден, за да излезе от паркинга. Кракът ѝ се изплъзна от педала.

— О, боже! — прошепна Регън. Непознатият стоеше само на седем-осем метра от нея. Фаровете осветяваха лицето му и изражението му я ужаси. Той не помръдваше. Тя трескаво изтри мокрите си очи.

Примигна и него вече го нямаше.

Грабна чантата си от пода и бясно затършува в нея за телефона си. Къде беше?

Една кола отзад ѝ изсвири. Сети се за Корди и Софи, които я чакаха да ги вземе. А лудият беше някъде навън.

Стисна кормилото и подкара като побъркана към конгресния център. Ейдън беше прав, помисли си тя. Наистина се нуждаеше от нов автомобил с автоматично заключване и аларма. Беше детинско да се инати, да държи на старата си кола само за да му прави напук.

Приятелките ѝ стояха на верандата и я чакаха. Регън спря и се плъзна до другия край на предната седалка, за да отключи задната врата на Софи. Отвори прозореца и извика на Корди:

— Ти карай.

— Какво е станало с теб? — ужаси се Софи, след като влезе в колата и се протегна да отключи шофьорската врата на Корди. — Лицето ти е бяло като платно.

— Паднах. Всъщност...

Приятелката ѝ я прекъсна:

— Пак си контузила коляното си, нали!

— Наистина трябва да се обърнеш към лекар — каза Корди, докато наместваше огледалото за обратно виждане.

— Стига сте ме прекъсвали и ме чуйте. Случи се нещо странно. Софи, дай ми телефона си. Не мога да намеря моя, а трябва да се обадя на полицията.

Гласът ѝ трепереше, докато им разказваше какво е станало. Въпреки че всичко ѝ се струваше невероятно, докато им разказваше случката, изпитваше същия ужас, който бе изживяла. Защото едва сега осъзнаваше колко близо е била до онзи побъркан човек.

Корди бе толкова шокирана от чутото, че стисна ръката на Регън, за да я успокои.

— Слава богу, че си успяла да му избягаш — прошепна тя.

Софи искаше повече подробности.

— Можеш ли да го идентифицираш, ако го видиш?

— Не знам. Да... може би. Бях толкова изплашена. Обърнах се и той стоеше там. Имаше очила с дебели стъкла.

Корди намери мобилния си телефон и го подаде на Регън.

— Обади се веднага и им кажи, че край конгресния център се разхожда опасен луд.

— Обзалагам се, че отдавна е изчезнал — отбеляза скептично Софи.

— Да не намекваш, че не бива да се обажда? — ядоса се Корди.

— Разбира се, че трябва, но след като опишеш на дежурния какво е станало, му кажи, че сме тръгнали към най-близкия участък. Той се намира на около три километра от тук.

— Да се махаме! — каза Корди. Тя включи на скорост и потегли, докато Регън се обаждаше.

— Трябва да сложим лед на коляното ти — обади се Софи. — И колкото по-скоро, толкова по-добре.

Регън й направи знак да мълчи, докато говори по телефона. Притесняваше се, че ще се свърже пак с някой детектив като Суини, но за щастие полицаят, който отговори на обаждането й, беше учтив и делови. Веднага щом му обясни какво е станало, той изпрати патрулна кола на мястото, за да търси мъжа.

— Мисля, че ми повярва, но не знам защо — въздъхна облекчено Регън, след като затвори. — Говорех много объркано, нали?

— Завий наляво на следващата пресечка — прекъсна я Софи. — Там има супермаркет, от който можем да вземем пакет лед, а полицейският участък е само на километър и половина по същата улица.

— Откъде знаеш къде се намират всички участъци? — попита Регън.

— Не всички, само някои — уточни Софи. — Нали искам да правя разследващи репортажи. Добре е да знам такива неща.

— Полицай Мартинес ми направи много добро впечатление — каза Софи, когато един час по-късно трите си тръгнаха от участъка.

Регън си повтаряше мислено какви описания беше дала и клатеше недоволно глава.

— Говорех като някоя идиотка: имаше един мъж... облечен като бегач — повтори думите си тя. — Той се появи изневиделица и ми се стори, че ме преследва. Но всъщност може и да не ме е преследвал...

— Постъпила си много умно, като си побягнала, Регън — похвали я Софи. — Точно същото каза и полицай Мартинес. Послушала си инстинктите си.

— Но той отбеляза също така, че не е имало проблеми в този район повече от година.

— Въпреки това постъпи правилно! — увери я Корди. — Съобщи за инцидента и ако това е бил някакъв откачен, в което съм уверена, те ще бъдат нащрек и ще го заловят.

— Може ли вече да сменим темата? — помоли Регън. — Какво ще кажете да вечеряме в хотела? Ще ви настаня на някоя маса в ресторанта и ще изтичам горе да сваля тези мокри дрехи, а после ще си прекараме приятна вечер.

— Не мисля, че ще можеш да изтичаш където и да било — каза Корди. — И трябва да държиш леда на коляното си.

— Тогава да отидем в апартамента ми и да си поръчаме румсървис.

И двете се съгласиха. Останалата част от вечерта премина приятно и спокойно. Що се отнасяше до Регън, този случай за нея бе приключен.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Беше се провалил. След всички тревоги, планиране и подготовка я бе оставил да му се изплъзне. Беше вложил толкова старание, не беше честно! Не, изобщо не беше честно. Той имаше право да отнеме живота ѝ, това бе негов дълг.

Тя го измами, когато падна. Накара го да се обърка и да почувства състрадание. Възползва се от слабото му място. Да, точно това направи.

Той спря джипа до тротоара, изключи от скорост и започна да блъска с юмруци по таблото. Знаеше, че се държи като дете, което е изпаднало в истерия, но не му пукаше. Беше се провалил. Продължаваше да удря по таблото, докато не престана да трепери. Когато най-последно можеше да мисли ясно, забеляза, че кокалчетата на ръцете му са разранени.

Паниката го завладя чак когато се прибра в гаража. Остана в колата, докато гаражната врата се затвори. Чувстваше се в безопасност, като в студено скривалище. Стоеше неподвижно. Облегна се на седалката и притвори очи, докато обмисляше ситуацията, а мислите му препускаха в различни посоки. Знаеше, че е само въпрос на време полицията да открие трупа, който беше заровил. Дали щяха да го свържат с престъплението? Ако успееш, отиваше в затвора до края на живота си, а Нина, неговата скъпа, сладка Нина, как щеше да съществува без него?

„Запази спокойствие!“, нареди си той. Ще има и други възможности. Нямаше да го заловят. Демонът нямаше да позволи това да стане. Всичко щеше да бъде наред.

Продължи вътрешния си монолог, докато прекосяваше къщата. Отвори вратата на спалнята, за да провери как е Нина. Тя спеше дълбоко. Бързо затвори и се върна в пералното помещение, точно до кухнята. Свали дрехите си, хвърли ги в пералнята и сипа прах за пране.

Мозъкът му отказваше да се успокои. Чувстваше се отвратен и ядосан, след като анализира лошото си представяне тази вечер. Трябваше да се справи по-добре следващия път. Трябваше...

Не можеше да спре да мисли за нея. Постоянно си я представяше: неговия красив ангел със счупеното крило, как пада, как грациозно се срива на земята. Дали я чу да извиква от болка, или само си го въобрази? Избраницата му, съвършеният ангел, тя беше невинна също като любимата му Нина.

Той затвори очи и сведе глава. Беше я видял да плаче и сърцето му се сви от болка. Беше толкова объркан, разкъсан между тревогите за нея и яростта, че му се беше изплъзнала.

— Не може и едното, и другото — прошепна той. Дълбоко в сърцето си знаеше, че трябва да угоди на демона.

Както беше чисто гол, се върна в гаража. Настръхна от студа. На рафта до вратата бе подпряно малко огледало. Той спря, за да се възхити на отражението си. „Имам тяло на древногръцки бог“ — помисли си гордо. Беше се трудил усилено, за да постигне това съвършенство. Напрегна мускулите си и се усмихна на образа си.

Стоя така цяла минута, преди да помръдне. Изведнъж изпита силно желание да огледа нещата ѝ. Просто да се увери, че те са там, където ги беше скрил — в една кутия под купчина стари парцали. Кутията бе напъхана в ъгъла. Това не беше добро скривалище и той възнамеряваше още на следващия ден да я премести.

Чукът, шофьорската книжка на момичето и лютивият спрей си бяха на местата. Още не знаеше защо ги е взел, но не можеше да реши да се отърве от тях. Взе шофьорската книжка и прочете името ѝ — Хейли Крос. На снимката тя се усмихваше. В спомените му лицето ѝ бе изкривено от ужас. Той остави книжката върху спрея и грабна чука.

Звънът на телефон го стресна. Извърна се с чука в ръка, но след секунда осъзна, че звукът идва откъм джипа му. Разбира се, нейният телефон. Някой ѝ се обаждаше. Той изчака, замрял неподвижно, вдигнал чука във въздуха, докато звънът не спря. Откри телефона и папката ѝ на задната седалка.

Разтреперан от нощния студ, бързо се върна в кухнята и ги остави на масата. Отиде до чешмата, за да измие ръцете си и да почисти раните на кокалчетата, а после си наля питие.

Отпусна се на един стол и разтвори папката. Разпръсна съдържанието ѝ върху масата и зачете.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Алек Бюканън беше един от последните пътници, които слязоха от самолета. Една от стюардесите го събуди. Беше задрямал десетина секунди след като закопча предпазния колан и опита да опъне дългите си крака в що-годе удобна поза.

Алек можеше да спи навсякъде и по всяко време, което възмущаваше брат му Ник. Той имаше страх от летене със самолет и правеше всичко възможно, за да го избягва, а това, разбира се, го превръщаше в постоянен обект на майтапи в семейството. Алек нямаше нищо против летенето, макар да намираще полета между Бостън и Чикаго за твърде кратък. Тъй като бе стоял буден почти цялата нощ, бъбрейки с петимата си братя и двете си сестри, за да навакса с всички новини, сега нямаше да има нищо против една по-дълга дрямка.

Знаеше, че изглежда ужасно. Не беше се бръснал след интервюто във ФБР във вторник сутринта. Беше сигурен, че ще му предложат работата, стига да я поиска. Уорд Дейбъро, шефът на отдела за специални престъпления, се опитваше да го привлече при себе си от една година и почти му гарантираше, че ще бъде назначен в Бостън.

Това бе само една от многото причини да смени работата. Но дори и да не предприемеше тази стъпка, все пак трябваше да намира време да навещава роднините си по-често. Семейството му липсваше.

През уикенда цялата фамилия Бюканън се беше събрала в огромната къща на родителите им на Нейтънс Бей, за да отпразнуват рождения ден на баща му. Ник и жена му Лорън за пръв път бяха довели на острова и бебето си.

През цялото време Ник и най-големият им брат, Тео, обработваха Алек да приеме предложението на ФБР. Опитваха се да го убедят, че това е негов дълг към семейството. Тео работеше в Министерството на правосъдието, а Ник бе агент в един от специалните клонове на ФБР от години. Алек наистина обичаше Бостън. Ник, който вече имаше дете и

си търсеше по-голямо жилище, му предлагаше страхотна сделка за къщата си в града.

Беше време за промяна и Алек трябваше да обмисли доста неща. Беше си прекарал чудесно у дома, въпреки че братята му доста го ступаха, докато играеха футбол. Но иронията на съдбата бе, че натъртеното рамо, което го болеше най-силно, бе ударено от сестра му Джордан, много по-малка от него. Веднага се усмихна, като се сети за нея. Джордан беше гениална, в това нямаше спор. Покрай нея всички бяха спечелили по едно състояние, когато инвестираха в дизайна ѝ на някакъв компютърен чип, произвел истинска революция в индустрията. Но колкото и да беше умна, тя не притежаваше абсолютно никакъв здрав разум. Освен това беше изключително непохватна. Не искаше да го блъсне, просто преплете краката си. За нейно щастие, рамото му пое тежестта на падането ѝ, а той я улови, преди тя да си счупи нещо.

Когато потегли от летището, валеше. Движението беше ужасно, но не чак толкова, колкото в Бостън в натоварените часове. Мина по един страничен маршрут до апартамента си, разопакова багажа си и obu любимите си изтъркани дънки. Тъкмо се канеше да провери съобщенията на телефонния си секретар, когато се обади старият му партньор Джил Хътн. Той се беше пенсионирил наскоро, но още научаваше всички клюки от полицията. Алек се кълнеше, че Джил е ясновидец, тъй като знаеше нещата още преди да са се случили.

Бившият му партньор не си губи времето в любезности:

— Имам поверителна информация за Луис.

— Така ли? — Алек се засмя, извади от хладилника една бира, отвори я и отпи продължително. Представяше си как Джил се почесва по тила — навик, който по-рано побъркваше Алек, и се подсмивва доволно.

Алек се чувстваше малко виновен, защото не беше споделил с приятеля си намерението да напусне полицията. Но за това имаше основателна причина — Джил нямаше да опази тайната за интервюто му за работа във ФБР.

— Луис адски се е вкиснал, задето си му попречил да уволни онзи новобранец. Знаеш ли как ще ти го върне?

Изведнъж Алек се почувства много уморен. Отпусна се на канапето и затвори очи. Боже, как мразеше тези отношения.

— Как?

— Ако опиташ да се прехвърлиш в друг отдел, той ще ти попречи.

— Не съм подавал молба за прехвърляне.

— Така ли? Защо не? Аз предположих...

Радарът на Джил бе доловил нещо. Нямахте да му трябва много време да събере две и две и да се досети, че приятелят му напуска.

— Не съм имал време да седна и да свърша с бумацината — каза Алек. — Това поне беше вярно. Не бе имал време.

— Е, Луис ще попречи на прехвърлянето ти. Просто си помислих, че трябва да знаеш.

Алек не го попита откъде разполага с тази информация, но смяташе, че Джил прекарва повечето си време на телефона и научава по малко отгук-оттам.

— Трябва да си намериш някакво занимание.

Бившият му партньор не обърна внимание на този съвет.

— Луис е истински задник!

— Да — съгласи се Алек. — И постоянно играе някакви игри.

Но което беше по-лошо, помисли си той, лейтенантът не заставаше зад хората си, както би трябвало. Беше готов да обеси всеки провинил се — като младия полицаи, който всъщност не бе направил нищо нередно, освен че имаше лошия късмет да се озове в неподходящ момент на неподходящо място.

— Загубил е уважението на детективите — отбеляза Джил.

— Никога не го е имал. Кажете сега, той спря ли прехвърлянето на момчето?

— Момчето е само четири години по-младо от теб.

— Да, но няма моя опит и цинизъм.

— Луис не може да го спре. Ей, искаш ли да изпием по една бира във „Финегънс“?

— Не тази вечер.

— Тогава може би утре вечер? Искам да чуя твоите теории за детектив Суини.

— Какво за Суини?

— Не си ли чул?

Алек губеше търпение.

— Какво да съм чул?

— О, боже, мислех, че знаеш, но вярно, че няма откъде да си разбрал, нали беше в Бостън. Не си ли проверяваш съобщенията?

— Тъкмо се канех, когато ми се обади. Какво е станало с него?

— Снощи е бил убит.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Коляното на Регън бе в ужасно състояние. Колкото и да искаше, знаеше, че не може повече да отлага операцията. В понеделник сутрин се обади в кабинета на ортопеда, като очакваше, че поради натоварения си график той няма да може да я оперира в близките месец-два. Така щеше да има достатъчно време да се подготви психически и физически. Оказа се, че в последния момент отложили операция, насрочена за вторник сутринта. Регън не съобщи на никого, освен на Хенри, асистента си, защото не искаше братята и приятелките ѝ да се тревожат за нея.

Лекарят направи артроскопска операция, което означаваше, че периодът на възстановяване щеше да е много по-кратък. Налагаше се да ходи с патерици само два дни, а след още два, в които не се натоварваше, започна рехабилитацията.

Тъкмо бе приключила с комплекса от упражнения за укрепване на коляното, когато Софи и Корди се отбиха в апартамента ѝ в хотела.

— Още съм ти ядосана! — възропта Софи. — Да научим за операцията, след като е минала!

Корди бе на същото мнение.

— Щеше да си бясна, ако Софи или аз направехме нещо подобно.

— Прави сте — призна тя. — Но просто не исках да се тревожите, а и не беше тежка операция.

— Не ме интересува дали е била тежка или не. Трябваше да ни кажеш — настоя Софи.

— Не знам кое ме дразни по-вече. Това, че си отишла да те оперират, без да ни уведомиш, или че се отърва от онзи ужасен семинар, на който трябваше да слушаме тъпите упражнения на псевдодоктора. Това бе най-злочастният уикенд в живота ми.

— Наистина беше неприятно — съгласи се Софи. — След семинара говорих с хората на Шийлдс да ти върнат парите, но те отказаха. Обясних им, че си контузила коляното си, но не проявиха

никакво съчувствие. Жената ни рече, че Шийлдс имал стриктна политика в това отношение — никакво връщане на пари! Защо ли не съм изненадана?

— Аз настоях да говоря лично с доктора — обясни Корди. Тя беше забелязала една купа с бонбони на бюфета и ровеше из тях, за да отдели ментовите.

— И точно тогава научихме, че Шийлдс е заминал за вилата си. Деби ни обясни, че се нуждаел да прекара малко време в уединение, за да му хрумнат нови идеи. А това според мен означава да измисли още идиотски упражнения.

Регън кимна.

— Не мисля, че може да измисли нещо, с което да надмине „списъка на хората, чиято смърт желая“.

— Това специално беше доста забавно — подсмихна се Софи.

— Ти кого включи в списъка си? — попита Регън. — Някой, когото познавам ли?

Софи я погледна с широко отворени очи.

— Разбира се, че не. Това би било... дивашко. Измислих си имена. И всичките се римуваха.

— Ами ти, Корди?

— Седемте джуджета.

Корди забеляза, че лицето на Регън започна да почервенява.

— Ти си написала истински имена, нали?

Нямаше нужда да им отговаря. И двете се досетиха за това. Тя ги изчака да спрат да се смеят и заяви:

— Добре, вече е официално потвърдено. Аз съм пълен идиот. Изобщо не ми хрумна да си измисля имена. Сигурно в онзи момент съм се чувствала доста стресирана.

— Кое то ни води до моето предложение. — Софи погледна приятелката си с лукава усмивка и продължи: — Мисля, че имаме нужда от една малка ваканция. Наех апартамент, направо на брега. И на трите ще ни се отрази добре да се махнем оттук. А ти имаш най-голяма нужда от почивка, Регън.

— Къде е този бряг?

— На Кайманите — отвърна Софи. — Е, какво ще кажеш? Проверих как са самолетите и можем да заминем още тази вечер.

Регън погледна Корди, която гледаше доста смутено. Обърна се отново към Софи и разпозна особения поглед в очите ѝ.

— Е, каква е истинската причина, Софи? Намислила си нещо, усещам го.

— Ами... порових малко — призна Софи. — И познай къде се намира вилата на доктор Шийлдс!

Регън веднага разбра намека.

— На Кайманите. — Тя се обърна към Корди. — И ти си навита за това?

Приятелката ѝ кимна утвърдително.

— Не мога да повярвам, че просто ще изоставя всичко и ще избягам на Кайманите!

— Татко казва, че много хора използват Кайманите, за да крият парите си от съпрузи или кредитори.

— Или от данъчните — предположи Регън.

— От тях със сигурност — съгласи се Софи.

— И ти си сигурна, че в момента Шийлдс е там? — попита Регън.

— Бил е забелязан на брега зад къщата си — отвърна Софи с поверителен тон.

— Какво значи „бил е забелязан“? Откъде знаеш...

— Татко ми даде името на един човек, аз му се обадох и той с удоволствие провери. Шийлдс е там, сигурно е.

— Колко време няма да ви има? — попита Регън.

— Зависи, но апартаментът е наш за две седмици — обясни Софи.

— И можете ли да си вземете толкова отпусका?

— Защо не? — отвърна Корди. — Софи е написала материалите за рубриката си във вестника за два месеца напред, а аз ще имам часове в училището чак през есента. Свободна съм през цялото лято, за да пиша дисертацията си, но няма да си нося никаква работа там. Възнамерявам да седя на сянка и да си почивам. Този постоянен дъжд е ужасно депресиращ, а когато съм депресирана, ям.

— Много бих искала да тръгна с вас, но не мога — въздъхна Регън. — Предстои търгът с произведения на изкуството. Не мога да го пропусна, а и трябва да се подготвя за годишното семейно събрание.

— Не знам защо си правиш труда — каза Софи. — Твоят глас не се брой за нищо. Спенсър винаги гласува като Ейдън, а Уокър се въздържа и ти все си малцинство. Нямах никаква власт.

Корди я прекъсна:

— Знаеш, че това не е вярно. Ейдън не може да започне изграждането на нов хотел, ако под проекта не стоят подписите и на четиримата. Тя има властта да спре всяко начинание, което не одобрява. Без нейния глас всичко се блокира.

— Но аз не бих го направила — каза Регън. — Обаче искам повече пари за художествените проекти, които Хенри стартира миналата година. Трябва да видите резултатите, направо са феноменални. — Тя млъкна и се замисли. — Но нека не се отклоняваме от темата. Трябва да напиша доклад, с който да защитя увеличението, което искам, и това ще ми отнеме доста време. Ала определено бих предпочела да отидете някъде другаде на почивка.

— Това не е почивка — каза Софи.

— За мен е! — възрази Корди.

— Шийлдс може да се окаже опасен. Ако наистина е изпратил бодигардовете си при Мери Кулидж...

— Знам, но няма да се откажа — възрази Софи. — Ще го закова по един или друг начин.

— Не ми харесва тонът ти — скара ѝ се Регън. — Не прави нищо незаконно. И моля те, бъди внимателна.

Софи сви рамене:

— Но той ми върза тенекия...

— Моля? — учуди се Регън.

— Последния ден на семинара ме покани... на вечеря. И аз се съгласих. Трябваше да се срещнем на последния етаж на „Хаят“ и го чаках повече от час. Той така и не се появи.

— Съгласила си се да излезеш с този мошеник? — удиви се Регън.

— Не съм се съгласила да спя с него, стига си ме гледала така ужасено. Нали не успяхме да стигнем до компютъра му или да открием някакви архиви. Просто исках да се доближа до него, за да мога...

— Да се добереш до архивите му? — попита Корди. — Софи, трябва да започнеш да обмисляш нещата по-задълбочено.

— Имаш ли някаква по-добра идея?

— Какво ще правиш, като го откриете на Кайманите? — попита Регън.

— Още не знам — отвърна Софи. — Но ще измисля нещо.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Беше първият пълен работен ден за Регън след операцията и Хенри я подлудяваше с грижите си. Висеше на главата ѝ като грижовна баба. Не ѝ позволяваше да се присегне дори да си вземе молив. За щастие, сутринта той имаше планирана много работа и два ангажимента извън хотела. Когато Хенри потегляше, Регън го помоли да се отбие в гаража и да вземе мобилния ѝ телефон от колата. Беше сигурна, че го е оставила там.

Веднага щом вратата се затвори зад гърба на асистента ѝ, Регън се обърна към бюрото си. Беше решила да разчисти имейлите възможно най-бързо. Изчете трийсет без прекъсване, направи си почивка, за да отговори на няколко обаждания и да изяде обяда си, а после отново се зае с електронната поща.

Следващият имейл беше от Хенри. Винаги, когато той получи нещо, за което решаваше, че ще я заинтересува, ѝ го препращаше. Имейлът беше без тема и когато слезе надолу по страницата, Регън видя, че има прикачен файл, без никакви коментари от Хенри. Това беше малко необичайно. Предположи, че е бързал и не е имал време да напише нещо.

Щракна върху прикачения файл и изчака.

Хенри влезе в кабинета ѝ точно когато снимката се появи на екрана ѝ.

— Телефонът ти не е в колата. Търсих под седалките и между тях... Ей, Регън, какво ти е? Да не ти прилоша?

— Мили боже! — Беше толкова отвратена от това, което виждаше, че не можа да продължи.

Хенри бързо заобиколи бюрото ѝ. Закова се на място, когато видя екрана. На него имаше снимка на мъртвец, обесен с дебело въже на греда в някакво мазе, с разкривено и подутото лице. Очите му бяха широко отворени, а провисналата му кожа беше сивкавобяла.

— Гадост! — прошепна Хенри — Що за перверзник ще изпрати това?

— Този имейл беше от теб — обясни Регън.

Няма начин да съм ти изпратил подобно нещо. Тя се замисли за миг и въздъхна:

— Някой се е добрал до личните ни имейли. — Хенри посочи екрана:

— Това не е истина. Просто си правят гадна шега с теб. Махни го — каза той и посегна към клавиша за изтриване.

Тя бутна ръката му настрана.

— Аз го познавам.

— Какво?

— Познавам този човек.

— Някои спецове правят много неща с една снимка и компютър.

— Значи може да не е мъртъв?

— Възможно е — каза той. — Мисля, че трябва да се обадим в полицията и да ги оставим те да изяснят това.

Регън посочи екрана.

— Той е от полицията.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Алек се отправи към хотел „Хамилтън“, за да говори с Регън Мадисън, откачената, която се беше обадила в полицията да търси детектив Бенджамин Суини. Когато ѝ отговорили, че не могат да я свържат с него, тя попитала дали той отсъства временно, или за постоянно. Точно тогава се бяха намесили детектив Джон Уинкът и детектив Алек Бюканън.

Телефонистът му беше казал, че жената, която се обадила, или нейният асистент щели да посрещнат Алек пред асансьорите в южния край на фойето. Алек забеляза един млад мъж, облечен в кафеникав панталон и тъмносин блейзер, който пристъпваше от крак на крак пред асансьорите, и се отправи към него. Мъжът приличаше на бодигард, може би дори на бивш ръгбист от професионалната лига, но когато Алек го приближи, видя колко млад е всъщност. Едва ли имаше и двайсет години.

— Детектив Бюканън?

— Аз съм.

Младежът пристъпи напред, протегна ръка и се представи:

— Казвам се Хенри Портман и съм асистент на Регън... на Регън Мадисън.

Момчето беше нервно, но Алек не направи никакви усилия да го успокои.

— Е, къде е тази... — започна той, но рязко спря. За малко да нарече работодателката на Хенри „откачалка“. Реши, че това не е особено дипломатично. — Къде е госпожа Мадисън? — поправи се той.

— О, тя е госпожица Мадисън — рече Хенри. — Не е омъжена. Преди известно време очаквахме да се сгоди, но нещата не се получиха, което ме направи много щастлив. — Той се усмихна и добави: — Всъщност това май няма значение, нали?

— Вероятно — съгласи се Алек. — Добре, кажи ми защо се зарадва, че тя не се сгоди? — Помисли си, че Хенри сигурно си пада

по шефката си, и се зачуди дали момчето ще си признае.

— Защото онзи преследваше парите ѝ.

— Тя много пари ли има?

Хенри осъзна, че се е разприказвал.

— Ще трябва да попитате нея. Очаква ви в кабинета си на третия етаж. Искаше да бъде сигурна, че никой няма да пипа компютъра ѝ. Ако дойдете с мен...

— Тя пази компютъра си?

— Да, сър.

Хенри носеше ключ на дълга сребърна верижка. Веднага щом влязоха в облицования с месинг асансьор, пъкна ключа в ключалката и натисна бутона за третия етаж.

— Всички офиси са там — обясни той. — Никой не може да слезе на този етаж без ключ. Това е от съображения за сигурност, тъй като има доста скъпо оборудване.

Алек запаметяваше цялата информация. Той беше висок метър и осемдесет и осем и момчето бе с неговия ръст, но детективът се чувстваше като джудже в сравнение с него. Алек също бе много здрав, но Хенри имаше поне двацет килограма мускули повече. Въпреки това прецени, че може да надвие хлапето, ако се наложи.

Поради някаква причина Хенри продължаваше да нервничи.

— На колко си години? — попита Алек.

— На деветнайсет.

— Още не си завършил гимназия, така ли?

— Да, уча в „Лойола“, тук, в Чикаго.

— „Лойола“ нямат футболен отбор. — Той изрече мисълта си на глас.

Хенри се усмихна:

— Постоянно ме питат за кой отбор играя и на какъв пост. Нали съм едър негър с дебел врат, хората си правят прибързани заключения, че съм футболист или евентуално рапър. Досието ми вече е чисто, между другото.

Алек трудно се сдържа да не се усмихне.

— Така ли? — попита той точно когато вратата на асансьора се отвори на третия етаж.

— Все едно, ще научите — каза бързо Хенри. — Въпреки че досието е затворено, ще намерите начин да го проверите, както става в

полицейските сериали по телевизията. Така че ще ви спестя усилията и ще ви кажа, че имах един-два проблема. Когато бях малък, прекарах известно време в поправителен дом. Бях се събрал с лоша компания. Това не е извинение, просто е факт.

— Хубаво. Тогава защо си толкова нервен?

— Заради вас — заекна момчето. — Е, не точно заради вас. Ченгетата ме карат да се чувствам нервен. Това не е необичайно. И приятелят ми Кевин реагира по същия начин. А той няма досие.

— Твоята шефка ни повика — напомни му Алек. — Така че престани да се шашкаш.

Хенри се усмихна. Бяха спрели и сега стояха в коридора.

— Нашите офиси са по-надолу, зад ъгъла.

Алек тръгна бавно след него. Спираше до всяка врата по пътя и я оглеждаше. Когато Хенри осъзна какво прави, се върна назад.

— Този офис е на брата на Регън, Спенсър. Той обаче рядко се появява тук.

— А този? — Алек кимна към офиса от другата страна на коридора.

— Този е на Уокър.

Детективът направи връзката.

— Уокър Мадисън? Автомобилният състезател ли?

— Да, точно той.

Двамата продължиха напред, завиха и спряха пред друг апартамент.

— Това е офисът на Ейдън. Той е най-големият брат. Общо четирима са. Три момчета и едно момиче.

Коридорът бе луксозен като фоайето. На всяка маса из него имаше свежи цветя в красиви вази. Мокетът бе тъмночервен, а стените — покрити с бяла дамаска.

— Разкажи ми за шефката си.

— Какво искате за знаете?

— Харесва ли ти да работиш за нея?

— О, тя е страхотна.

— Как си намери тази работа?

— Един учител от гимназията ме накара да попълня някакви формуляри и да кандидатствам за стажант тук. Работата беше свързана с компютри и аз не взех нещата на сериозно, защото тогава не знаех

много за компютрите, дори не можех да пращам имейли. В училище имаме компютри, но те постоянно са повредени. Както и да е, госпожица Мадисън избра мен и ме накара да работя ден и нощ през цялото лято. Дори спях в хотела, докато се обучавах, после тя ми намери семейство, което имаше свободна стая и нямаше нищо против още едно дете в къщата. Оттогава работя тук.

Алек заключи, че учителят и Регън Мадисън се бяха постарали да спасят момчето от лошата среда.

— Още ли живееш с това семейство?

— Да, сър.

— Точно пред тях имаше двойна стъклена врата.

— Това е моят офис — каза Хенри, а гласът му бе пропит от гордост. — Офисът на госпожица Мадисън е зад моя.

— Значи всеки, който иска да се срещне с нея, трябва да мине през теб.

— Точно така. Освен когато съм на училище. Тогава тя се пази сама. Справяме се чудесно.

— Какво точно вършиш?

— О, почти всичко.

— Добре. А какво прави тя? Хенри се усмихна широко.

— Раздава пари. — После се засмя с гърлен смях. — Обичам да казвам това.

— Така ли?

— Самата истина е! Раздава пари. Госпожица Мадисън управлява благотворителната фондация на семейството.

Алек отвори вратата и направи знак на Хенри да мине пръв. Момчето се втурна и застана гордо зад бюрото си:

— Това е моето работно място, моето царство. Сега е малко разхвърляно, правя една реорганизация.

По цялото бюро бяха струпани листове хартия. Хенри бутна една купчина настрана и взе изрезка от вестник.

— Ето снимка на семейство Мадисън — каза той. — Изрязах я от вестника преди известно време и се каня да я сложа в рамка. — Продължи да стиска изрезката и добави: — Направена е при откриването на Конрад Парк. Знаете ли къде е? — Не изчака отговор и продължи. — Семейство Мадисън дари земята и плати за новата алея за джогинг. Всъщност това беше стара алея, която те преасфалтираха и

я удължиха — обясни той. — Освен това платиха за красива детска площадка с най-различни катерушки и люлки. Както пише в статията, госпожица Мадисън бягаше там постоянно и лете, и зиме, но сега във фитнеса на хотела сложиха пътечка и не ѝ се налага да излиза от сградата. — Той кимна към статията и допълни: — Беше чудесно представяне на семейството. Запазих снимката, защото доста рядко са четиримата заедно.

Алек почти не погледна статията. Фактът, че семейство Мадисън бяха богати, в случая нямаше значение.

На около четири метра зад бюрото на Хенри имаше друга двойна врата. Алек видя една жена през стъклото, която говореше по телефона, обърната с гръб. Щом завърши разговора си, се обърна и бързо се отправи към него.

„Да ме вземат дяволите!“, помисли си той, разпознавайки тези дълги красиви крака. Тя отвори вратата и застана до нея. Тревогата бе видима в удивителните ѝ очи, а лицето ѝ бе зачервено. Да, същата красива жена, нямаше грешка.

Хенри ги представи и Регън се ръкува твърдо и делово, но усмивката ѝ беше обезоръжаваща. Той също ѝ се усмихна. Може пък да започнем с очароване, помисли си той. Ако тя беше откачена — в което, след като се бе запознал с Хенри, силно се съмняваше, — тогава любезното поведение можеше да осигури сътрудничеството ѝ.

Ноа Клейборн, един приятел на семейството, който също бе в правозащитните органи, веднъж беше казал, че лудите се ловят по-лесно със захар, отколкото с оцет. Разбира се, Ноа, който бе като слон в стъklarски магазин, никога не си правеше труда да прилага тази теория на практика. Също като Алек, той предпочиташе да понатупа заподозрените, които му създават проблеми, вместо да си бърбри любезно с тях.

Очевидно Регън не го помнеше. Алек се поколеба и реши да не споменава факта, че замалко не я бе съборил на улицата предната седмица. Ако тя се сещаше за инцидента, със сигурност щеше да го спомене. Той очевидно не бе запомняща се личност, а тя определено беше.

— Вероятно не помните, детектив Бюканън, но ние се сблъскахме пред полицейския участък миналата седмица.

Представете си! Тя все пак го помнеше.

— Познавате ли се? — попита Хенри Регън.

— Не точно — обясни тя. — Но наистина се сблъскахме пред участъка и ако той не беше ме хванал, щях да се размажа на тротоара.

Алек се подсмихна.

— Помня, че се опитах да полегна отгоре ви, а вие се разсмяхте.

— Да — съгласи се Регън. — Напомнихте ми за... — Тя леко се изчерви. — ... за зоопарка. Напомнихте ми за зоопарка.

— Зоопарка ли?

— Днес миришете по-добре.

Той се засмя:

— Надявам се.

Хенри наблюдаваше шефката си с хитър блясък в очите. Регън се обърна към него и попита:

— Обясни ли на детектив Бюканън...

— Мислех, че е по-добре да изчакам. Не бях сигурен какво да кажа.

Алек не отделяше поглед от красивата жена.

— Защо не ми кажете какво става?

Преди тя да отговори, Хенри изтърси:

— Ние не знаем нищо за онзи детектив. Нали така, госпожице Мадисън?

— Откъде се взе това „госпожице Мадисън“? — тросна се Регън. Хенри я погледна смутен.

— Помислих си, че не е редно да ти викам Регън пред полицай.

— Защо не седнеш на бюрото си, докато говоря с шефката ти? — предложи Алек нетърпеливо.

— Но аз се надявах... Надявах се да остана, докато видите снимката и кажете дали е истинска, или компютърно генерирана. Аз мисля, че е фалшива, но Регън смята, че може да е истинска.

Алек не разбираше какво бръцолови младежът.

— Върви си зад бюрото — повтори той. — Хайде, госпожице Мадисън...

— Моля ви, наричайте ме Регън.

— Добре, Регън, защо не ми обясните всичко?

— Проверях си имейлите — каза тя, вървейки към компютъра си. Екранът бе тъмен, докато не размърда мишката. — И попаднах на това.

Тя бързо се отдръпна настрана, за да не му пречи да вижда. Алек мислено потрепери. Снимката не беше приятна гледка. Регън се облегна на бюфета, с гръб към компютъра, за да не се налага да поглежда отново екрана.

— Не бях сигурна какво е редно да направя — да го запамята или да го препратя. Но се страхувах, че този, който го е изпратил, може да е вградил някакъв вирус, който да унищожи снимката, затова я оставих така.

— Добро решение.

— Какво мислите, детектив Бюканън? Истинска ли е, или фалшива?

— Истинска е — каза той. — Определено е истинска. — В гласа му не се долови никакво колебание или съмнение.

— Не изглеждате особено изненадан или... шокиран.

— Аз работя в отдела за тежки престъпления. И преди съм виждал трупове — обясни той и се приближи към монитора, за да огледа снимката.

— Да, разбира се, но... — Тя посочи екрана. Спокойното му поведение я разстрои и се опита да се овладее. — Но той също беше детектив, един от вашите, един... — Гласът ѝ заглъхна.

— Така е.

Алек беше чул за Суини, а също и че е бил отвратителен кучи син, който прекарвал повечето дни в алкохолно опиянение. Всички знаели, че пиел, и било само въпрос на време да го пипнат.

— Познавахте ли го добре? — попита тя.

— Не.

Регън се надяваше това да е причината той да възприема така небрежно смъртта на Суини. В противен случай детектив Бюканън трябваше да е лишен и от най-малко състрадание. Изведнъж тя се смути от това, че стои толкова близо до него. Почувства се в капан между бюфета и бюрото, но ако не искаше да повдигне полата си и да прескочи бюрото, трябваше да изчака, докато той се отмести. Алек определено миришеше много по-добре днес. Всъщност миришеше страхотно — на свеж въздух.

Той се отдръпна от компютъра.

— Как мислите, защо това е било изпратено на вас?

— Не знам — отвърна тя уморено и разтърка ръце замислено. — Ако погледнете горе, ще видите, че имейлът е дошъл от компютъра на Хенри, но разбира се, не е от там. Някой е знаел адресите и на двама ни. Откакто го получих, си блъскам главата и опитвам да прозря някакъв смисъл в това, но без никакъв резултат. Каква е процедурата сега?

— Трябва ни компютърен спец. — Алек извади мобилния си телефон и се обади. Докато говореше тихо, се отдалечи от Регън. След като затвори, ѝ направи знак да се приближи към него в другия край на стаята. Две кресла стояха срещу едно канапе пред прозорците с изглед към Мичиган Авеню. Регън често се свиваше на канапето, когато четеше документи.

— Докато чакаме нашия спец, може да ми разкажете за отношенията си с детектив Суини.

— Това ще отнеме около пет секунди. Не съм имала никакви отношения!

Самата мисъл за отношения с него я отблъскваше. Макар да не бе редно да се говори лошо за мъртвец, Суини бе един от най-противните мъже, които бе срещала в живота си. Но независимо колко отвратителен беше, не заслужаваше да умре по този начин.

— Добре — каза той. Облегна се на перваза на прозореца, скръсти ръце на гърдите си и попита: — Тогава ми кажете какво знаете за него.

Очите му не пропускаха нищо. От начина, по който я гледаше, тя се почувства още по-нервна, но бе твърдо решена да не му позволи да го забележи. Не беше направила нищо нередно и той не можеше да я накара да изпитва вина.

Регън отиде до канапето и седна.

— Всъщност не познавам този човек. Срещала съм го само веднъж, когато ходих в полицията... В деня, когато с вас се сблъскахме.

Тя опита да се настани удобно, за да изглежда спокойна. Но една от възглавниците ѝ убиваше на гърба, затова я издърпа и пусна отстрани.

— Ходих до участъка, за да направя услуга на една приятелка. Искях да проверя какъв напредък е постигнал детектив Суини с едно разследване, което се предполагаше, че води.

Той веднага долови ключовата дума.

— Предполагаше се, че води ли?

— Не бях сигурна дали изобщо прави нещо — обясни тя. — Но останах с недвусмисленото впечатление, че на него изобщо не му пукаше за този случай или за който и да е друг, в интерес на истината.

— Разкажете ми за разследването — предложи Алек. Регън опъна полата си, кръстоса крака и се облегна на възглавниците.

— Чували ли сте някога за доктор Лорънс Шийлдс?

— Не, що за птица е той?

— Мошеник — заяви без колебание тя. — Поне според мен. — После поклати глава и добави: — Провежда онези семинари „как да си помогна сам и коренно да променя живота си“ два пъти годишно в Чикаго. Никога ли не сте виждали рекламите му?

Той поклати глава, но се заинтересува:

— И какво по-точно е сторил той?

Тя му обясни подробно кой е Шийлдс и какво бе причинил на Мери Кулидж. Каза му, че дъщерята на Мери ходила в полицията, за да подаде оплакване срещу Шийлдс, и че случаят бил възложен на детектив Суини.

— Дъщерята на Мери не стигнала доникъде с детектива. Моята приятелка Софи обаче прочела копие от дневника на Мери и решила да се заеме с тази история. Беше изпрацала една друга приятелка, Корди, да говори с детектив Суини за разследването и тя също не беше получила никакви отговори.

— И после беше ваш ред да говорите с него?

— Да, но чакайте малко... Не разбирате ли, това трябва да е! — Изведнъж Регън се развълнува толкова силно, че не можеше да остане на едно място. Изправи се и закрачи, докато обмисляше хипотезата си: — Всичко се връзва...

— Ще ми обясните ли?

— Шийлдс и Суини. Може би Шийлдс е научил, че с моите приятелки го разследваме. Ами ако е разбрал, че настояваме пред детектив Суини да си върши работата? Може би Шийлдс е поръчал да убият Суини, за да ни предупреди да стоим настрана, и ми е изпратил тази снимка, за да ме сплаши. — Тя спря пред Алек, опряла ръце на кръста си, очаквайки нетърпеливо неговото мнение за предположението си. Той не отговори достатъчно бързо. — Какво

мислите? Възможно е, нали? Шийлдс е манипулирал Мери да му прехвърли повече от два милиона долара. Може би е решил, че си струва да убие някого заради това. А дъщерята на Мери е убедена, че е докарал майка ѝ до самоубийство или може би дори я е убил, защото го е заплашила да отиде в полицията. А ако е убил веднъж, защо ще се поколебае да повтори? Може би е усетил, че с приятелките ми сме твърде близо. Вероятно това е нашата връзка.

Той не каза нищо.

— Не звучи ли логично?

— Може би — загадъчно рече Алек.

Тя не осъзна, че я дразни. Изглеждаше изключително доволна от себе си.

— Дотук добре — заяви Регън самоуверено. — А сега какво?

Той издърпа един поомачкан бележник от джоба на самото си.

— Сега да започнем отначало.

— О, мили боже, Корди и Софи! — изведнъж възкликна тя. — Може ли първо да им се обадя по телефона? Те са на Кайманите с Шийлдс, трябва да ги предупредя. — И се втурна към бюрото си.

— Преди да направите някакви прибързани заключения, хайде да изясним фактите — възпря я той.

Но тя вече набираше мобилния телефон на Корди. Попадна на гласова поща, което означаваше, че приятелката ѝ или говори в момента, или е изключила телефона си.

— Корди, обади ми се веднага щом чуеш това! — изрече задъхано. — Спешно е, освен това със Софи стойте настрана от Шийлдс. Звънни ми, колкото и да е късно.

Затвори телефона и се върна при детектив Бюканън. Той не я попита какво означава това обаждане, но и тя не предложи да обясни.

— Казахте, че трябва да започнем отначало?

— Точно така. — Той я подкани с жест да седне. — Да започнем от Мери Кулидж.

Въпросите взеха да се сипят един след друг. Тя тъкмо бе започнала да му обяснява за приема на Шийлдс, на който беше присъствала заедно с приятелките си, когато мъж и жена влязоха в кабинета ѝ заедно с Хенри. Жената носеше някакъв комплект инструменти.

Алек се ухили, когато видя кой е компютърният спец — Мелиса Хил Кучката! И това бе само един от цветущите прякори, с които детективите я отрупваха. Хил беше ниска, вечно сърдита, с къдрава коса и преждевременни бръчки, несъмнено причинени от постоянното ѝ мръщение. С нея бе невъзможно да се говори, но тя бе компютърен гений.

Детективът, който вървеше след нея, беше Мат Конъли. Той гледаше навъсено гърба на Хил, което вероятно означаваше, че му се бе наложило да пътува до хотела в една кола с нея. Кимна на Алек за поздрав, но погледът му се прехвърли на Регън и остана там.

— Е, какво става?

— Виж сам — отвърна му Алек. — Погледни екрана на компютъра. Здравсти, Мелиса — добави той.

Тя изръмжа нечленоразделно, не си падаше по любезностите и празните приказки.

— Този боклук ли е компютърът, който трябва да разглобя?

— Това е единственият компютър в кабинета, как мислиш? — отвърна ѝ заядливо Конъли.

— Гледай си работата! — сопна му се тя.

Алек бързо ги представи на Регън. Конъли ѝ кимна в отговор, Хил не ѝ обърна никакво внимание.

Двамата отидоха при компютъра и погледнаха екрана. Жената не показва никаква реакция, но детективът видимо пребледня:

— Боже, Суини гол. Каква гадост! Ще сънувам кошмари.

Регън отиде при тях и попита учтиво:

— Да не би да казахте, че ще разглобявате компютъра ми?

Хил се тръшна на стола на Регън. След секунда пръстите ѝ препускаха по клавиатурата.

— Ако реша, че се налага, ще го разглобя. Сега седни някъде и ме остави да си върша работата.

Регън бе шокирана от грубостта ѝ. Искаше ѝ се да грабне компютъра и да го защити от нея.

— Всичките ми файлове са в него... — започна нерешително тя.

Алек застана пред нея.

— Мелиса няма да повреди компютъра ви — увери я той. — Тя знае, че няма право да го докосва без ваше разрешение и със сигурност

осъзнава юридическата отговорност, ако съзнателно го повреди. Нали така, Мелиса?

— Гледай си... — Тя се канеше да използва стандартния си отговор, когато вдигна глава и срещна погледа на Бюканън. Беше чувала за репутацията му на мъжага от времето, когато той работеше в нравствения отдел, и предположи, че още не е загубил твърдостта си. — Добре де, знам си — измърмори тя с глас, който напомняше за ръмженето на питбул. — Сега ме оставете сама, за да опитам да се промъкна през тези стени.

— Хайде да не ѝ висим на главата — предложи Алек.

Регън не му обърна внимание и протегна ръка към компютърджийката. Отново ѝ се представи. Мелиса не искаше да си прави труда, но нямаше как да се престори, че не забелязва жеста ѝ. Най-после спря да пише на клавиатурата и се ръкува с Регън.

— Вече ни представиха — измърмори тя.

Мелиса беше нервачка. Ноктите ѝ бяха изядени до дъно. Тя стисна дланта на Регън силно и после нетърпеливо се отдръпна.

— Сега мога ли да се заема за работа?

Регън се престори, че не е чула въпроса.

— Какво имахте предвид, когато казахте, че трябва да минете през тези „стени“?

Мелиса изглеждаше спокойна.

— Този, който ви е изпратил имейла със Суини, е страшно хитър, няма спор. Знае много за компютрите. Поставил е прегради, за да не може никой да го проследи. Но не се тревожете, няма бариера, която не съм преодоляла.

— Дори и с такъв боклук като моя компютър? — попита Регън усмихната.

Мелиса се засмя.

— Всъщност имах пред вид, че е доста старичък, но преувеличих. Просто не е последен писък на модата. Трябва да направите ъпгрейд.

Алек беше удивен. Никога преди не беше виждал Мелиса да се усмихва и учудено я слушаше как си говори с Регън. Със съвсем малко усилие тя бе преодоляла бариерите на Мелиса Хил. Това определено бе много впечатляващо.

Снимката на Суини отново се появи на екрана. Мелиса я посочи и каза:

— Точно така са го намерили.

— Моля? — попита Регън уплашено.

— Чух, че точно така са го намерили в мазето на къщата му, обесен по този начин. Ужасна сцена на местопрестъплението, така чух. Суини е имал много врагове — добави тя. — Вървеше слух, че изнудва някои дилъри. Знаете ли защо са ви изпратили тази снимка?

— Не, не знам — отвърна Регън. — Но е кошмарна.

— Виждала съм и по-лоши неща — похвали се Мелиса.

— Като бившето ти гадже ли? — обади се Конъли.

— Майната ти.

Регън се дръпна от бюрото и се обърна към прозореца, за да не се налага пак да поглежда към снимката.

— Някой друг получил ли е това? — попита тя. — Или аз съм била единствената...

Мелиса я прекъсна с вика си:

— Вътре съм!

— Къде вътре? — попита Конъли. Беше се навел и се взираше в празния екран, когато телефонът му иззвъня. Той бързо го вдигна и излезе във външния офис.

— Снимката е била изпратена от мобилен телефон — каза Мелиса. Тя избоботи номера, а Алек пак извади бележника си.

Лицето на Регън пламна.

— О, боже! — едва прошепна тя.

Алек я чу.

— Какво? Какво те стресна?

— Номерът... Моят е.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Теорията ѝ издишаше отвсякъде. Ако Шийлдс наистина стоеше зад убийството на Суини, как се бе сдобил с телефона ѝ? Може би в крайна сметка предположението ѝ не беше правилно. Тя си мислеше за това, докато детектив Бюканън търпеливо я чакаше да му обясни как снимката на Суини е направена с нейния телефон. Но Регън също искаше да научи отговора на този въпрос.

— Това е вашият номер, така ли?

— Да — кимна тя. — Но аз със сигурност не съм правила тази снимка.

Детектив Конъли ги прекъсна.

— Едно споразумение се е провалило — извика той, като пъкна телефона в джоба на сакото и се отправи към вратата. — Имам десет минути да стигна до съда. Да пратя ли някой друг да ти помага?

— Не, ще се оправя сам — отвърна Алек.

— Лейтенантът иска да те види в офиса си веднага щом приключиш тук — добави той.

Тази новина моментално развали настроението на Алек. Щом Конъли затвори вратата зад себе си, той отново насочи цялото си внимание към Регън.

— Добре, обяснете ми за телефона си.

Тя предположи, че той иска да знае какъв модел е. Но тъй като не помнеше такива неща, започна да изрежда възможностите на апарата си:

— Има вградена камера. Голям телефонен указател за номера и имейли. Може да се използва за интернет.

— И не помните кога сте го загубили?

Тя поклати глава.

— Мислех, че съм го оставила в колата си, но Хенри ходи да го търси и не го намери там. Не знам кога е изчезнал.

Хенри я чу какво обяснява и се втурна в стаята, за да се включи в разговора.

— Точно така е. Можете да питате момчетата от подземния гараж, всички ме видяха, а аз им казах какво търся, но те не се изненадаха. Не искам да те обидя, Регън, но ти вечно забравяш телефона си някъде. Съвсем малък е — обясни той на Алек. — И понякога изпада от чантата ѝ. Един път го намерих между седалката и скоростния лост. Обаче днес претърсих навсякъде в колата, но липсваше.

Той пристъпи към Регън, сякаш се опитваше да я защити, и попита:

— Нали тя не е виновна само защото някой друг е използвал телефона? Няма да я обвините за това, нали?

Лоялността на младежа към шефката му бе възхитителна, но в момента намесата му само пречеше.

— Последния път, като проверявах, не беше криминално престъпление да загубиш мобилния си телефон. Ти нямаш ли някаква работа на бюрото си? — попита Алек.

Регън изчака Хенри да се отдалечи достатъчно и прошепна:

— Той вечно се тревожи. Когато започна работа тук, беше още по-зле. Постепенно се оправя, но все още е голяма паника.

Силното ръмжене на Мелиса привлече вниманието им. Жената определено беше в стихията си. Пръстите ѝ продължаваха да танцуват върху клавиатурата и през минута въздъхваше или изръмжаваше настървено.

— Да се обади ли да изключат телефона и да съобща, че е откраднат? — попита Хенри от вратата.

— Не, не го прави — спря го Алек. — Ако имаме късмет, той може да опита пак да се свърже с нея.

— Няма да използва повторно този телефон — обади се Мелиса. — Той разбира от компютри и със сигурност знае, че телефонът ѝ може да бъде проследен. Имейлът е изпратен преди пет дни и оттогава няма сигнал. — Пръстите ѝ внезапно замряха неподвижни. — Добре, изпратих всичко на моя компютър и освен това распечатах снимката на Суини, за да я взема със себе си. Направила съм така, че всички имейли, които Регън получава, автоматично да се препращат до мен. Нали нямате нищо против? Ще приема, че това означава съгласие.

Регън не я слушаше внимателно. Тя стоеше пред прозореца и гледайки движението по Мичиган Авеню, се мъчеше да си спомни кога

за последен път бе използвала телефона си. Знаеше, че детектив Бюканън може да провери при мобилния оператор и да получи разпечатка на входящите и изходящите ѝ разговори, но ако можеше да се досети сама, щеше да му спести ценно време. След операцията обаче дните ѝ се сливаха в едно цяло и тя не беше си записвала нищо в електронния бележник на телефона, както правеше обикновено. Ужасната снимка на Суини също ѝ пречеше да се концентрира. Тя не бе подозирала, че едно лице може да се подуе така, да придобие такива зловещи очертания. Този образ постоянно изникваше в съзнанието ѝ.

Регън не чу кога Хенри се приближи зад нея и подскочи, когато докосна рамото ѝ.

— Извинявай — прошепна той. — Не исках да те стряскам. — Хвърли поглед към Бюканън, за да се увери, че детективът още говори с Мелиса, и допълни: — Само исках да ти кажа, че пак проверих компютъра си.

— И какво установи?

— Исках да видя дали снимката на онзи мъртвец е била изпратена и на мен — прошепна той. — Но не е била. Съжалявам, че не е. Щеше ми се да е била изпратена на всички имейли в телефона ти. Не е хубаво, че е изпратена само на теб.

— Знам — кимна тя загрижено.

— Хитро е направил, като я е изпратил така — каза той — сякаш идва от моя компютър.

— Аз изобщо нямаше да отворя прикачения файл, ако беше от непознат изпращач. Сигурно е искал да бъде сигурен, че няма да го изтрия.

— Мисля, че по някаква причина това е насочено точно срещу теб — промълви Хенри. — Но защо?

Алек чу коментара и се намеси:

— Точно това ще открием.

Детективът ровеше в джоба си за визитка, която да даде на Регън, когато телефонът му иззвъня. Беше третото обаждане за последните петнайсет минути. Помощникът на Луис постоянно се обаждаше с настояването той да се прибере в участъка възможно най-скоро. Лейтенантът го чакаше да говорят. Алек знаеше защо. Луис току-що бе открил, че Бюканън го е прескочил и е говорил с шефа на полицията,

за да спаси от уволнение младия полицай, който бе прекъснал операцията по залавянето на двамата братя.

— Няма ли да вдигнеш? — попита Регън.

— Май ще трябва. — Той отвори рязко телефона, слуша една минута и каза: — Ще дойда, когато свърша тук.

Преди секретарката да започне да спори, той прекъсна и се обърна към Регън. Намери визитките си и ѝ подаде една. Тя му благодари с усмивка. „Страхотно красива жена“ — помисли си той. На друго място и в друго време със сигурност щеше да я покани на среща, но сега не можеше да го направи. Не и при разследването, което се очертаваше. Освен това, дори и да не приемеше работата във ФБР, до месец-два щеше да си подаде молбата за напускане и да замине от Чикаго. Така че не можеше да става и дума да се обвързва. Освен ако не се касаеше за секс без ангажименти. А с Регън Мадисън това беше невъзможно. Можеше да го прецени дори само след половин час с нея.

Той мислено се наруга: не трябваше да си мисли такива неща сега! Странно как работи мозъкът. Сигурно брат му Дилън беше прав, като му казваше, че е с извратено мислене.

— Детектив Уинкът води разследването на убийството на Суини — обясни той. — Аз му помагам, но той ръководи нещата и скоро ще дойде да говори с вас. Ще трябва да останете в хотела.

— Да, разбира се.

— Но ако междувременно се сетите за нещо друго... — Той кимна към визитната картичка в ръката ѝ. — ... номерът ми е там.

— Имам физиотерапия за коляното след един час, но мога да я отложам.

— И на мен ми се стори, че белегът изглежда пресен. Нямахте го, когато се сблъсках с вас на улицата. Какво е станало?

Тя се изненада, че тогава е забелязал такива подробности. Сега разрезът не беше голям, но белегът беше нов и кожата бе набръчкана.

Тя неволно изрече на глас мислите си.

— Забелязали сте, че го е нямало първия път, когато се видяхме? Наблюдателността ви е впечатляваща, детектив Бюканън.

„Изобщо не е“ — помисли си той. Само евнух не би забелязал сексапилните ѝ крака.

— От бейзбол е — продължи тя. — Усуках коляното си, докато се хвърлях към трета база. Стана миналото лято.

— Бейзбол, а? — Той се усмихна. Трудно му беше да си я представи в бейзболен екип, с шапка и бухалка. Изглеждаше прекалено крехка за този спорт.

— Беше благотворителен мач. Какво е толкова смешно?

Той не отговори. После отбеляза съвсем сериозно:

— Контузията е от миналото лято, а операцията ви е била току-що?

— Аз все я отлагах, но после пак се контузиох... — Тя рязко млъкна и сетне промълви: — Каква идиотка!

— Моля?

— За себе си говоря. Аз съм идиотка! — Тъй като бързаше да обясни, думите ѝ почти се застъпваха. — Знам у кого е телефонът ми. Поне си мисля, че знам! Но не мога да повярвам, че ми трябваше толкова време, за да се сетя. Всъщност аз изтървах чантата си и тогава телефонът е изпаднал. Съжалявам, обикновено не съм толкова хаотична. Онзи мъж, той ме преследваше, аз се качих в колата и той...

Това изречение привлече изцяло вниманието му и Алек вдигна ръка.

— Чакайте, чакайте, по-бавно! Най-добре започнете отначало.

— Да, добре. Беше петък вечер, предишната седмица. Тогава използвах телефона си за последно. Сигурна съм.

Той пак извади омачкания си бележник и затършува из джобовете си за химикал.

— И къде се намирахте?

— На приема.

— Говорите така, сякаш трябва да знам за кой прием става дума.

— О, извинете. Мислех, че съм ви казала за него, докато ви обяснявах връзката между Суини и Шийлдс.

Той не изглеждаше щастлив от разкритието ѝ.

— Защо не ми разкажете за този прием сега?

Тя не можеше да повярва, че е забравила за мъжа на паркинга, но пък имаше поне малко извинение — беше бомбардирана първо от имейла и после от детектив Бюканън, компютърната специалистка и детектив Конъли. И всичко това за последния час.

Регън обясни възможно най-бързо за приема, на който беше ходила с приятелките си.

— Софи ни беше записала за семинара на Шийлдс през уикенда. Казах ви, че докторът провежда по два такива в Чикаго годишно.

— Какво се надявахте да постигнете?

— И за трите ни беше очевидно, че детектив Суини няма да направи нищо по въпроса с Шийлдс, така че решихме... — Тя се поколеба за миг, преди да заяви: — Да свършим работата вместо него.

Алек се намръщи и показа, че това, което чува, не му допада.

— И как щяхте да свършите работата?

— Решихме да проучим Шийлдс, надявахме се да открием достатъчно доказателства срещу него. Софи правеше проучванията, а ние с Корди отидохме, за да ѝ бъдем подкрепа. Всъщност искахме да измислим начин как да проникнем в компютъра му, за да научим имената на други жени, които са посещавали предишните му семинари. Надявахме се да открием съответствие между вноските...

Той спря да пише.

— Наясно ли сте, че това е незаконно?

— Разбира се — каза тя. — Но ние не се добрахме до компютъра му. Просто искахме да го направим. Поне такъв беше планът ни.

Тази жена беше честна до крайност. Впечатлен, той продължи по-меко:

— Струва ми се, че планът ви е бил недообмислен.

— Така си е — съгласи се тя. — Всъщност Софи го измисли. Склонна е да прибързва, но вярва, че нещата ще се наредят. И в интерес на истината, обикновено се нареждат.

Регън скръсти ръце и нервно закрачи пред прозорците, докато си мислеше за онази ужасна нощ.

— Помня, че мобилният ми телефон беше у мен. Закъснявахме. Но всъщност винаги, когато с Корди ходим някъде със Софи, закъсняваме. Както и да е, приемът беше в разгара си, когато ние пристигнахме, и Шийлдс беше там и говореше с хората. Той е такъв мошеник и е с адски високо самочувствие. Аз не се впечатлих, но като съдя по реакциите на хората около мен, другите бяха заслепени от него. После той ни накара да правим онова упражнение, което беше абсолютно откачено.

— А какво стана с мобилния ви телефон? — попита той, за да не я остави да се отклони от темата.

— Бях забравила да го изключа и той звънна точно когато Шийлдс говореше нещо на всички присъстващи. Аз бързо излязох навън, за да се обадя, преди някой от бодигардовете да ми го е конфискувал.

— Бодигардове ли?

— Бяха двама. Той казва, че са му асистенти, но те си бяха бодигардове. Истински здравеняци.

— Добре — каза Алек. — Значи мислите, че сте оставили телефона си в конгресния център?

— Не — възрази тя. — Сигурна съм, че го прибрах в чантата си. Мисля, че съм го загубила, когато паднах.

Детективът се стараеше да не губи търпение.

— А кога стана това?

— Когато отидох да докарам колата — обясни тя. — Валеше, така че казах на Корди да намери Софи и да ме чакат при входа, а аз отидох да взема колата. Тичах по алеята, когато ми се стори, че някой ме вика. Духаше силен вятър и валеше проливно, така че не бях сигурна. Обърнах се да се огледам зад себе си и видях онзи мъж... Струва ми се, че е минала цяла вечност оттогава. А всичко се случи толкова скоро. Когато се обърнах, изкълчих коляното си.

— И споменавате всичко това чак сега? — Алек беше ядосан и не се постара да го скрие.

— Просто не се сетих... не направих връзката. Имах късмет, че успях да избягам от него.

— Той ви е преследвал?

— Да. Нали не мислите...

— Какво да мисля? — попита детективът, когато тя замълча.

— Може би Шийлдс го е наел. Вероятно е чакал отвън, защото е знаел, че съм вътре, и е трябвало да ме изплаши, което всъщност направи.

— Наистина ли сте убедена, че Шийлдс стои зад всичко това?

— Връзва се, не мислите ли?

— Още няма да правя предположения, защото не разполагам с достатъчно факти, за да си изградя хипотеза. Но когато го направя, ще ви известя. Сега искам да знам точно какво стана от минутата, в която излязохте от Лиъм Хаус.

— Току-що ви разказах какво се случи.

— Обяснете ми пак.

Тя отново описа случката през онази нощ:

— Когато паднах, всичко се разпиля от чантата ми, но аз го напъхах обратно, поне така си мислех тогава. Явно телефонът ми е останал на земята. Отчаяно се опитвах да стигна до колата си и да се заключа вътре. Мъжът държеше нещо и ми викаше да спра, но аз не се подчиних. Лицето му никак не ми хареса...

— Защо?

— Никога не бях виждала такава ярост в нечий поглед — обясни тя. — И после стана нещо много странно.

— Какво? — заинтересува се Алек.

— Може да съм си въобразила. Изпитвах силна болка в коляното и бях мокра до кости от дъжда, но когато се качих в колата и погледнах, той стоеше под една лампа и продължаваше да се взира в мен. Аз плачех — призна тя. — И мисля, че той ме видя, че плача. Тогава изражението му се промени.

Детективът рязко вдигна глава.

— Как се промени?

— На лицето му се изписа съчувствие — каза тя. — Мисля, че той ме съжали.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Моментът не можеше да е по-подходящ. Алек караше към участъка за втория си сблъсък с лейтенант Луис, когато телефонът му иззвъня. Обаждаше се Уорд Дейбъро, агентът от ФБР, който се опитваше да го привлече на работа в Бюрото. Съобщи му, че го очакват с отворени обятия.

Уорд беше много доволен.

— Знаех, че ще те убедя — похвали се той с дълбокия си южняшки акцент. — Настойчивост му е майката, а аз я имам в излишък. Колко години те преследвам, докато се съгласиш? — Въпросът очевидно бе реторичен, защото Уорд продължи въодушевен от победата си: — Обучението ще бъде много тежко, но не се тревожа за теб. Ще се справиш чудесно. Резултатите ти на теста са феноменални. Очакват те седемнайсет седмици в академията — добави той. — Какъвто и опит да имаш от работата си в полицията, пак трябва да преминеш през пълно обучение.

— Да не се опитваш да ме накараш да променя решението си?

— Не, разбира се, че не.

— Кога искаш да започна?

— Новите курсове са на всеки две седмици, но аз избързах и вече те записах. Започваш точно след два месеца. Това прави осем седмици, броено от днес. Предположих, че ще се нуждаеш от време да си събереш нещата и да довършиш работата си в Чикаго, а после да си отдъхнеш малко.

— Да, така е добре — съгласи се Алек. — Осем седмици ще ми стигнат да се организирам.

„Сякаш това изобщо е възможно“ — помисли си той. Въпреки че беше изключително организиран в професионалния си живот, той бе крайно разпилян в дома си. Смятаха го за мърляча на семейството. Когато беше момче, стаята му винаги изглеждаше като пострадала от циклон. Но вече имаше напредък в това отношение — беше наел жена, която чистеше апартамента му на всеки две седмици. Освен това

зареждаше с продукти хладилника му и се грижеше винаги да е пълен с любимите му храни. Това беше скъпо удоволствие, но той не искаше да се лишава от него.

Чистачката обаче не можеше да отиде в академията с него и през тези седемнайсет седмици щеше да се наложи да влезе в пътя. Това му се струваше по-трудно от всяко физическо изпитание по време на обучението.

Алек беше доволен от взетото решение. Знаеше, че Чикаго ще му липсва, а нямаше никаква гаранция, че след като завърши академията, ще бъде изпратен в Бостън. Уорд твърдеше, че отиването му там е в кърпа вързано, но Алек не разчиташе сляпо на това.

Реши да се отбие в „Личен състав“ и да подаде молба за напускане, преди да се срещне с Луис. Жената зад бюрото работеше там от почти двайсет години и беше истинска душичка. Носеше толкова дебели бифокални стъкла, че очите ѝ изглеждаха белезникави и двойно по-големи.

Тя се усмихна и поклати глава веднага щом го забеляза:

— О, не!

— Какво искаш да кажеш?

— Не можеш да кандидатстваш за прехвърляне. Тоест можеш, но няма да стане нищо. Луис подчерта изрично, че се нуждае от теб в отдела си. — Гласът ѝ се смекчи и тя добави: — Което означава, че иска да си му подръка, та да те мачка. Съжалявам, Алек. Мисля, че всички знаят каква гадина е той, но е успял да се издигне, защото жена му има връзки, ако разбираш какво намерявам. Няма шанс да се отървем от него освен ако не се издъни много яко.

— Разбирам, обаче ще се отървете от мен. Днес подавам предизвестие за напускане. Какви документи трябва да попълня?

Жената едва не се разплака.

— Не искам да напускаш, ти си от добрите! — Тя издърпа една салфетка от кутията на бюрото и попи очите си. — Като в оная стара песен на Били Джоуел, нали се сещаш — „Само добрите умират млади“.

Той направи измъчена гримаса.

— По дяволите, нямам намерение да умирам.

— Обаче напускаш. — Тя подсмръкна, отвори едно дълбоко чекмедже и извади необходимите документи.

Напускането се оказа по-сложно, отколкото беше очаквал. Трябваше да попълни всевъзможни формуляри и да проведе дълъг разговор с шефа на полицията, който беше твърдо решен да го убеди да остане. Това, което Алек наивно очакваше да му отнеме само няколко минути, се проточи повече от час.

Когато най-после се върна в отдела си, Луис бе напълно побеснял. Говореше по телефона, но веднага щом го забеляза да прекосява стаята, скочи на крака и ядосано го извика с ръка.

В този миг телефонът на Алек иззвъня. Знаеше, че не може да е помощникът на Луис, тъй като току-що беше се разминал с него на стълбите.

Обаждаше се Джил:

— Кажи, че не е вярно!

Алек беше впечатлен.

— Как научи толкова бързо?

— Познаваш ме, имам си своите източници. Значи е вярно? Наистина ли напускаш полицията?

— Да, тъкмо влизам при Луис да му кажа. Ще ти се обадя по-късно.

Той затвори и прекрачи в офиса. Лейтенантът стискаше слушалката толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели. Детективът пхна ръце в джобовете си и търпеливо го изчака да довърши разговора си.

— Да, сър — каза Луис почти шепнешком. Разговорът по телефона най-после приключи. Лейтенантът затръшна слушалката, а Алек попита небрежно:

— Искали сте да ме видите?

— Знаеш много добре, че искам да те видя — изкрещя Луис. — Чакам те по-вече от час. Обаче причината да те извикам се промени.

Той гледа злобно подчинения си почти цяла минута. Алек не се смути, просто се взираше навъсено в шефа си.

— Ще напускаш, а?

— Да, окончателно.

Вената върху челото на Луис започна на пулсира.

— И не мислиш, че си длъжен да го съобщиш първо на мен? Трябваше да науча за това по телефона от моя шеф!

Докато довърши въпроса си, той вече крещеше неконтролируемо. Вената на челото му щеше да се пръсне и Алек не можеше да спре да се взира в нея. Ако Луис получеше удар и внезапно спреше да диша, трябваше ли да му прави дишане уста в уста? „Хм, това определено ще бъде трудно решение“ — помисли си детективът.

Той продължи да разсъждава над тази философска дилема, докато Луис изливаше яростта си.

— Знаеш ли в какво положение ме постави? Емет ми е ужасно ядосан — каза той по адрес на шефа на полицията.

— Не знам какво да ви кажа. — Алек спокойно сви рамене. Със сигурност нямаше да се извини на този тъпанар, че го е представил в лоша светлина.

Още три седмици под ръководството на Луис изведнъж му се сториха цяла вечност и той се зачуди дали ще ги издържи. Едва понасяше да го гледа. Луис изглеждаше като превъртял. Болезнено суетен, той винаги беше със силен тен, несъмнено от солариума, в който според слуховете спял всяка нощ. Изключително белите му изкуствени зъби правеха смръщеното му изражение още по-крещящо.

— Подадох триседмичното предизвестие за напускане — каза Алек. — Но ако искате да напусна веднага, нямам нищо против.

— Насади ме на пачи яйца! Емет настоя да те убедя да останеш. Той явно те смята за голяма ценност. Няма нужда да казвам, че не споделям това негово мнение.

— Решението ми е окончателно — рече спокойно Алек.

Луис стовари дланите си върху бюрото и се наведе напред.

— Знаеш ли какъв е проблемът ти, Бюканън? Не умееш да работиш в екип.

Ако целта на екипа беше да се представи Луис в добра светлина, помисли си Алек, тогава той наистина не умееше да работи така.

— Искате ли да остана още три седмици, или да напусна веднага? За мен няма значение.

— Остани — сопна се Луис. Отпусна се тежко на стола зад бюрото и започна да размества папките очевидно опитвайки да си придаде вид на зает човек. Отвори една и я затвори. Пресегна се към друга и каза — Можеш да разчистиш случаите, по които работиш. Дай ми всички, които не си приключил, ще ги разпределя между детективите, които са лоялни към мен.

Алек искаше да попита кои са те, но реши, че не е добра идея да се заяжда с Луис, който можеше да направи живота му ад.

Без да вдига глава, лейтенантът заяви:

— Следващите три седмици ще си седиш на бюрото. Ще поемеш телефонните разговори на Уинкът.

— Какво точно означава това?

— Означава да вдигаш шибания телефон и ако Уинкът се нуждае от помощ, да му помагаш. Но от бюрото си.

Желанието да забие един юмрук в лицето на Луис ставаше все по-силно. Алек тъкмо излизаше, когато лейтенантът попита:

— Друга работа ли те чака?

— Да.

— В Чикаго ли?

— Не.

Не даде повече информация и Луис не продължи да пита. Алек отиде на бюрото си и започна да сортира папките. Джон Уинкът се втурна в стаята. Двамата се познаваха отдавна. Бяха учили в полицейската академия заедно и бяха добри приятели, но едва наскоро се случи да работят съвместно. Едно време Уинкът носеше на пиене повече от него. Алек си помисли, че това сигурно не се е променило.

— Човече, изглеждаш адски зле.

Алек не преувеличаваше. Уинкът имаше вид, сякаш не беше спал от десетина години. Беше с огромни торбички под очите и дълбоки бръчки по бузите. Беше само две-три години по-голям, но в момента изглеждаше като старец в сравнение с приятеля си.

Уинкът пренебрегна коментара за вида си.

— Чу ли съобщението ми за имейла, получен от Регън Мадисън?
— попита Алек.

— Да, ей сега ще те изслушам по този въпрос. Но първо искам да те питам, вярно ли е, наистина ли напускаш полицията?

Алек кимна. Столът му изскърца, когато се облегна назад:

— Щях да ти се обадя и да ти кажа, но явно Джил е бил по-бърз.

Уинкът приседна върху бюрото на Алек и погледна назад към офиса на лейтенанта.

— Не мога да те виня. И аз бих се махнал, ако можех.

— Време ми е за промяна. — Този отговор щеше да бъде версията, към която Алек реши да се придържа. Но се запита колко ли

пъти щеше да му се наложи да я изрече през следващите двайсет и един дни.

— Промяна, а? Промяна накъде?

— Към Бостън, надявам се. Нещо съм се затъжил за дома.

Уинкът понижи глас и заговорнически се наведе към приятеля си:

— Наоколо се носи отвратителният слух, че отиваш във ФБР.

Алек се усмихна и не го потвърди, нито отрече.

— Трябва да дойдеш на вечеря, преди да напуснеш Чикаго — продължи Уинкът. — Сузи ще се разстрои, като научи. Жена ми си пада по тебе от години.

— Още ли крещи моето име, докато правите секс?

Джон се засмя.

— Откъде да знам, по дяволите? Не помня кога беше последният път, когато го правихме. В леглото между нас винаги има поне по едно дете, а откакто бебето почна да се буди през два часа, единственото, за което си мечтая, е да се наспя.

— Говориш като истински женен мъж — каза Алек.

Уинкът направи измъчена гримаса.

— Да се върнем на Суини — каза той. — Засега откриваме, че много хора са желали смъртта му, така че заподозрените няма скоро да свършат. Преглеждаме нещата му. Никой не може да открие портфейла му. Ей, познай какво... Суини си е водел дневник.

Алек повдигна вежди.

— Това е момичешко занимание. Не мислех, че е от тоя тип хора, дето записват как е минал денят им.

Уинкът се засмя. Когато се усмихваше, изглеждаше с десет години по-млад.

— Не такъв дневник. Идиотът си е водел записки за всички хора, които е смятал да изнудва. И това не са мои догадки. Той си е записвал всичко. Познай кой беше в тетрадката редом с дилърите и сводниците!

— Кой?

Джон пак се наведе доверително:

— Луис.

— Без майтап? — Алек рязко вдигна глава.

— Точно така. Суини се е канел да му направи снимки и да ги изпрати на жена му.

— Какви снимки?

— На Луис с любовницата му.

Алек поклати глава.

— Е, това вече е шокиращо.

— Не чак толкова — възрази Уинкът. — Не познавам човек, който няма да се радва, ако Луис се издъни.

— Шокиращо е, че Луис е намерил две жени, които да правят секс с него.

— Съпругата му има телосложение на дъска за гладене, но е фрашкана с пари, затова се е оженил за нея. А другата няма никакви пари, но от това, което чух, е надарена в други отношения.

— Кой друг беше в дневника?

Уинкът му разказа за някои от жертвите, изнудвани от Суини.

— Дори имаше схеми на парите, които ще получи, и точните суми, нещо като банкова сметка. Кой нормален човек би си записвал всичко това?

— Явно е мислел, че никога няма да го заловят.

— Както казах, имаме доста заподозрени, но вече започнахме да стесняваме кръга. Изглежда, че един от тримата дилъри на дрога не е искал да плаща. Суини може да го е ошушкар.

— Ами Регън Мадисън? Как се вмести тя във всичко това?

— Не знам — призна Уинкът. — Още не съм имал време да говоря с нея. Трябваше да се върна на местопрестъплението и се забавих там. Обаче намерихме мобилния ѝ телефон.

Алек се изправи.

— Така ли? Къде го открихте?

— В храстите зад дупката, която Суини е наричал свой дом. Проверяваме го за отпечатъци, поне по това, което е останало от него, но не храня особени надежди. Мазето бе като излизано. Единствените отпечатъци там бяха на Суини. Убиецът е знаел какво прави и е бил силен, много силен — добави той. — Това е сигурно, щом е успял да вдигне тялото на жертвата по този начин с въжето. А, между другото, получихме доклада от аутопсията. Бил е мъртъв, преди да го съблече и обеси.

— Как е бил убит?

— Удушаване. Сега трябва да си обясня защо убиецът си е направил труда да го съблече и обеси. Брадшоу смята, че е, за да се

подсили драматичният ефект — каза той по адрес на партньора си.

— А ти какво мислиш?

— Вероятно е искал да се изфука пред въображаемата си приятелка... Нали разбираш, опитвал се е да я впечатли.

— И приятелката е Регън Мадисън?

Уинкът повдигна вежди.

— Чух, че е страхотно парче.

Алек не отвърна, но Джон сякаш не забеляза това.

— Нали знаеш какво става с някои психари. Брадшоу предполага, че онзи я е видял някъде и се е вманиачил по нея. Ще говори с Матлин по този въпрос — добави той, като спомена психиатъра на полицията.

— Добра идея — съгласи се Алек. После преразказа разговора си с Регън и му съобщи за мъжа, който я е преследвал до колата. Спомена и нейната теория за Суини и Шийлдс. — Тя е сигурна, че е загубила телефона си, когато е паднала.

Уинкът се опитваше да осмисли чутото.

— Добре, онзи е намерил телефона, видял е, че е с вградена камера, и е решил да се позабавлява. Имейлът ѝ е бил записан, трябвало е само да направи снимката и после да натисне един бутон.

— Но това още не обяснява връзката със Суини.

Уинкът се съгласи.

А и не си представям един наркодилър да се забавлява по този начин. Мога да приема, че някой от тях е убил Суини, но... — Той замълча и сви рамене. — Все едно, не виждам смисъла във всичко това.

— Какво имаше предвид, като каза, че търсите отпечатъци по останките от телефона?

— Разбил го е на парчета още докато е бил в мазето. Криминолозите намериха миниатюрни парченца върху работния плот.

— И разбира се, върху чука няма отпечатъци.

— Не — потвърди Уинкът. — Нито един. Слушай, радвам се, че работиш с нас. Ще има много обикаляне. Заради онзи имейл, изпратен до Мадисън, ще трябва да проверим и всички, които са свързани с нея. Може да е отмъщение от отхвърлен любовник или недоволен служител. Благодарен съм на всяка помощ, която мога да получа. Ще е

хубаво най-последно да работим заедно и аз да ти казвам какво да правиш. Това ще ми допадне.

— Аха. Преди обаче да се наточиш, че ще стана един от твоите хора, има нещо, което трябва да знаеш.

— Какво? — Джон случайно вдигна глава към офиса на шефа и измърмори: — По дяволите. Луис ме вика.

— Ще ти каже, че иска да ме държи на каишка. Мога да се обаждам по телефона вместо теб, но нищо друго.

— Уинкът! — провикна се Луис от вратата си. — Искам да говоря с теб.

— Тъпанар — измърмори Джон тихо.

— Дръж ме в течение — каза приятелят му.

Уинкът кимна. Алек го чу как въздиша, преди да се отпрати между бюрата към офиса на Луис.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Пак си в играта! — провикна се Луис от вратата на офиса си. И после повтори: — Бюканън, чу ли какво ти казах? Пак си вътре.

Алек не си направи труда да стане. Просто се обърна с въртящия се стол и попита:

— Къде вътре?

Луис се приближи към него.

— Току-що говорих по телефона с директора на полицията. Точно така, лично той ми се обади. — Гръдният му кош се изду като на пуяк, докато повтаряше тази новина.

— И какво? — подкани го Алек.

— Ти имаше ли представа коя е Регън Мадисън, когато говори с нея?

Алек не бе в настроение да си играе на гатанки. Драскаше си на един лист, докато наблюдаваше стрелките върху циферблата на стенния часовник. Бяха минали само два часа, откакто Луис му беше отнел всички текущи случаи и той вече бе отегчен до смърт. Не беше сигурен още колко може да издържи да седи там и да си мисли, че лейтенантът ще държи той да идва на работа точно в осем сутринта и да не прави нищо по девет часа на ден. Ако Луис бе търсил начин да го накара да полудее, не би могъл да избере по-добро средство. Три седмици абсолютна скука! Независимо дали му харесваше или не, трябваше да го издържи.

— Е, и коя е тази Регън? — попита Алек.

— Тя е Хамилтън! — съобщи възхитено Луис. Почти измляска с устни, докато произнасяше името.

Застана пред бюрото на Алек и стовари потните си длани върху плота.

— Тя е Регън Хамилтън Мадисън.

— И какво от това?

— Семейството ѝ притежава всички онези хотели. — Той вече се мръщеше, очевидно подражен, че подчиненият му не е подобаващо

впечатлен. — В Чикаго има само няколко семейства от ранга на Хамилтън. Те са на върха. Богатство, и то старо богатство!

Алек го гледаше спокойно, явно несподеляйки възторга му.

— Това не присъстваше в твоя доклад. Проверих. А трябваше да го споменеш. Защо не си го направил?

Алек не знаеше как да отговори на този абсурден въпрос.

— Та какво имахте предвид като казахте, че съм пак в играта?

— Тя има братя.

— Знам.

— Трима — продължи лейтенантът, като обясняваше, сякаш Алек не бе чувал нищо за това. — Най-големият току-що се е обадил на директора, който, изглежда, се познава със семейство Мадисън доста добре. Членували в един и същи клуб. Клеърмон Кънтри Клуб, ако трябва да бъдем точни. С жена ми се опитваме да влезем в него от пет години.

Алек се чудеше кога шефът му ще заговори по същество.

— Ейдън е най-големият Мадисън, много влиятелен човек.

Алек го наблюдаваше с отвращение как вече говори като истински фен на този брат.

— И той е загрижен за безопасността на сестра си.

Детективът се облегна назад.

— Защо говорите с мен? Уинкът ръководи разследването. Насочете брата към него.

— Уинкът си има достатъчно работа — каза лейтенантът. — Регън Мадисън не е заподозряна...

— Уинкът ли ви каза, че не е?

— Аз ти казвам — сопна се Луис.

Алек нямаше да спори с него. Хайде, помисли си той, изплюй камъчето! Луис се бавеше цяла вечност, докато каже това, което иска. А Алек имаше толкова много други неща, с които да се занимава. Като да драска по хартията. Едва не се изсмя на глас при тази мисъл. Луис се беше погрижил да го изключи от всички разследвания, искаше той да седи на бюрото и да се взира в празното пространство. За късмет имаше достатъчно листчета за надраскване и точно в момента дланите на Луис се потяха върху една от най-вдъхновените му драсканици.

— Искам ти да се грижиш за нея, докато Уинкът не залови убиеца на Суини.

Алек едва изпусна химикалката си.

— Да се правя на неин бодигард ли? — Ядоса се дори само като си го помисли. — Аз не съм пазач, по дяволите! — изруга той, преди Луис да проговори.

— Вече си! И знаеш ли защо се спрях на теб?

— Защото знаехте, че това ще ми е адски неприятно?

— И заради това — промълви Луис ухилен. — Ти имаш лошо отношение, Бюканън. Затова си бил толкова добър, докато си работел в нравствения. Там си си пасвал чудесно с онези първерзници и психари.

Обидата му не засегна Алек.

— Хубаво, че сте го забелязали.

— Ще стоиш при тази Мадисън ден и нощ, ясно ли е?

Дали Луис се тревожеше по-вече, че богаташката се е разстроила, отколкото за убийството на Суини, беше трудно да се определи.

— Ако семейството ѝ има толкова много пари, защо не си наемат бодигардове?

— Могат да го направят, разбира се. И не е изключено да го сторят.

Всеки път, когато Луис си отваряше устата, от нея хвърчаха пръски върху бюрото на Алек. О, боже, трите седмици изведнъж придобиха вид на доживотна присъда.

— Но аз искам някой от нашия отдел да стои при нея постоянно и Ейдън Мадисън да бъде доволен и признателен. Ясно ли ти е това? — Без да дочака отговор, той се изправи и тръгна обратно към офиса си. Тъкмо затваряше вратата, когато спря и извика: — Бюканън?

Алек не отговори.

— Това е моят билет за Клеърмон Клуб. Не ме прецаквай.

— Аха, добре.

— Да я опазиш жива.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Поради неспирния дъжд работниците от поддръжката не стигнаха до разчистването на високата купчина сухи клони и храсти дни наред. Мъжете носеха черни гумени ботуши и жълти дъждобрани върху работните си дрехи, но станаха целите в кал, докато влачеха клоните. Върнън, най-енергичният от тримата, хвърли и последния чепат клон в количката и тръгна към навеса, за да си почине и да изпуши някоя цигара. Тогава вечно хленчещият му колега Сами започна да пици като момиче, докато сочеше нещо и се отдалечаваше от него. Лешниковите му очи сякаш всеки момент щяха да изскочат от главата му.

Хари, новакът, носеше големи очила, които бяха изпръскани с кал и вода. Той се приближи да види от какво се е изплашил Сами и също започна да креци. Неговият глас не бе писклив, звучеше по-скоро като грачеща птица.

— Какво ви стана и на двамата? — попита Върнън и се върна при тях. Веднага видя това, което те гледаха. От пръста стърчеше пръст от крак.

Той се наведе, видя обеления червен лак на нокътя и се стовари на обемистия си задник.

— Не пипайте нищо! — задави се той, докато се мъчеше да се изправи на крака. — Полицията ще иска да търси следи и отпечатъци.

Хари се взираше в пръста, сякаш очакваше той да се размърда.

— Откъде си сигурен, Върнън?

— Защото тук е било извършено престъпление, малоумнико! Или поне тук е заровено тялото. — Той спря, посочи драматично лакирания нокът и продължи: — Значи това е сцената на местопрестъплението. Така ги наричат по телевизията и ги заграждат с жълта полицейска лента. Само, за бога, спри да врещиш.

Сами извади подгизнала носна кърпа от джоба си и изтри очите си.

— Трябва да направим нещо за нея... Да опитаме да ѝ помогнем.

При дадените обстоятелства Върнън бе изненадващо спокоен.

— Вече и Господ не може да ѝ помогне.

— Това е истински човешки пръст, нали, Върнън? — попита Хари.

— Какво значи истински?

— Ами да не е гумен или пластмасов. Да не би някой умник от колежа да се опитва да ни направи номер?

Това бе напълно възможно. Върнън се наведе и прецени:

— Истински е, няма съмнение. Гумата не се разлага толкова бързо, а си личи, че не е пластмасов, защото изобщо не блести.

Сами се задави. Хари го изгледа строго и му махна да се отдръпне.

— Полицайте няма да се зарадват, ако повърнеш точно тук. Поеми си дълбоко дъх — нареди му той.

— Сигурен ли си, че пръстът е свързан с тяло? — попита Хари.

— Как измисляш най-глупавите въпроси! — възнегодува Върнън. — Няма да го пипам или да го дърпам, за да видя дали не е отрязан. Това си е работа на полицаите. Защо не изтичаш до лекционната зала да се обадиш на полицията по телефона? Ние със Сами ще те чакаме.

— Няма ли да е по-бързо, ако просто се обадя от мобилния си телефон?

— Мили боже, всички ли в тази страна имат мобилни телефони?

— Не знам за останалите — каза Хари, — но аз го имам повече от година.

Той разкопча дъждобрана си и извади един яркочервен телефон, след което набра 911.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Последното нещо, което Регън искаше, бе някой да се движи като нейна сянка по цял ден. На детектив Бюканън обаче не му пукаше особено как се чувства тя. Той влезе в кабинета ѝ със същия небрежен секси вид, който тя помнеше, облегна се на бюрото и спокойно съобщи, че ще бъде неин бодигард през следващите три седмици. Или поне докато мъжът, който ѝ бе изпратил снимката на детектив Суини, не бъде заловен.

— Не трябва ли да сте някъде навън и да търсите убиеца, вместо да вървите по петите ми?

— Възложиха ми да ви пазя — каза той. — А детектив Уинкът търси убиеца.

Тя се почувства отчаяна и уморена. Освен това бе и изплашена, но не искаше да си признае. Корди още не бе отговорила на обаждането ѝ и Регън се тревожеше до смърт за нея и Софи.

— Да, вече ми казахте, че детектив Уинкът води разследването. Още не съм го виждала. Нали показах, че ви сътруднича? — каза тя. — А и вие сякаш току-що си тръгнахте. Но след вас тук настана истинска лудница. Имам нужда да седна и да помисля. Главата ми ще се пръсне, трябва да довърша работата си.

Той се опита да прикрие усмивката си.

— Да помислите ли?

— Да. Да помисля.

— Е, няма проблем. Започвайте.

Той свали вратовръзката си и я натъпка в джоба на самото си, преди да го провеси на един стол. После се настани удобно на канапето.

— Какво ще стане след три седмици? — попита Регън.

— Моля? — Той навиваше ръкавите на ризата си, когато се обърна към нея.

— Казахте, че ще бъдете мой бодигард три седмици. Какво ще стане след това?

Той разкопча най-горното копче на ризата си и отговори.

— Приключвам работата си тук и напускам Чикаго. Но не се тревожете, ако не са заловили убиеца, ще изпратят някой друг да ви охранява. Дотогава няма да можете да се отървете от мен.

— Кой взе това решение?

— Има ли значение?

— Да, има. — Тя не се предаваше лесно.

— Лейтенант Луис.

— Аз нямам ли право на мнение?

Той ѝ отправи една широка усмивка и взе последния брой на „Форбс“ от масичката за кафе.

— Всъщност не. Независимо дали ви харесва или не, аз ще бъда тук.

На нея не ѝ харесваше. Ни най-малко. Детектив Бюканън я разсейваше, но сега се наложи да прекъсне спора, защото мобилният му телефон иззвъня. В същият момент звънна и телефонът на бюрото ѝ.

Обаждаше се Питър Морис, човекът, на когото беше отказала повторна финансова помощ. Беше изключително щастлив, че е успял да се свърже с нея.

— Това е чудесно — заекна той. — Вашият асистент постоянно ме отпращаше и не мога да повярвам, че най-после говоря лично с вас. Знам, че нямате нищо общо с отказа за подновяване на субсидията, така че не ви виня. Станало е някакво голямо недоразумение, нали? — Преди тя да има време да му отговори и да му изясни положението, той продължи: — Работата ми е много важна. Нуждая се от парите и ми беше гарантирано, че ако отговоря на изискванията, което стана миналата година, ще последва автоматично подновяване. Какво ще кажете да дойда довечера, а вие да пригответе чека дотогава?

— Това няма да се случи, господин Морис. Аз съм тази, която отхвърли молбата ви, и информацията, която получава всеки кандидат, е съвсем конкретна. Няма такова нещо като автоматично подновяване.

Той отказа да ѝ повярва, но гласът му загуби част от веселието си:

— Не, това не е вярно. Не може да сте отхвърлили молбата ми. Разбирате ли колко важна е моята работа.

— Господин Морис... Той пак я прекъсна.

— Знам какво ще кажете. Вашият асистент вече ме уведоми, че мога да кандидатствам отново през следващата година, но общинският център отчаяно се нуждае от парите сега. Просто не е редно да ни лишавате от тях в последния момент. Какво ще кажете чекът да...

Регън твърдо реши да приключи този разговор възможно най-бързо:

— Няма да получите никаква финансова помощ от нас. Молбата ви е отхвърлена и ще бъде загуба на време, ако отново кандидатствате през следващата година.

Той ахна изненадано точно когато тя затвори. Забеляза, че детектив Бюканън вече не говори по телефона и каза:

— Хенри беше прав. Питър Морис не приема „не“ за отговор.

Тя повтори почти дума по дума разговора, който бе провела. Когато свърши, Алек каза:

— Ще го спомена на Уинкът, за да не пропусне да го провери. — Той се изправи, разкърши рамене, после взе сакото си и го облече.

— Тръгвате ли си? — попита тя.

Той се усмихна.

— Да, и вие също. Художникът на полицията се е върнал и ни чака. Трябва да отидем. Да се надяваме, че ще успеете да постигнете достатъчно добра прилика с мъжа, който ви е преследвал.

— Да, добре — отвърна Регън с готовност.

— Без възражения ли? — изгледа я учудено Алек.

Тя поклати глава. После грабна чантата си от чекмеджето и се отправи към вратата, когато факсът ѝ забръмча.

— Трябва ли да го прочетете, или може да изчака, докато се върнем? — попита детективът.

— Сигурно е някоя реклама — каза тя, но вече се беше обърнала към бюрото си. — Толкова рядко получавам факсове напоследък. Всичко се изпраща по имейла.

Тя погледна дискретно, за да види дали е подразнен, че го кара да чака. Но той беше зает да закопчава ризата си.

— Имате ли нещо против? Ще отнеме само минутка — помоли Регън. Първият лист вече излизаше.

— Няма проблем. — Алек търсеше вратовръзката си.

— На пода до канапето е.

— Кое? — попита той.

— Вратовръзката, която търсите. Падна от джоба на самото ви.

Той благодари и се отправи към канапето. Регън се обърна към факса. Първият лист падна на табличката. Срещу изпращач нямаше име, но на реда „Относно:“ беше написано нещо, което тя не може да разбере. Взе листа и го вдигна към светлината. Ледени тръпки плъзнаха по гърба ѝ, когато прочете трите надраскани думи: Да бъдат убити...

— Да бъдат убити? О, боже...

Изведнъж ѝ просветна. Рязко си пое дъх и отстъпи, сякаш това просто действие щеше я отдели от истината.

— Не, не може да бъде... Не е възможно... — шепнеше уплашено Регън.

Алек долови паниката в гласа ѝ. Той внимателно издърпа листа от ръката ѝ точно когато факсът започна да печата отново. Втората страница бавно се подаваше.

Регън бе толкова вцепенена от написаното, че пропусна бележката, надраскана най-долу. Алек я прочете на глас: *„Съжалявам, нямам заслуга за тази. Закъснях. Вече беше в моргата. Получила удар, но все пак я отбелязах в списъка ти“*.

Детективът вече се обаждаше по телефона на Уинкът, докато Регън поемаше втората страница. Той бързо прочете номера на факса.

— Всичко друго е блокирано.

— Действаме — каза Уинкът. — Ще се видим в участъка. — Той започна да крещи на партньора си още преди да затвори.

Алек се обърна към Регън:

— „Да бъдат убити“? Какво, по дяволите, означава това?

Тя не отговори веднага. Стискаше разтреперана ръце, докато чакаше факсът на изплюе втората страница. Това сякаш траеше цяла вечност.

— Най-после излезе.

О, боже, още една снимка, този път на жена върху метална маса за аутопсии. Бледото ѝ лице бе намерило покоя на смъртта.

На Регън ѝ трябваша няколко секунди да си спомни къде я беше виждала.

— Това не може да се случва! — прошепна вцепенено тя.

— Кажете ми истината! — настоя Алек.

— Познавам тази жена. Работи в магазин „Дикерсън“ на Мичиган Авеню. Отбих се там преди две седмици да купя лосион за тяло. Тя е продавачка.

Имаше чувството, че колената ѝ се подкосяват. Седна на бюрото и си пое дълбоко дъх. Мислите ѝ препускаха хаотично.

— Имаше табелка с името... госпожа Патси.

— Дори помните името ѝ?

Регън кимна.

— Жената беше ужасно груба. Сигурно просто е имала лош ден и не беше редно да я съдя така прибързано. А сега е мъртва.

— Това поне бе очевидно.

— Гади ли ви се? — Алек погледна разтревожен бледото ѝ лице.

— Не, не. Аз съм виновна за всичко това.

— Как може да сте виновна? Ако това, което този маниак твърди, е вярно, тя е умряла от сърдечен удар.

Но Регън почти не го слушаше. „О, боже, какво беше *направила?*“

Тя пак си пое дълбоко дъх:

— Прочетохте бележката. Той пише, че е закъснял, че тя вече е била мъртва. За мен е очевидно, че е искал да я убие.

— Но не сте я убили вие.

Лицето ѝ ставаше все по-бледо. Алек започваше да се тревожи, че ще припадне в ръцете му. Приблужи се към нея, за да успее да я подхване.

— Не, но аз я сложих в списъка.

Той рязко вдигна глава и се взря недоумяващо в ужасените ѝ очи:.

— За какво говорите?

— „Да бъдат убити“ е списък... Аз го писах.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Регън се изненада, че детективът не ѝ сложи веднага белезници и не ѝ прочете правата. Всъщност Бюканън прие новината доста хладнокръвно, като се има предвид, че сега тя бе основната заподозряна.

Той умееше да прикрива реакциите си. Ако тя не се взираше в очите му, нямаше да забележи, че отношението му към нея се е променило.

Регън беше прекалено стресирана, за да се тревожи какво си мисли за нея детективът. Беше изплашена, а изобщо не ѝ харесваше да се чувства по този начин. Погледна часовника си, изчисли, че Хенри ще се върне след около петнайсет минути, и му остави бележка с обяснение къде отива. Освен това го молеше да се обади на Сам Болдуин, фирмения адвокат, който с помощта на още трима претоварени от работа колеги се занимаваше с всички правни проблеми, засягащи хотелите „Хамилтън“ или някой член на семейство Мадисън. Спенсър шеговито наричаше адвокатите „личния екип на Уокър“, тъй като той бе човекът, който най-често се нуждаеше от услугите им. Сам щеше да бъде шокиран да научи, че този път Регън има нужда от него.

Пътуваха към полицията в колата на детектива и по пътя тя се опита да му обясни за спонтанното упражнение, което д-р Шийлдс ги бе накарал да направят по време на приема.

Той постоянно преминаваше с колата си от платно в платно и се разминаваше на косъм с автомобилите наоколо. Караше като побъркан и тя почувства, че е неин дълг на съвестен гражданин да му направи забележка.

— Да не се шегувате? Вие сте сестра на Уокър Мадисън, нали? Ако някой кара като побъркан, това е брат ви. — Той замълча, за да обмисли всичко, което му беше разказала, после попита: — Какво имахте предвид, като казахте, че на приема бодигардът ви гледал? Станало ли е нещо, което да привлече вниманието му?

— Не — отвърна тя. — Но от мига, в който влязох в стаята, той се вторачи в мен. Беше много странно. Не бях направила нищо, за да привлека вниманието му, а той не спираше да ме зяпа.

Алек изобщо не намираше това за странно. На него самия също не му беше лесно да не я гледа втренчено. Бодигардът беше мъж, а Регън Мадисън беше красива жена.

— Мога да докажа, че всичко се е случило — рече притеснено тя.

Той я погледна изпитателно:

— И какво по-точно?

— Че не си измислям това... упражнение. Софи го записа на касетофон. Беше го скрила в чантата си и седеше близо до Шийлдс. Можете да прослушате записа.

— Ще го направя.

— Разберете, аз нямах никакво намерение да правя упражнението, но Шийлдс предупреди, че когато времето свърши, всички трябва да вдигнем листовите и той ще обиколи да види дали сме написали имена. После реших, че ще му покажа какво мисля за него. Той постави задачата, в края на краищата. Каза: „Ако мислите, че светът ще бъде по-добро място без някои конкретни хора, запишете техните имена“.

— И неговото име ли беше във вашия списък?

— Да.

— Колко имена написахте?

— Шест... Не, пет.

— Сигурна ли сте?

— Да, имаше пет имена. — Регън мислено се помоли да не греши.

— Добре, значи Шийлдс, онази Патси и детектив Суини — изброи Алек. — А кои са другите двама?

— Бодигардовете на Шийлдс.

— Действали сте със замах — иронично заключи той.

— Обикновено не съм толкова кръвожадна.

Детективът едва прикри усмивката си:

Не съм си го и помислял.

— Приемът сякаш беше преди цяла вечност. Малко след това ми направиха операцията и дните някак ми се сляха. Що се отнася до

списъка... Мислех, че ще го скъсам и ще го хвърля в огъня като всички останали, но трябваше да изляза в коридора, защото телефонът ми иззвъня. А когато се върнах в залата, Шийлдс беше преминал към една от своите тиради, които Софи определя като „*колко съм вдъхновен и прекрасен*“.

— По-точно?

— Не знам, не го слушах. Отидох да докарам колата. Точно тогава онзи мъж се появи по петите ми и аз паднах. Изтървах всичко. Не осъзнах, че телефонът и папката ми са останали там.

— Какво точно имаше в папката?

Тя се загледа пред себе си, мъчейки се да си спомни. Смътно ѝ се появи образът на синята папка с лъскавите страници.

Вътре беше бележникът със списъка... Имаше и изказвания на различни хора за Шийлдс, снимки... На гърба на една от тях си водех бележки за неща, които трябва да свърша.

— Ще трябва да си спомните подробно всичко, когато стигнем в участъка, и да го напишете на детектив Уинкът.

— Защо?

— Тези бележки са останали в папката и непознатият ги е прочел.

Регън не знаеше дали може да си спомни какво е написала. Замисли се за това и не каза нищо повече, докато не стигнаха до участъка.

Алек паркира колата, отвори ѝ вратата и хвана Регън за ръка, докато пресичаха улицата.

— Ще бъде дълъг следобед — предупреди я той. — Всичко, което говорихте с мен, ще трябва да го повторите и на Уинкът. — „*Отново и отново*“, добави той мислено. Уинкът много го биваше в повторенията.

— А вие какво ще правите?

— Трябва да отговоря на няколко обаждания и да довърша разни доклади. Уинкът ще ми се обади, когато свършите.

— Нямам нужда от бодигард.

— Мисля, че имате.

— Тогава ще си наема...

Той я прекъсна:

— Вижте, няма да се отървете от мен, колкото и други бодигардове да си наемете. Не решавате вие.

Регън прие, че е безсмислено да спори с него. Но явно бе придобила сломен вид, защото Алек я окуражи:

— По-бодро. Можеше да бъде и по-лошо.

— Как така?

— Представете си, че бяхте изредили десет имена в онзи списък или двайсет...

Те тръгнаха нагоре по стълбището.

— Колко имена беше написала приятелката ви Корди?

— Седем — отвърна тя.

Стигнаха до площадката и той я поведе по тесен коридор.

— Ето, виждате ли, приятелката ви е по-кръвожадна от вас. Това трябва да ви накара да се почувствате по-добре.

— Не е така. Тя беше написала имената на седемте джуджета.

Детективът се изсмя:

— Шегувате се! Всъщност тя какво против има седемте джуджета?

Регън се усмихна неуверено.

— Нищо.

— Много впечатляващо. — Алек отвори вратата и отстъпи встрани, за да влезе тя първа.

— Кое е впечатляващо? — попита Регън, докато минаваше покрай него. — Че Софи и Корди са били достатъчно умни да не изреждат имена на истински хора?

— Не, удивителното е, че Корди знае имената и на седемте джуджета. А аз надали знам и половината. Я да видим. Сънливко, Мърльо, Сръчко, Швепсчо...

Тя го поправи:

— Швепсчо не е от седемте джуджета. Това е напитка.

— Хм, ами Кресльо?

— Няма такова джудже — измъчено се усмихна Регън. — Да не би да се опитвате да ме развеселите?

— Може би... Имате вид, сякаш отивате на разстрел. А ние спряхме с разстрелите още миналия месец. И както казах, очаква ви дълъг следобед.

Полицейският участък приличаше на лабиринт от коридори. Алек се пресегна и отвори поредната врата. Ако се наложеше да се ориентира сама на излизане, трябваше да си пуска трохички по пътя.

— Къде отиваме сега?

— В стаята с кафе-машината. Казах на Уинкът, че ще го чакаме там.

— Ами художникът?

— Той е след това.

Алек ѝ подаде един стол и долови аромата на парфюма ѝ. По дяволите, тя ухаеше много хубаво.

— Искате ли нещо за пиене? — попита той.

— Вода, ако може.

Регън се огледа с интерес. Стаята не бе като тези, които бе виждала по телевизията — с олющена боя по стените и мръсни прозорци с решетки. Тази бе просторна и чиста, очевидно бе ремонтирана наскоро. Слабата миризма на боя още се усещаше във въздуха. Стените бяха прекалено ярки — цветът им бе доста неприятен нюанс на тюркоазено. Имаше две квадратни маси и столове, които изглеждаха нови.

Алек забеляза, че тя оглежда стените.

— Карат те да си сложиш слънчевите очила, нали?

— Кой избра този цвят?

— Никой не си признава.

Хладилникът също беше нов, пълен с безалкохолни. Алек ѝ подаде бутилка вода, после си издърпа стол и седна срещу нея.

В средата на масата имаше стенографски тефтер и химикал. Алек ги побутна към нея.

— Може да започнете сега. Напишете имената на хората от онзи списък.

„Да бъдат убити“. О, боже, каква каша! Тя взе химикалката и бързо нахвърли петте имена. Когато свърши, плъзна тефтера към детектива.

Той се наведе напред и погледна листа.

— Добре, а сега напишете всички бележки, които сте си нахвърляли, докато Шийлдс е говорел.

Това не беше лесно. Тя затропа с върха на обувката си по линолеума, докато се опитваше да се съсредоточи. Сети се за Емили

Милън. Беше написала да се разправи с асистентката на Ейдън. О, и Питър Морис, как можеше да го забрави? Беше си записала да говори с охранителната фирма за него. Кой друг, имаше ли още някой...

Затропа по-бързо с крак.

— Няма нужда от нерви — успокой я Алек.

— Не съм нервна — излъга тя, но в миг осъзна, че клати цялата маса с коляното си. Насили се да спре.

Тя остави химикалката и отново върна тефтера към детектива. Той погледна бележките, но не направи никакъв коментар.

Регън се взря в масата и опита да си спомни какво още бе написала на онези листове. Дали не бе пропуснала някого в списъка на обречените? Сети се, че искаше да добави Емили в последната минута, но така и не успя.

Тя вдигна поглед към Алек и за секунда загуби концентрацията си. Това никога не ѝ се беше случвало. Но пък детектив Бюканън беше много интересен мъж — и определено противоречив. Имаше малко неугледен вид с изкривената си вратовръзка, намачканото сако и наболата брада, но пък безупречните му маниери издаваха един образован мъж с чувство за хумор — черта, която според нея първа изчезваше у хората с неговата професия. Когато той насочваше вниманието си изцяло към нея, тя усещаше някакво странно привличане.

„Не бива да мисля за такива неща“, укори се Регън, но въпреки това каза:

— Видях ви в кабинета на лейтенант Луис, когато бях тук, за да говоря с детектив Суини.

— И аз ви видях.

Признанието му я смути за миг.

— Наистина ли? Всъщност... лейтенантът крещеше на полица — продължи тя, сякаш се оправдаваше. — Помня, че крещеше много силно. Никога не бях виждала някой да се държи така. Поне не човек на такъв пост. Помислих си, че поведението му е отворително.

— Той искаше да уволни полица.

— А вие го защитавахте.

Детективът се усмихна:

— И това ли сте видели?

— Да — призна Регън. — Забелязах, че спорите с лейтенанта, но не чувах какво му казвате. За разлика от шефа си не повишавахте глас. Помня, че си помислих, че той... Луис... унижава онзи полицай.

— Опитва се да го унизи, но не успя — поправи я Алек. — Полицаят знаеше, че не е сторил нищо нередно. Всъщност защо говорим за това сега?

Тя не издържа погледа му и извърна очи.

— Канех се да напиша името на лейтенанта в списъка.

Детективът едва сдържа усмивката си.

— Но не сте го написали?

— Не, не успях, защото мобилният ми телефон иззвъня и бързо излязох в коридора. Но ако бях продължила със списъка, щях да напиша името му. Просто реших, че трябва да го знаете.

— Не бих казал за това на детектив Уинкът, ако бях на ваше място.

— Защо не?

Той небрежно сви рамене:

— Ще бъде жестоко да събудите такава надежда у него и после да го разочаровате.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Регън най-после зададе въпросите, които я измъчваха.

— Защо напускате Чикаго?

— Това е дълга история — отвърна кратко Алек.

— Къде отивате?

— Връщам се в Бостън, аз съм от там.

— Ние имаме хотел в Бостън.

— Знам — каза той.

Детективът млъкна и тя не продължи да настоява за обяснение. И двамата се извърнаха, когато вратата се отвори. Джон Уинкът нахълта в стаята, после се наведе да вземе листовите, които изпусна. Облата плешивина на темето му проблесна. Партньорът на Джон разказваше на всички в участъка, че оплешивяването му е болна тема, така че при всеки удобен случай останалите детективи го подиграваха. За късмет Уинкът имаше чувство за хумор.

Регън си помисли, че той прилича на разтревожен счетоводител — вероятно защото носеше нещо като счетоводна книга, от която на всички посоки стърчаха листове. После тя забеляза кобура с пистолета на кръста му и тутакси изостави сравнението.

— Извинете, че ви накарах да чакате.

— Още изглеждаш полуумрял — каза му Алек, след като го представи на Регън.

Тя си помисли, че Уинкът всъщност е доста привлекателен, но заради тъмните кръгове под очите и сивкавия тен изглежда изтощен.

— Ами пропуснах разкрасителните си процедури в козметичния салон тази седмица — рече Джон.

Алек се засмя:

— Забравих да питам как е бебето?

Уинкът се обърна към Регън.

— На бебето му никнат зъби — обясни той. — И заради това е много нещастна, което означава, че с жена ми също сме нещастни. Никой от нас не успява да мигне.

— Чувал съм, че уискито помага — подхвърли Алек.

Опитах, но единственият резултат беше, че на следващата сутрин имах тежък махмурлук.

— Трябва да натриеш с уиски венците на бебето. Така не го болят.

— Никога не съм чувал за подобна терапия. Освен това какво ще правим, ако уискито ѝ хареса? Ами ако се пристрасти към него? Преди да сме се усетили, и ще трябва да я карам на сбирки на анонимните алкохолици. Твърде рисковано е — заключи той със сериозно изражение.

Алек се изправи.

— Казах на Регън, че си добър детектив. Не ме изкарвай лъжец пред нея.

— Не искаш ли да присъстваш?

Той поклати глава:

— Трябва да проведе няколко разговора по телефона. Ще бъда на бюрото си, ако ви потрябвам за нещо. „Държи се много мило“, отбеляза мислено Регън.

Алек затвори вратата зад себе си и едва не се блъсна в Лайл Брадшоу. Партньорът на Уинкът изглеждаше безупречно както обикновено. Вратовръзката му на райета беше с идеален възел, на тъмния му костюм нямаше нито една гънка, ризата му блестеше от чистота, а обувките му както винаги изглеждаха чисто нови. До него Алек изглеждаше като току-що ограбен и пребит.

— В стаята за кафе ли са? — попита Брадшоу вместо поздрав.

— Да, Уинкът е с нея.

— Текат ли му лигите? Чух, че е страшно парче.

— Така ли? Къде чу това?

— В залата. — Той посочи общото помещение, в което бяха бюрата на всички детективи. — Говорят само за нея, откакто си я довел. Имала красиво лице и убийствено тяло.

Алек се изненада, че думите му го вбесиха. Беше съвсем неочаквано.

— Ти определено не си от нейната класа, Лайл.

Разведен наскоро, Брадшоу се смяташе за сваляч. Жените го намираха за привлекателен и внимателен и никога не му липсваше нежна компания, но според Алек той бе малко арогантен. А на

моменти дори противен. Единственото, което го спасяваше, бяха качествата му като детектив.

Брадшоу тъкмо отваряше вратата към стаята за кафе, когато Алек понечи да го предупреди да не сваля Регън, но се спря навреме. Вместо това каза:

— По-кратко с нея. Много е изплашена.

После взе съобщенията си и се върна на бюрото си. Луис бе разпределил случаите, които Алек разследваше, между неколцина и без това претоварени детективи. И в наивния си опит да го накаже бе наредил да махнат компютъра от бюрото му. Сега върху плота нямаше абсолютно нищо.

Ако другите детективи не бяха получили допълнително натоварване заради него, Алек щеше да възприеме поведението на Луис като смешно. Седна на бюрото си и се обади на брат си Ник по мобилния си телефон.

— Май вече съм там — каза той.

Ник се засмя.

— Здравсти, Алек. Да приема ли, че „там“ означава ФБР?

— Ти вече знаеше, нали?

— Да, Уорд ми го съобщи пет минути след като си бил приет в академията. Резултатите ти от тестовете са много впечатляващи.

— По-добри от твоите ли?

— И да бяха, щях ли да си призная?

— Вероятно не. Кажу на Тео. — Алек не знаеше дали ще има време да открие най-големия си брат.

— Той вече знае. Уорд се е обадил и на него. Реши ли дали ще купиш къщата ми в града? Лорън обикаля по огледи всяка неделя. Къщата е идеална за ерген, но с бебето ни е доста тясно, а Лорън иска да имаме още деца.

Алек се усмихна. Ник бе улучил джакпота, когато се ожени за Лорън. Тя бе кротка душица, идеална за брат му. Беше естествена и непринудена, а Ник се нуждаеше точно от такава съпруга, когато се връщаше у дома след работа. Тео често описваше работата на Ник като адски стресираща и напрегната. Той и партньорът му Ноа Клейборн бяха в един специален отдел на ФБР. Викаха ги, когато издирването на изчезнало дете стигаше до задънена улица. Това бе тежко занимание, което го изцеждаше емоционално.

— Ще купя къщата ти — каза Алек. — Дори и да не ме назначат в района на Бостън.

— Уорд казва, че това е сигурно.

— Той би казал всичко само и само да приема предложението му. Решението обаче не зависи от Уорд. Но дори и да ме пратят другаде, ще запазя къщата в Бостън. Този имот е добро вложение.

— Чакай — прекъсна го Ник. — Почти не те чувам, защото вода два разговора едновременно.

— С кого още говориш?

— С Ноа.

— Къде сте?

— В Далас. Тъкмо приключихме един случай. Този завърши добре.

Изведнъж Ноа се включи в разговора и започна да му честити:

— Ще ти скъсат задника в академията, но ще се справиш. Кога напускаш Чикаго?

— Чак след три седмици, а може и четири — отвърна Алек. — Ако още искаш да те вода на мач тук, най-добре побързай. Ще трябва да ми се обадиш малко по-рано, за да осигуря билетите.

След секунда Ник отново се намеси, за да му напомни, че сестра им Джордан планира пътуване до Чикаго.

— Знам, но тя още не е определила дата. Няма да си събирам багажа, преди да приключа с работата си тук. Имам нова задача, която ще ангажира почти изцяло времето ми през следващите три седмици. Но после приключвам и ако Джордан се забави още малко, ще я хвана да ми помага в изнасянето.

— Каква е новата ти задача?

— Не ми се говори за това.

Ник се засмя.

— Толкова ли е зле?

Един млад полицаи остави дебела папка върху бюрото и Алек му направи жест да изчака.

— Трябва да приключа, Ник. — Той бързо затвори мобилния си телефон и го пхна в джоба си. — Какво е това?

Формуляри, които трябва да попълните. Изпращат ги от „Личен състав“.

— Шегуваш се.

— Не, сър, никога не се шегувам.

— Та аз вече ги попълних!

— Не, сър. Попълнили сте само някои от формулярите. Предупредиха, че тези ще им трябват до края на деня.

— Оказва се, че е по-трудно да се махнеш от това място, отколкото да влезеш.

— Така казват и повечето престъпници — отвърна полицаят невъзмутимо.

Алек реши, че ще се пребори с формулярите, отвори папката и започна да попълва първия. Отне му почти час да го завърши, но само защото постоянно го прекъсваха. Един детектив се бе сдобил с фотокопие от дневника на Суини за парите от изнудване и го четеше на глас.

Алек тъкмо подписа последния формуляр, когато вдигна глава и видя, че Брадшоу му маха. Взе папката със себе си, възнамерявайки да я остави пътьом в отдела на долния етаж. Брадшоу го чакаше на стъпалата.

— Свършихте ли с Регън? — попита го Алек.

— Засега. Уинкът я заведе горе при любимия си художник. Това не би трябвало да отнеме много време.

Брадшоу изсумтя.

— Нали го знаеш Тони какъв е, ще я държи до довечера, ако се налага. Няма да я пусне, докато тя не каже, че приликата е свършена. Ти ще трябва да стоиш с нея. Аз току-що получих обаждане от асистента подмазвач на Луис. Каза, че братът на Регън и адвокатът им са се запътили насам.

— Тя не е заподозряна. Обясни ли й това?

— Разбира се, че й обясних — отвърна Брадшоу. После додаде: — За малко да я поканя на среща, но се овладях.

— За бога, опитай да се съсредоточиш!

Брадшоу се ухили.

— Те ще имат официален разговор с Луис.

Двамата едновременно се обърнаха да погледнат лейтенанта. През стъклото видяха, че той разчиства безпорядъка по бюрото си.

— Приготвя се за гостите — подхвърли Алек.

— Важни клечки са — добави Брадшоу. — Семейство Мадисън са много богати.

„Богати, само това интересува Луис“ — помисли си Алек и се отпрати към дежурния, за да остави при него попълнените формуляри. На връщане срещна Мелиса и я поздрави. Тя изръмжа нещо в отговор. После рече:

— Кажи на Регън, че когато се занимавах с компютъра ѝ, я откачих от мрежата, а после забравих да я закача.

— За какво говориш?

— Няколко компютъра са свързани за нейния в мрежа.

— Мелиса, пак не проумявам нищо от това, което казваш.

Тя го погледна изумена:

— Ти разбираш ли въобще нещо от компютри?

— Очевидно не толкова, колкото би искала, така че ми обясни простишко и ясно.

— Има още двама души, които четат нейните имейли.

— Ето, толкова ли беше трудно да го кажеш така?

Тя не обърна внимание на сарказма му.

— В хотела има един куп компютри и всички са свързани в мрежа. Представи си, че нейните имейли са топка. Когато тя получи съобщение, топката отскача и пада и в други компютри. Асистентът ѝ получава съобщенията ѝ едновременно с нея. Настроено е по този начин, за да се пести време — обясни тя. Сетне присви очи и попита: — Разбра ли нещо от това, което ти казах?

Алекс се усмихна на нервността ѝ, но продължи да разпитва сериозно:

— Така, имало двама души, които ѝ четели имейлите, единият е асистентът ѝ. Но къде се дява другата топка?

— Топката отскача, не потъва. И пак отива при вътрешен човек.

— Можеш ли да проследиш точно кой компютър е?

— Вече го направих. Не помня името на компютъра, но е в един от кабинетите на брат ѝ. Не се сецам кой, всичко е в бележките ми. Изпратих ги на Уинкът, питай него.

— Дай ми копие от доклада си — помоли Алек, преди тя да се отдалечи, и после попита: — Възможно ли е Регън да не знае, че още някой чете електронната ѝ поща?

Тя сви рамене.

— Може и да не знае.

Алек зави зад ъгъла и веднага видя Регън през стъклената врата. Тя стоеше пред компютъра редом с художника. Сигурно усети погледа му, защото изведнъж извърна очи към него.

Тони я потупа по рамото, за да привлече отново вниманието ѝ. Регън неохотно се обърна към екрана.

Тони бе много взискателен. Беше доста възрастен и приличаше на един комик, когото беше гледала в някакъв клуб преди няколко месеца. През първите пет минути тя все очакваше да ѝ разкаже някакъв виц. Тони обаче почти нямаше чувство за хумор. След като се ръкуваха, той ѝ обясни, че е перфекционист и че двамата ще работят заедно колкото се наложи, за да получат съвършена прилика с преследвача ѝ от парка.

Но това се оказа изненадващо трудно начинание. Преди да седне пред компютъра, Регън мислеше, че си спомня добре лицето на мъжа. Но няколко пъти се наложи да затваря очи, за да си го представя отново. Беше много трудно да определи категорично каква е била формата на носа, на очите, на брадичката му...

Когато свършиха, тя прецени, че има доста голяма прилика, но в никакъв случай съвършена. Но щом Тони махна брадата и очилата, външността на преследвача ѝ се промени напълно. Регън нямаше никаква представа дали полученият образ е точен или не.

Алек я чакаше пред стаята на художника. Тя му подаде разпечатката и каза:

— Тони смята, че косата, очилата и брадата може да са фалшиви. — Подаде му втора разпечатка на рисунката на Тони. — Може би в действителност изглежда така.

— Струва ли ти се познат?

Тя поклати отрицателно глава:

— Той е съвсем... обикновен, не мислиш ли? Неусетно и двамата бяха изоставили учтивата форма на обръщение.

— Значи това може да е... — Алек понечи да каже копелето, но в последния момент смени думата. — ... откаченият, когото търсим. Труден е за описване и лесно ще се слее с тълпата.

— Едва ли — възрази тя. — Той е доста едър, висок е колкото теб и е също толкова мускулест. Дори само ръстът го отличава. Не знам... — Тя си пое дъх и каза: — Ако той е човекът, който е откраднал телефона ми, който е убил детектив Суини и... — Изведнъж

се почувства прекалено отчаяна, за да продължи. — Мисля, че Уинкът и Брадшоу нямат повече въпроси към мен, така че ще се връщам в офиса си. Ако ти или другите детективи искате да разговаряме, просто ми се обадете или се отбийте в хотела.

Алек застана пред нея.

— Знам, че си достатъчно умна и това вече го обсъдихме, но ще се престоря, че не си разбрала. Възложили са ми да те охранявам, а това означава, че където си ти, там ще съм и аз.

Регън скръсти ръце и се намръщи. Денят се оказваше прекалено дълъг и труден.

— Вече обясних, че ако се нуждая от бодигард, ще си наема.

Усмивката му я разсея, когато той пристъпи към нея и я принуди да наклони глава назад, за да го погледне в очите. Тя усети как настръхва.

— Пак ли ще започваме този спор? — попита той. — Не можеш да го спечелиш.

— Защо? Защото имаш пистолет ли?

Той кимна.

— Защото си по-голям от мен?

Той пак кимна.

— По-силен?

Алек се усмихна, а тя направи измъчена гримаса:

— Забележи, че не казах „по-умен“.

Детективът продължаваше да стои съвсем близо до нея. Изведнъж тонът му стана сериозен:

— Никой от нас не може все още да си тръгне.

— Как ли пък не! — възпротиви се тя.

— Брат ти и адвокатът ви са долу в кабинета на Луис с Уинкът и Брадшоу. Трябва да те заведе там. Всички те чакат, за да говорят с теб.

— Кой от братята ми? — попита Регън, като едва прикриваше раздражението си.

— Не знам. Има ли значение?

— Да, надявам се да не е Ейдън — каза тя. Наистина ѝ се щеше Спенсър да се е върнал в града и той да я чака долу. С него се разбираше много по-лесно.

Примирена, Регън понечи да тръгне към офиса на лейтенанта, но Алек пак застана на пътя ѝ и се облегна на стената.

— Искам да се успокоиш.

Той се държеше, сякаш бяха стари приятели и я познаваше достатъчно добре, за да забележи, че е разстроена.

Регън сведе глава и отрони колебливо:

— Ако не бях направила онзи глупав списък...

— Не си убила никого, нали? Просто си участвала в онова упражнение.

— Но аз написах „да бъдат убити“, за бога!

— Същото са направили и още куп хора — изтъкна детективът.

— За разлика от тях не си имала възможността да хвърлиш листа в огъня. — Той се отдръпна, за да мине тя пред него. — Нямам търпение да се запозная с този доктор Шийлдс. Звучи ми като истински дресьор на змии.

— Не е дресьор, по-скоро сам е змия! Искан ми се никога да не бях чувала за него.

— А какъв е проблемът с Ейдън?

Въпросът я изненада.

— Никакъв, той е чудесен брат. — Усети, че Алек не повярва на думите ѝ, и допълни: — Просто е... прекалено стриктен. Това е всичко.

Алек веднага се досети кой от двамата непознати в кабинета на Луис е братът на Регън. Приликата беше очевидна. Въпреки че тя беше висока само около метър и шейсет, а брат ѝ беше над метър и осемдесет, двамата имаха еднакъв цвят на косата и едни и същи благородни черти. Ейдън беше безупречно облечен в перфектно скроен тъмен костюм, вероятно от някой прочут дизайнер. „Гео има такъв костюм, «Калвин Клайн» — сети се Алек. — Или може би «Армани».“

Добре охраненият мъж, седнал срещу бюрото на Луис, също носеше скъп костюм. Той беше нисък, объл като яйце, а лицето му бе набръчкано като негладена памучна риза. Алек предположи, че той е адвокатът.

Детективите Уинкът и Брадшоу стояха до прозорците. И двамата изглеждаха отегчени до смърт.

Ейдън забеляза Регън и за секунда Алек видя искрено облекчение в очите му. Каквито и недостатъци да имаше този човек, очевидно обичаше сестра си.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Сам Болдуин, адвокатът на семейство Мадисън, затвори тефтера си и се изправи, когато Регън влезе.

— Ти не си заподозряна — каза ѝ той веднага.

— Не, разбира се, че не е — съгласи се Луис. Той се изправи и се наведе през бюрото с протегнатата ръка, за да ѝ се представи. Ръкува се с нея продължително, нареждайки с извинителен тон: — Осъзнавам, че това е ужасно изпитание за вас...

Преди тя да отговори, Сам заяви:

— Ще се свържа с теб до един час, Ейдън. — Кимна на Регън, която се опитваше да издърпа ръката си от пръстите на Луис, и излезе от кабинета.

— Регън? — Ейдън я гледаше притеснено.

— Добре съм — успокои го тя.

Щом Луис пусна дланта ѝ, тя прекоси стаята и застана до брат си. Тъй като лейтенантът не си бе направил труда да представи Алек на брат ѝ, тя го направи.

Двамата мъже бяха еднакви на ръст, привлекателни и в добра форма. Но Ейдън изглеждаше уморен и разтревожен.

— Лейтенантът ми каза, че ви е възложил да охранявате сестра ми, докато не бъде заловен мъжът, изпратил снимките.

— Точно така — обади се Луис, преди Алек да успее да отговори.

Уинкът го попита:

— На кого още ще възложите работата по това разследване или оставаме само Бюканън, Брадшоу и аз? Конъли вече получи друга задача, нали?

— Да, така е — каза Луис. — Ще ви осигуря помощ, но това няма да бъде Бюканън. — Той седна на стола си и стрелна намръщено Уинкът: — Нали разбираш какво ти казвам? Задълженията на Бюканън са само на бодигард, нищо повече.

Докато лейтенантът се перчеше, Регън попита брат си шепнешком:

— Сам ли ти се обади? Затова ли си тук?

Уинкът и Брадшоу бяха заети да спорят с Луис, но Алек следеше разговора ѝ с Ейдън внимателно.

— Не — отвърна Ейдън. — Хенри се обади на Сам, че отиваш в полицията. Освен това му казал за имейла и факса, които си получила. Видях снимките.

— Така ли?

На бюрото ми имаше копия, когато пристигнах. Веднага се обадох на Сам. Преди да дойдем тук обаче, не знаехме, че си съставила списък с хора, които да бъдат убити. Регън, какво, за бога, те е прихванало!

Тя не отвърна, но мълчанието ѝ бе пропито от гняв.

— Не мога да си представя защо си направила подобно нещо! — продължаваше да нарежда брат ѝ.

Регън не си направи труда да му обяснява, защото знаеше, че каквото и да каже, пак ще трябва да се оправдава. И той пак щеше да я изкара виновна.

Пое дълбоко дъх и прошепна:

— Как така си получил онези снимки? Хенри не може да ги е оставил на бюрото ти, без да ме попита.

— Някой ги е оставил там. Просто предположих, че е асистентът ти, но това не е чак толкова важно.

„Напротив — помисли си тя, — много е важно!“ Но знаеше, че сега не е моментът да спори.

— Ще ти бъда благодарна, ако не занимаваш Спенсър и Уокър с това. Не искам да ги тревожа — каза тя.

— Вече е твърде късно. Някой им е изпратил снимките по имейла.

— Снимките на детектив Суини и на продавачката ли? Видели са тези страхотии? — попита тя, мъчейки се да проумее станалото.

— И други ли е имало? — усъмни се брат ѝ.

— Не, само тези са.

— Тогава са видели снимките на детектива и продавачката — заключи хладнокръвно Ейдън.

— Предпочитах да не ги виждат. Ще се разтревожат и... — Гневът и отчаянието й нарастваха.

Но брат ѝ се държеше по обичайния си невъзмутим начин.

— Ще се разтревожат ли? Та те направо са се побъркали от притеснение. Спенсър иска да стоиш под ключ, докато не пристигне тук, а после се надява да те убеди да заминеш с него за Мелбърн. И да останеш там, докато полицията не залови този маниак.

— Няма да направя това.

— Той мисли, че ще може да те убеди. Уокър също пожела да отседнеш при него.

— Той къде е тази седмица?

— В Париж, но се връща. Настоява да пътуваш с него, за което, разбира се, не може да става и дума.

— Ейдън, мога сама да вземам решения.

— Ти отказваш дори да се качиш в една кола с Уокър. Защо би решила да обикаляш света с него?

— Няма да пътувам с брат ми, нито ще отида в Мелбърн!

Ейдън не я доизслуша, а се обърна към Алек:

— Както обяснявах на детектив Уинкът, ние имаме отлична служба за охрана в хотела. Смятам да наема и допълнителни хора.

Това означаваше ли, че го освобождават от охраната на Регън Мадисън? А дали Ейдън не смяташе, че Алек работи за него? Реши, че е така, и му стана изключително смешно. Въпреки че намираще работата като бодигард за леко обидна, той щеше да се грижи Регън да е в безопасност, докато Луис не го заменил с някой друг.

Детектив Уинкът се присъедини към тях. Ейдън го увери, че той и братята му — и Регън разбира се — ще направят всичко възможно, за да подпомогнат разследването.

— Тя живее в хотела, а офиса ѝ е на третия етаж, така че изобщо не ѝ се налага да излиза. Това много ще облекчи задачата ви — каза той на Алек.

Но Регън ги чу и възрази:

— Не мога да отменя ангажиментите си. Обещала съм, че ще помогна за някои важни събития, които предстоят. Няма да пропусна благотворителната вечер за набиране на средства за болницата.

— Ще трябва да отмениш всичко за момента — настоя Ейдън. — Щом искаш да останеш в Чикаго, няма да мърдаш от хотела! Аз ще

отложи пътуванията си, докато този проблем не се реши.

— Но, Ейдън... — започна тя, ала брат ѝ вече се бе обърнал към Уинкът и обсъждаше охраната ѝ. Никой от тях не пожела да чуе мнението ѝ. Ейдън все още твърдо вярваше, че е по-добре да качи сестра си на частния им реактивен самолет, за да замине на някое уединено и тайно място.

Докато спореха, Регън излезе от стаята. Алек тръгна след нея.

— Имаш ли нещо против да ме закараш до хотела? — попита тя. — Ако не ти е удобно, мога да си хвана такси.

— Какво ви става бе, хора! Първо брат ти, а сега и ти. Няма да се отделям от теб, така че престани да ме гониш. Ясно ли ти е това? — За пръв път пред нея той повиши глас.

Тя млъкна покорно и тръгна навън.

— Чакай, ами брат ти?

Регън продължи да върви.

Бавна усмивка се плъзна по лицето му и Алек я последва надолу по стълбите. Очакваше, че брат ѝ ще ги настигне.

— Защо не се защити пред Ейдън, когато те попита за списъка? Остана с впечатлението, че ти си отговорна.

— В известен смисъл е прав, не мислиш ли?

— Не — отвърна кратко детективът.

Двамата пресякоха улицата и отидоха до паркинга. Алек ѝ отвори вратата на автомобила, като не спираше да се оглежда във всички посоки, сякаш очакваше някой снайперист да се появи по покривите или по околните улици.

Щом седна зад волана, натисна бутона за заключване на всички врати. Този звук я подсети за нещо.

— Днес ще си купя нова кола.

— Така ли? Какво ѝ има на предишната?

Регън се зачуди дали Алек не си мисли, че тя използва лимузина с шофьор.

Той си представи, че тя кара мерцедес или порше, определено нещо скъпо и модерно.

— Много е стара — рече Регън.

— Колко стара? На една година или на две...

— Ти наистина ме мислиш за глезла, нали?

— Има ли значение какво мисля за теб?

— Не. — Тя излъга достатъчно убедително, за да е сигурна, че ще ѝ повярва. Всъщност имаше значение, малко, но имаше...

Движението беше натоварено. Когато Алек рязко свърна вляво, за да избегне една кола, която спря пред тях, Регън се стресна. А после, когато той даде газ към магистралата, тя отново реагира уплашено.

— Слушай — скара ѝ се той. — Направо ме побъркваш, като се вкопчваш в таблото всеки път, когато правя завой. Опитай да се отпуснеш, ако ти е възможно.

— Възможно е. Намали и ще ти го докажа.

— Знам какво правя. — Гласът му прозвуча хапливо.

— И Уокър знае, само че е катастрофирал сто пъти.

— Аз не съм брат ти. И се казвам Алек.

Тя забеляза, че той намали скоростта.

— Можеш да ме наричаш Алек. Все пак с теб ще бъдем неразделни известно време.

— Ако лейтенант Луис знаеше, че исках да го включа в онзи списък, щеше да ти възложи друга задача. А мен да обеси на някой стълб. Аз поне така бих постъпила.

Той се засмя.

— Не, не би го направила. Прекалено състрадателна си.

— Не можеш да си сигурен дали съм състрадателна или не.

— Разбира се, че знам. Аз съм детектив, усещам нещата — усмихна се той.

— Женен ли си? — изтърси изведнъж тя. Защо ли пък го попита, след като изобщо не я засягаше?!

— Не.

— И аз не съм — каза Регън.

— Да, знам.

Тя се опитваше да измисли приемлива причина защо му беше задала такъв личен въпрос и кратко промълви:

— Просто любопитствах.

Двамата стигнаха до хотела след минута. Уинкът се обади на Алек точно когато портиерът отвори вратата пред Регън.

— Искам да говорим за графика — каза Уинкът.

— Какво по-точно?

— Ти не можеш да стоиш с тази жена по двацет и четири часа, независимо какво си мисли Луис. Ще трябва и да спиш. Е, би могъл да

спиш и при нея евентуално. Това е единият вариант да я държиш под око през нощта.

— Хубав план — каза Алек сухо.

— Разбира се, има вероятност тя да не го одобри.

— И какво предлагаш? Нали сега ти командваш.

Регън беше спряла при рецепцията и преглеждаше някакви документи, които една служителка ѝ беше подала. Алек стоеше на около три метра, обърнат с гръб към нея, и наблюдаваше хората във фойето.

— Брат ѝ я иска под ключ — каза Уинкът. — Това ще направи задачата много по-лесна. Обаче и двамата знаем, че ще има моменти, когато тя ще настоява да напусне хотела. Така че какво ще кажеш за този вариант: ти си с нея през целия ден, но когато тя се прибере да спи в апартамента си, я оставяме на охраната на хотела.

— Не ми харесва.

— И на мен не ми харесва.

Алек се засмя:

— Тогава защо го предложи?

— Брадшоу настояваше.

— Откога започна да слушаш партньора си?

— Никога не го слушам, но той даде тази идея и аз обещах да ти я подхвърля. Впрочем, брат ѝ ще наеме допълнителна охрана.

— Знам, но въпреки това положението е сложно. Не бих се доверил на външен човек да свърши работата ни.

Уинкът се съгласи.

— Това копеле... Той играе някаква откачена игра с нея, нали?

— Така си мисля.

— Имам чувството, че ще иска да се свърже с Регън по някакъв начин.

— Точно така. Когато направиш добро за някого, ти се иска да чуеш едно благодаря.

— И Матлин е на същото мнение. — Уинкът говореше за психиатъра на полицията. — Той смята, че онзи мъж ще иска пак да се свърже с нея, но ще направи нещо по-лично от факса и имейла.

— Какво друго каза?

— Брадшоу току-що му даде папката, така че на Матлин ще му трябва известно време. Но все пак забеляза, че думата „твоят“ е

подчертана няколко пъти. Нали се сецаш за какво ти говоря? Във факса той е написал „твоят списък“. Матлин смята, че подчертаването на „твоят“ е много важно.

— Обясни ли защо?

— Не.

— Страшна помощ ни оказва.

— Ще говоря с него след два часа. Би трябвало да са му достатъчни, за да прегледа материалите.

— После ми кажи какво е измислил.

— Добре. Ще изпратя довечера някой да те смени, а утре ще измислим график, който да устройва всички.

— Накарай този, когото изпратиш, да ми се обади, преди да дойде.

Алек затвори телефона и се обърна към Регън. Връщаше някакви листове на служителката и каза нещо, на което тя се усмихна.

— Готов ли си? — попита тя.

— Готов съм за всичко — отвърна Алек. — Всъщност какво имаш предвид?

— Бих искала да пробвам няколко коли днес следобед.

Той поклати глава.

— Ще трябва да го отложиш.

— И да стоя затворена тук, така ли?

— Да. Много работа ли имаш?

Пресеяха фоайето и отидоха при асансьорите.

— Всъщност след като наваксам с изостаналите задачи, после известно време няма да имам почти нищо за вършене. Сега ни е спокойният период. Всички писма за отпуснати стипендии вече са изпратени. Парите за следващата година са разпределени, а новите молби ще започнат да пристигат през август. Чак тогава с Хенри ще имаме доста работа.

Регън ровеше в чантата си и търсеше ключа за асансьора. Тя подаде на Алек портфейла си, една химикалка, червило, пакет носни кърпички, инхалатор и един тефтер, преди да открие ключа.

— Винаги е най-отдолу — усмихна се тя. Пъхна го в процепа и натисна бутона за третия етаж, после разтвори широко чантата си, за да може Алек да изсипе всичко обратно.

— Доколкото разбирам, никой не може да отиде в офисите без ключ — каза той, когато вратата се отвори. — Но се обзалагам, че не е трудно да се открадне един.

Тя се замисли.

— Може и да си прав. Много служители имат ключове и сигурно ги оставят без надзор.

— Това не е добре — каза Алек. Асансьорът спря на третия етаж.

— Ще трябва да говориш с шефа на охраната — посъветва я той, докато тръгваха по коридора.

— Разбира се. Ще си отбележа да говоря с нея още утре.

— С нея ли? — попита изненадан той.

— Виждаш ли някакъв проблем жена да е шеф на охраната в хотела?

— Не, ако е добра.

Хенри сигурно ги беше чул, защото се втурна към тях веднага щом завиха по коридора.

— Слушайте каква новина имам! — Беше толкова развълнуван, че едва си поемаше дъх. — Ейдън се обади и остави съобщение. Решил е да постави един човек охрана пред асансьорите и вратата към стълбището и друг на този етаж. Никой няма да минава без пропуск със снимка. А трети ще пази пред вратата на спалнята ти.

— Кога ще стане всичко това? — попита ужасено Регън.

— Веднага — отвърна той. — Вече са тръгнали, предполагам. Както и да е, имаш още малко време.

Регън се отпрати с Алекс към офиса си, но Хенри продължаваше да ги следва.

— Още пазачи ли очакваме? — попита тя. Хенри поклати глава.

— Не, още новини. Няма да повярваш какво е станало! Не е нещо лошо — каза той, за да я успокои. — Просто... ами, няма да повярваш...

— Ще ми кажеш ли най-сетне? — не издържа Регън.

— Може да се ядосаш.

— За бога, говори! — настоя тя с видимо раздражение. Бяха стигнали до офиса ѝ. Алек задържа вратата, за да влязат Регън и асистентът ѝ.

— Преди Ейдън да отиде с адвоката в полицията, се отби тук — рече Хенри.

— С каква цел?

— Нареди ми да ти кажа, че е уредил да изтеглят колата ти от паркинга, и остави това за теб. — Той се обърна и взе един подплатен плик от бюрото си.

Регън го погледна удивена:

— Уредил е да...

— ... изтеглят колата ти — кимна Хенри.

— Каза ли ти къде са я закарали?

Хенри я погледна смутено:

— Сигурно в някое гробище за стари коли, но не уточни кое.

Тя направи крачка назад. Усети, че лицето ѝ пламва. Опита се да запази спокойствие пред Алек и Хенри и пое дълбоко дъх, но това не помогна. Ядосваше се все повече...

— Няма ли да отвориш плика? — попита плахо Хенри. Регън скъса плика и извади два ключа.

— Ейдън обясни ли нещо за това? — попита тя, като вдигна ключовете.

Хенри пак придоби развълнуван вид.

— Купил ти е кола.

Алек забеляза как Регън леко потръпна. Беше очевидно, че се напрягаше, за да не избухне. Засега се справяше доста добре.

— Брат ти ти е купил количка! — възкликна Алек весело. — Много мило, не мислиш ли?

— Да — каза тя и пак потръпна. Очевидно не бе на това мнение.

— И то каква! — възкликна Хенри. Той се взираше в емблемата на ключа и тъй като Регън не реагира, реши, че не е разбрала. — Виж, купил ти е БМВ.

Тя не беше сигурна как ще прозвучи гласът ѝ, затова просто кимна. Не можеше да намери подходящи думи. Беше толкова ядосана на брат си, че ѝ се искаше да се разпищи. Безочieto му бе невероятно — защо беше толкова сигурен, че може да ръководи живота ѝ!

— Регън, добре ли си? Имаш странно изражение — обезпокои се Хенри.

— Мисля, че не може да се опомни от изненадата — намеси се Алек дипломатично.

Младежът не криеше възхищението си:

— Да, сигурно и аз на нейно място щях да се чувствам така. БМВ-то струва цяло състояние! — После се обърна извинително към Регън: — Ейдън не каза какъв цвят е, а аз и не се сетих да го питам.

Тя се пое дълбоко дъх и въздъхна:

— Няма значение...

— Искаш ли да въртна едно кръгче да го изпробвам? — предложи Хенри. — Просто да видя дали всичко е наред. Ейдън каза, че колата вече е застрахована. А аз имам време, свършил съм си работата.

Младежът очевидно си умираше да покара колата, а Регън — да стисне брат си за врата.

Алек не можеше да не се впечатли на самоконтрола ѝ. Потискането на гнева обаче несъмнено не беше добре за нея. А какъв беше проблемът на брат ѝ? Алек смяташе, че е много нахално Ейдън да нареди да изтеглят колата ѝ на буксир, независимо колко стара и счупена е била.

„Това не е моя грижа“ — каза си той. Щеше да се махне от всичко това след по-малко от месец, а дотогава нямаше да се намесва в ничии отношения. Всяко семейство си имаше проблеми, но братът на Регън определено ги създаваше. Алек не можеше да си представи някой от неговите братя и сестри да изтегли колата му до автоморга. Ако го направеха, той щеше да ги скрита яко в задника. Ейдън обаче спокойно се месеше в живота на Регън. Дали и другите братя бяха като него? Трима мъже, които се опитват да ръководят живота ѝ. Мили боже, ако това беше така, не можеше да не я съжалява... Както би сторил и всеки мъж, решил да се доближи до нея.

Но това не беше негова грижа. „Не, сър. Никакви проблеми, никакви грижи“ — гласеше мотото му. И то щеше да бъде в сила, докато е в Чикаго. Щеше да си върши работата възможно най-добре и после да се махне. Звучеше достатъчно просто.

— Е, какво мислиш, Регън? — попита Хенри.

Тя мислено се напрегна, за да овладее гнева си.

— Извинявай, за какво ме питаше?

— Разрешаваш ли да пробвам колата ти?

Тя се насили да се усмихне. Хенри не беше виновен за поведението на брат ѝ.

— Добре, иди.

Пусна ключовете в ръката му и го предупреди да внимава, после бавно влезе в офиса си и затвори вратата. Хенри облече сакото си и се отправи към асансьора.

— Няма да се бавя — каза той на Алек.

— Чакай малко — рече му детективът. После кимна с глава към офиса на Регън: — Тя ще започне ли да чупи разни неща, или е безопасно да вляза вътре?

Хенри се засмя:

— Нервните изблици са ѝ чужди. Никога не губи контрол над себе си. Това просто не е в неин стил. Сърдита е, наистина, сигурно вече си го усетил.

— Усетих го.

— Не се тревожи. Няма да си го изкара на теб.

Алек се усмихна. Смяташе се за добър познавач на човешките характери и му беше отнело около пет минути да прецени, че у Регън нямаше нищо злонамерено. Никога не би наранила съзнателно някого. Начинът, по който служителите ѝ разговаряха с нея, показваше, че е мила и добросърдечна. Проблемът беше, че е прекалено добра. Това ѝ вредеше. Тя трябваше да намери Ейдън и да го насоли здравата, задето си пъха носа в нейните работи. Да, точно това трябваше да направи, но Алек се съмняваше, че ще го стори.

„Не е мой проблем“ — напомни си той. Не беше негова работа да я учи как да отстоява позициите си. Все пак бе странно, че след като е израснала с трима братя, не е станала по-твърда.

Той почука на вратата на офиса, но не изчака разрешението ѝ да влезе. Канапето ѝ го зовеше — спомни си колко е удобно и реши, че докато тя работи, той ще подремне. Алек спеше съвсем леко. Не се притесняваше, че тя може да излезе незабелязано, защото щеше да се събуди, преди да е стигнала до вратата.

Регън говореше по телефона. Лицето ѝ бе зачервено, очевидно беше ядосана. Крачеше зад бюрото и нареждаше:

— Кажи му да ми се обади веднага щом се върне!

— Всичко наред ли е? — попита той, след като Регън затвори телефона.

— Да — каза тя. — Всичко е наред.

Той се наведе настрани и се взря изпитателно в нея.

— Какво ме гледаш? — попита тя.

— Само исках да видя дали носът ти расте. Нали помниш какво стана с Пинокио?

Тя се усмихна. После си призна с въздишка:

— Нищо не е наред. Искан ми се да удуша брат си.

Докато събличаше сакото си, Алек не отделяше очи от нея.

— И после какво?

Тя не отговори.

— Как се освобождаваш от злите енергии? — попита той.

Тя издърпа стола си и се тръшна зад бюрото.

— От какви енергии?

— От напрежението, от огорчението — обясни Алек. — Или ги трупаш вътре в себе си? Ако е така, най-добре намери начин да ги изхвърляш, защото иначе ще умреш млада. Стресът ще те убие.

— Ходя на йога.

Думите ѝ искрено го разсмяха.

— Трябва нещо по-вече от йога с тези твои братя. Всички ли ти се месят или само най-големият?

— Всички — призна тя. — И това е ужасно досадно.

— Мога да си представя.

— Какво предлагаш да правя?

Той метна сакото си на облегалката на един стол и се зае да сваля вратовръзката си.

— С братята си ли?

— Не, със стреса и напрежението.

Внезапно той осъзна, че нарушава собственото си правило за ненамеса, но не можа да се овладее:

— Престани да се държиш толкова мило.

Тя го погледна изненадана.

— Мислиш, че се държа мило ли?

— Това невинаги е хубаво.

Тя се облегна на стола и скръсти ръце.

— Ами ти? В твоята работа сигурно има много стрес, как се освобождаваш от него?

— Застрелвам лошите. Чупя доста глави, носове, ръце...

Тя се засмя и поклати глава.

— Не е вярно. Имам изненада за теб, детектив Бюканън. И тя е, че не си толкова суров. Всъщност си доста сладък.

Сега беше негов ред да се засмее.

— Сладък ли? Това е нещо ново. Досега са ми казвали, че съм истински кучи син. Повярвай ми, мога да бъда жесток. Много жесток.

Тя не му повярва, но реши да не спори. Наистина трябва да е суров заради работата си, но вече бе доловила някаква вродена доброта у него. Не се съмняваше, че е свестен човек.

Изненадващо, вниманието ѝ бе привлечено от широките му рамене. „Този мъж е прекалено секси“ — мина ѝ през ума, но веднага се укори: „Овладей си мислите, момиче!“

Тя се прокашля и сплете пръсти върху бюрото си.

— Няма нужда да оставаш тук, детектив Бюканън.

— Казвам се Алек — напомни ѝ той.

— Добре. Няма нужда да оставаш тук, Алек. Ще се справя сама. Сигурна съм, че имаш по-важна работа от това да ми бъдеш бавачка!

— Още не проумяваш, че няма да се отървеш от мен. Единственото място, където ще отида, е на дивана ти. Ще бъда с теб, докато не си легнеш довечера.

— И ще дойдеш да ме завиеш в леглото ли? — Опитваше се да бъде саркастична, но той възприе думите ѝ сериозно.

— Зависи от теб.

В очите му проблесна дяволито пламъче. Регън преглътна. После мислено се наруга. Това ли беше най-умното, което можа да изрече? И то с такъв предизвикателен глас.

Алек се наведе над бюрото ѝ.

— Откога живееш тук?

— От известно време — отвърна тя, вече с овладян тон. Взе една купчина с листове със съобщения и започна да ги преглежда.

— И как се случи така?

Той не ѝ позволяваше да пренебрегне въпроса му. Продължаваше да седи на ръба на бюрото ѝ. Преди малко го видя как развърза вратовръзката си и я захвърли в ъгъла. Нямахше да се изненада, ако сега изриташе и обувките си.

— Можеш ли да се разположиш още по-удобно?

— Да, мога. Та как се случи така?

Определено не смяташе да се откаже и тя реши да му обясни:

— Аз си имах апартамент... Но се върнах да живея у дома, когато майка ми се разболя.

— Тя сама ли живееше? — попита Алек загрижено.

— Не, имаше медицински сестри и прислужници, които да се грижат за нея. А и пастрокът ми, Емерсън, живееше там. Но тя искаше да бъде по-близо до нея... до края.

— И кога настъпи той?

— Преди единайсет месеца.

— А пастрокът ти?

Тя се напрегна. Лицето ѝ сякаш потъмня. Алек усети, че е засегнал болното ѝ място, и побърза да се поправи:

Просто се чудех какво е станало с него.

— Нищо. Още си живее в къщата.

— С прислугата ли?

— Да.

— Сигурно се чувства самотен.

Тя промълви презрително:

— Не е самотен.

Алек се поколеба дали да я попита защо, но Регън го изпревари:

— Живее там с новата си жена.

Разбрал причината за странното ѝ поведение, той въздъхна:

— Не е скърбил дълго.

Сякаш улучи оголен нерв. Регън отново се напрегна.

— Не, всъщност изобщо не скърби. Не беше верен на майка ми за краткия период, през който бяха женени. Спеше със Синди още преди мама да се разболе.

— И се е оженил за Синди?

— Да. Три дни след погребението.

„Коравосърдечен тип!“ — помисли си Алек.

— Предполагам, че не ти е приятно да говориш на тази тема.

— Късно се досети, не мислиш ли? Защо толкова се интересуваши от семейството ми?

— Не се интересувам.

А тогава защо са всички тези въпроси? Той замълча за миг, преди да отвърне:

— Интересувам се от теб.

Каза го по странен начин — с нежна искрица в очите си. Тя не можа да разгадае думите му. Флиртуваше ли с нея? Не, разбира се, че не... Защо да го прави, когато би могъл да има всяка жена, която

пожелае? И вероятно ги имаше. А тя бе такава тесногръда, скована, особено в сравнение с приятелките си. Регън смяташе, че всичко у нея е съвсем обикновено, отегчително...

Обаче имаше пари, както изтъкваха Спенсър и Уокър всеки път, когато им се удадеше тази възможност. Беше сигурна, че парите са причината мъжете да ѝ обръщат внимание. На различните балове и сбирки, които посещаваше, мъжете се трупаха около нея като пчели на мед. Спенсър ги наричаше паразити. Алек обаче не изглеждаше никак впечатлен от парите ѝ. Той просто беше добър детектив, вероятно затова ѝ задаваше толкова лични въпроси.

— Възложили са ти да ме пазиш. И затова ли се интересуваш толкова от мен.

— И затова — отвърна кратко той и се отправи към дивана.

Тя се обърна към компютъра и се престори на заета. Но продължи да го наблюдава крадешком. Алек разхвърли няколко възглавници и се настани на дивана с шумна въздишка:

— Колко е удобен! — После се обърна към Регън: — Колко време беше женен вторият ти баща за майка ти?

— Достатъчно дълго, за да смята, че има право на половината от имуществото ѝ — отвърна тя, без да вдигне глава от компютъра.

— Сигнало ли се е до съд?

— Знам, че се е консултирал с няколко адвокати. Надява се някой от тях да измисли как да се оспори предбрачният договор. Вече сигурно е научил, че майка ми не притежаваше лично почти нищо, дори и къщата, в която живееше.

— Къщата, в която сега Емерсън живее със Синди?

— Да.

— А кой я притежава? Навярно Ейдън или ти и братята ти?

— Ние четиримата.

Той се наведе напред.

— Обаче ти си се изнесла от там?

— Точно така.

Тя се взря съсредоточено в екрана с надеждата Алек да изостави тази тема. Нямахше такъв късмет.

— И как стана така? — продължи да я разпитва упорито той.

— Тя се засмя.

— Ти просто не се отказваш! Нищо чудно, че си добър детектив.

— Откъде знаеш, че съм добър?

— Предполагам.

— Не съм добър — възрази той. — Аз съм велик детектив.

Тя отново избухна в смях:

— Защо нямам твоята самоувереност!

— Още не си отговорила на въпроса ми — напомни ѝ Алек. Той свали мокасините си, вдигна крака на една табуретка и скръсти ръце на гърдите си.

— Как е станало така, че съм се изнесла от къщата ли? Обещах на майка ми, че ще позволя на Емерсън да остане у дома една година. Тя се надяваше, че през това време той ще успее да си стъпи на краката.

— Искаш да кажеш — да си намери работа.

— Да. Тя изобщо не подозираше, че я мами, поне така си мисля. И със сигурност не е очаквала да се ожени повторно толкова бързо.

— И Ейдън се е съгласил с този вариант?

— Разбира се, това бе желанието на майка ни. Защо да не се съгласи?

— Струва ми се, че той обича да командва, всичко да е под контрола му.

— Вярно, че е най-амбициозният в семейството. Със сигурност е и най-целеустремен. — Тя се намръщи и добави: — Но ти си прав, наистина обича да командва. Просто бих искала... да разбере защо смята, че може да командва и моя живот.

— Това е лесно за разбиране.

— Така ли? И защо?

— Защото му позволяваш.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Регън беше разчистила бюрото си. Всички документи бяха подписани, изпратени по пощата или заведени в архива; всички имейли бяха прочетени или изтрити; на всички телефонни обаждания беше отговорено.

Тя беше преценила погрешно, че ще ѝ трябват няколко дни, за да свърши всичко. И сега никак не бе щастлива, че е приключила толкова бързо. Искаше ѝ се да потъне в работа, да бъде ангажирана. Когато беше свободна, започваше да се тревожи. Винаги ставаше така.

Забарабани с пръсти по бюрото, сякаш за да прогони неприятните мисли.

Още не беше признала открито, че е в опасност и се нуждае от бодигард. Ако направеше това, щеше да се озове лице в лице с този факт и трябваше да се справи с него. Знаеше, че се държи глупаво, може би дори малко страхливо, но в момента не ѝ пукаше особено. Беше изплашена и се чувстваше безсилна. А това бе най-ужасното състояние.

Алек затвори списанието, което четеше, и взе едно дистанционно, но като видя изражението ѝ, попита:

— Какво има пак?

— Нищо — излъга Регън.

Той знаеше, че тя се чувства като в клетка. Всяко нейно движение беше под наблюдение. Но този път реши да не настоява за честен отговор.

— Добре — съгласи се той. Вдигна дистанционното и попита: — Къде е скрит телевизорът?

— Натисни най-горния бутон — каза тя.

Това го заинтригува. Веднага щом натисна бутона, стената до прозореца бавно се дръпна и разкри нещо, което бе живо олицетворение на мечтите му. Той подсвирна възхитено при вида на плоския плазмен екран, последна дума на технологиите.

Настани се да гледа новините, но отново хвърли поглед към нея и забеляза, че тя продължава да се мръщи.

— Кажи ми все пак какво има?

— Нищо. Просто си мислех. — Тя не можеше да му каже истината — че се притеснява, защото няма нужния кураж да приеме реалността. Или да признае, че се страхува. Знаеше, че няма да я разбере. И как би могъл, след като се излага на опасности непрекъснато. Беше свикнал със заплахите, беше се научил да отстоява позициите си, когато са важни.

Дали изобщо някога се боеше? Вероятно, но тя се съмняваше, че страхът ще го спре да направи необходимото. Нали точно това бе истинският кураж — да не позволиш на страха си да те спре да постъпиш правилно.

— Регън, кажи ми какво те тревожи.

Тя осъзна, че не му е отговорила, и той ще продължи да задава въпроса си.

— Мислех си за онази поговорка за безгрижния ум...

Регън се усмихна тайничко, но преди да продължи, осъзна, че в този момент го загуби като събеседник. Започнаха спортните новини — резултати от мачове и репортажи от различни състезания. Почти като в транс, Алек веднага се обърна към телевизора. Тя се подразни. Какво им ставаше на мъжете, поне на тези в нейния живот? Детективът се държеше точно като Ейдън и Спенсър. Колкото и заети да бяха братята ѝ, спираха всичко при вида на бейзбол, футбол или ръгби. Всеки мач поглъщаше изцяло вниманието им. Бяха пристрастени към спортния канал и не можеха да заспят вечер, без да знаят последните резултати от мачовете. Сега проумя, че бодигардът ѝ страда от същата мания.

Регън започна да разгръща страниците на настолния си календар, като крадешком изучаваше лицето на Алек. Реши, че той има красив профил. Хубав, прав нос, страхотни устни. Косата му — тъмна и гъста, постоянно падаше върху челото му. Е, имаше нужда от подстрижка... Регън изпита налудничавото желание да я докосне. Дали и другите жени чувстваха същото? Без съмнение, отговори си тя. Привлекателната му външност и сексапилното излъчване сигурно ги омайваха до безпаметност. О, тя познаваше този тип мъже! Алек беше от лошите момчета, които спят с жените и после ги напускат без

угризеня. Колко ли сълзи бяха пролени заради него, колко ли сърца беше разбил?

— Приключи ли с работата си? — попита той, без да отделя поглед от телевизора.

Дълго ли беше прекарала, загледана в него?

— Почти — отвърна тя, бързо огледа бюрото си и започна да размества някакви папки.

В този миг телефонът иззвъня и тя се хвърли към слушалката с облекчение.

Обаждаше се Корди. Дори само като чу гласа ѝ, Регън се успокои.

— Добре ли си? — попита тя. — А Софи?

— Да, и двете сме супер.

— Доста се забави, докато отговориш на обаждането ми. Разтревожих се.

— Защо? Всичко е наред, просто току-що проверих съобщенията си. Двете със Софи сме много заети, имам да ти разказвам куп неща, но хайде да караме по ред. Трябва да те накарам да страдаш, задето не дойде с нас.

Регън се усмихна — чувстваше невероятно облекчение, че приятелките ѝ са добре. Сега, когато Корди най-после бе на телефона, можеше спокойно да ѝ разкаже какво се беше случило.

— И как ще ме накараш да страдам?

— Времето тук е страхотно и знаеш ли защо? Защото не вали. Там как е?

— Двайсет и пет градуса, няма и едно облаче на небето, никаква влажност и лек бриз...

— Кажу истината! — прекъсна я Корди.

Регън се разсмя.

— Очакват се още валежи довечера и е доста хладно. Вече съжалявам, че не дойдох с вас. Доволна ли си?

— Да. И след като в Чикаго е толкова ужасно, аз ще си остана тук поне докато не ми свърши лосионът.

— Ако си приключила с приказките за времето, да ти кажа нещо.

— Нима? На колко да се обзаложим, че моята новина е по-голяма?

— Съмнявам се, но ти кажи първа.

— Вече трупаме доказателства срещу Шийлдс!

Регън се надигна от стола.

— Наистина ли? Толкова бързо!

— Да — отвърна Корди ентусиазирано. — Беше лесно, защото Шийлдс винаги кара жените, които води тук, да отседат в един и същи хотел, нарича се „Мърдок“. Това е малък семеен хотел, много чаровно местенце. Повечето хора от персонала работят там от години, много са лоялни.

— Това ли е най-важното?

— Да, защото помнят гостите на хотела. Вече научихме имената на две жени, които Шийлдс е водил тук миналата година. И познай какво! И двете са вдовици, и двете много богати. А, сдобихме се и с копия от банковите извлечения на Шийлдс.

— Какво?

Корди повтори думите си. Регън промълви смутено:

— Но това е незаконно!

Алек я наблюдаваше и тя беше сигурна, че е чул последните й думи. Усмихна му се, после се обърна с лице към стената и понижи глас:

— Как, за бога, сте се добрали до банковите му извлечения? Ако не внимавате, и двете ще свършите в затвора.

— Внимаваме — увери я Корди. — Не сме влизали тайно в банката, един човек ни ги осигури.

— Кой?

— Един приятел на бащата на Софи — изрецитира Корди. — И сега знаем със сигурност, че Шийлдс е получил огромни суми от тези две жени.

— Как сте установили това?

— С копия от чековете, които те са му написали. Банката ги пази в архива си; особено когато депозитите са толкова големи.

— Но как сте получили копия от чековете? — извиси глас Регън. После зашепна: — Не, не ми казвай. Не искам да знам.

— Бащата на Софи има доста приятели тук.

— Това, което вършите, е опасно!

— Знаем, но аз пазя Софи. Няма проблеми.

— А кой пази теб?

— Регън, стига си се тревожила.

— Къде е Софи в момента?

— Отиде пак до „Мърдок“. Вече имаме имената и адресите на двете жени, за които можем да докажем, че са дали пари на Шийлдс. Но Софи искаше да провери дали не е имало и други. Е, добре е като начало, нали?

— Божичко! — въздъхна притеснено Регън. — Вие сте луди!

— Още не сме виждали Шийлдс, но знаем, че е в къщата си на брега, защото видяхме бодигардовете му, Хюи и Луи, на плажа. Бяха облечени с еднакви черни костюми, черни вратовръзки и слънчеви очила, въпреки че ходеха по пясъка. Приличаха на агенти от ФБР.

— Хюи и Луи ли се казват?

— Трябва да ги наричам по някакъв начин, нали?

— Те по цял ден ли стоят на плажа? — Представи си ги как се топят в жегата.

— Не, имат си график. През деня излизат на всеки кръгъл час и стоят навън най-много десет минути. Шийлдс очевидно не се чувства много сигурен, щом ходи постоянно с горилите си. Софи мисли, че той развива параноя заради ужасните неща, които е извършил.

— Но вие не сте го виждали?

— Не.

— И слава богу! — прошепна Регън. Корди не я чу и продължи:

— Но има нещо странно. Съседът на Шийлдс от южната страна държи под око бодигардовете.

— Софи как го убеди да прави това?

— Помоли го. Тук хората са много дружелюбни.

— Съседът мъж ли е?

Корди се засмя:

— Да. Но както и да е, Хюи и Луи спряха с патрулирането. Нещо става със сигурност, но още не можем да разберем какво.

— Свърши ли с твоите новини? Дойде ли моят ред?

— Само още една. Някаква жена вече два пъти идва при Шийлдс. Софи се кълне, че я е видяла на семинара, но аз не я помня. Ала Софи е много по-добра физиономистка от мен. Както и да е, жената е отседнала в „Мърдок“ и ние сме почти сигурни, че тя е следващата жертва на Шийлдс.

— Той явно не си губи времето! — Регън изрита обувките си, кръстоса крака и размърда пръстите си.

— И знаеш ли, Софи се е вманиачила в опитите си да го види. Два пъти ходи да тича на брега пред къщата му, но досега не го е забелязала. Утре ще излезем с лодка в морето и ще се опитаме да го засечем в къщата с бинокли. Задната стена на дома му е обърната към океана и е цялата от стъкло. Ако той е вътре, ще го видим. Нали познаваш Софи, ако не успее да го зърне скоро, сигурно ще изтича до входната му врата и ще почука.

Регън едва не изгърва слушалката.

— О, не, не трябва да го прави!

— Така, свърших. Сега е твой ред. Опитай се да ме изненадаш с по-зашеметяващи новини.

— Добре. Помниш ли онова упражнение, което правихме на приема на Шийлдс?

— Говориш за списъка на хората, чиято смърт желаем?

— Точно това. Един побъркан е намерил моя бележник и сега убива хората, чиито имена съм записала.

— Последва дълго мълчание.

После Корди каза:

Добре, печелиш.

— И аз така си мислех.

— Чакай малко, шегуваш се, нали?

— Бих дала всичко това да беше шега — прошепна едва чуто Регън. — Обаче е истина.

— Боже! Разкажи ми...

Приятелката ѝ не отрони нито дума повече по време на дългото ѝ обяснение. Понякога само възкликваше, а когато Регън приключи, прошепна:

— Кой друг е в твоя списък?

Регън отново изреди имената, а после добави:

— Бях толкова сигурна, че има връзка между Шийлдс и убийството на Суини!

— Но сега вече не си.

— Не съм сигурна за нищо. Докато не разберем, със Софи трябва да стоите възможно най-далече от него.

— Нищо чудно, че не можем да открием Шийлдс, а бодигардовете му патрулират дори по брега. Обзалагам се, че от полицията са го предупредили.

Регън се канеше да затвори телефона, но точно тогава Софи се върна в апартамента. Корди ѝ извика, че говори с Регън. Софи веднага грабна слушалката.

— Хей, познай какво се случи. — Тя не позволи на Регън да отговори. — Шийлдс и бодигардовете му са напуснали острова и никой, дори и полицията, не знаят къде са заминали.

— Ти откъде разбра? — попита я Корди. Регън дочу гласа ѝ в слушалката.

— От приятел на приятел.

— Регън, ти ли ще ѝ кажеш или аз? — Корди пак бе грабнала телефона.

— Аз ще затворя, а ти ѝ обясни.

— Какво да ми кажеш? — дочу се гласът на Софи. Докато Регън чакаше, Корди повтори това, което беше научила за убийствата.

Софи явно бе шокирана, защото мълчеше.

— Какво казват полицаите? — попита тя накрая.

— Детектив Бюканън се надява, че този, който ми е изпратил имейла и факса, ще се опита отново да се свърже с мен. Детектив Уинкът е на същото мнение.

— Кой е детектив Уинкът.

— Той ръководи разследването.

— А детектив Бюканън е партньорът му, така ли? — попита Корди.

— Не, той е моят временен бодигард.

— Мили боже...

— Всичко е наред, Корди.

— Връщаме се у дома със следващия полет.

— Не, не го правете! Щом Шийлдс е напуснал острова, там сте в безопасност.

Корди добави:

— Софи мисли, че Шийлдс по някакъв начин е свързан с това, което се случва, защото Суини го е разследвал.

— Оказа се, че това не е сигурна връзка — възрази Регън.

— Суини не беше направил още нищо, как би могъл Шийлдс да научи за него? — попита Софи.

— Все още мисля, че трябва да си съберем багажа и да се върнем в Чикаго. Нужно е да бъдем с теб, Регън.

— Не — отвърна тя. — Останете си там и довършете това, което сте започнали, то е важно. А и ми се струва, че имате съществен напредък.

— Вярно е — съгласи се гордо Софи. — Но ще трябва да останем тук още една седмица, може би дори две, за да направим много кръстосани проверки на имена и дати. А сега се сдобих и с архива на регистрираните в хотела.

— И него ли получи „от приятел на приятел“?

— Не — каза Софи. — Просто помолих и те ми ги дадох.

— Имаме напредък — намеси се Корди. — Софи, ти нали искаше да говориш с онази жена, която е отседнала в „Мърдок“. Най-добре да го направиш бързо, преди тя да е открила, че Шийлдс е заминал. Това е идеална възможност да научим какво ѝ е обещал.

— Няма ли да е страотно, ако тя се съгласи да ни помогне?

— Ще можем да го заковем!

— Обадете ми се, когато има нещо ново, чухте ли?

— Чакай, Регън. Ще се справиш ли сама? — попита Корди.

— Да, ще се справя. — Тя погледна празното си бюро и реши да излъже, за да успокои угризенията на Корди. — Затрупана съм от работа. Няма да имам време да се тревожа и съм в абсолютна безопасност в офиса си.

— Добре — съгласи се Корди. — Каквото и да става, ние ще се приберем навреме за благотворителния бал в кьнтри клуба. Но той е чак след две седмици.

— Дотогава полицията сигурно ще е пратила онзи луд зад решетките — каза Софи.

Регън се надяваше приятелката ѝ да е права. Когато най-после затвори телефона, Алек беше спрял да гледа телевизия. Тя се изправи и му преразказа част от разговора с приятелките си.

— Полицията там е потвърдила, че Шийлдс и бодигардовете му са напуснали острова. Мислиш ли, че Корди и Софи ще бъдат в безопасност?

— Да, ще бъдат — рече уморено той. — Стига да...

— Какво? — трепна Регън.

— Стига да стоят настрана от теб.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Регън бе на границата на търпението си. Бяха изминали две пълни седмици, откакто бе получила снимката на Суини, и нервите ѝ се опъваха все повече. Дните се точеха бавно. Имаше чувството, че ще полудее, ако продължава да бъде затворник в хотела. Детектив Уинкът се отбиваше периодично и я информираше как напредва разследването. Полицаяте бяха изключили всякаква връзка между Шийлдс и Суини, което означаваше, че убиецът все още е на свобода. Очакването нещо да се случи я правеше нервна и раздразнителна.

Помагаше ѝ, ако се чувстваше заета. Но тъй като беше наваксала с натрупаната работа, реши да обърне офиса си с краката нагоре и да го организира по нов начин. Зад една дълга стена имаше шкафове, пълни с документи, които трябваше да бъдат разчистени.

Регън се залови сериозно с тази задача. Информацията в повечето от папките вече бе прехвърлена на дискове и тези купчини листове можеха да бъдат унищожени. Но в други имаше липсващи документи и тя бе твърдо решена да ги окомплектова. В разчистването имаше система, но само Регън знаеше каква е тя. По целия под на офиса ѝ стърчаха купчини с папки и документи. Разстоянието от офиса на Хенри до нейното бюро бе трудно проходимо, но Регън чувстваше, че напредва.

Обаче не постигаше никакъв напредък с братята си в отношенията си на любов и омраза с тях. Спенсър се беше забавил в Мелбърн, но ѝ се обаждаше по три пъти на ден просто да се увери, че е добре. Уокър също звънеше. Неговите обаждания винаги се въртяха около една и съща тема: той не се отказваше от идеята Регън да пътува с него, докато ситуацията не се промени.

След две седмици постоянен телефонен терор Регън помоли Хенри да поеме всички обаждания за нея и да не я свързва със Спенсър и Уокър.

Ейдън също я побъркваше. Тя искаше да проведе един дълъг разговор с него и този път беше твърдо решена да го накара да я

изслуша. После щеше да се заеме с другите двама. Не ѝ пукаше, че моментът не е подходящ. Беше ѝ писнало и тримата да се опитват да ръководят и служебния, и личния ѝ живот. И ако искаше нещо да се промени, трябваше да започне с най-агресивния — с Ейдън! Ако само успееше да го накара да престане с намесата си, другите двама, като плочки на домино, щяха да последват примера му.

Поне такъв беше планът ѝ. Ако, разбира се, Ейдън можеше да стои на едно място достатъчно дълго, за да я изслуша. Той отмени едно пътуване, за да остане в Чикаго, и се отбиваше да я нагледа по сто пъти на ден, но никога нямаше време да седне и да поговори с нея. Знаеше къде е във всяка една секунда, а когато не можеше лично да я види, я наблюдаваха хората от охраната, които бе наел. Регън знаеше, че е разтревожен за нея и в този случай разбираше прекалената му загриженост. Но това, което я удивляваше, беше начинът, по който той успяваше да изчезне винаги когато го молеше да ѝ отдели няколко минути.

Емили изпрати съобщение чрез Хенри, че Ейдън просто нямал време да слуша мрънкането на Регън. Хенри беше бесен, когато ѝ го предаде.

— Най-после разбрах плана ѝ! — възкликна Хенри. — Тя иска да се махнеш от тук и ще направи всичко възможно това да стане.

— Надявам се да знае, че съм сестра на Ейдън. — Регън дразнеше Хенри, за да му покаже, че не е разстроена.

— Разбира се, че знае, но когато е започвала тук, не е знаела коя си. Държала се е грубо и противно. Тъй като не може да оправи миналото и е наясно, че ти не я харесваш, си е наумила да те изкара некомпетентна. Тогава Ейдън няма слуша мнението ти за нищо, включително и за нея.

Преди Регън да възрази, Хенри продължи да я засипва с прозренията си:

— Тя се цели в брат ти! Исква да се омъжи за него, а ти пречиш на плановете ѝ.

— Ейдън ще проумее номерата ѝ! — прекъсна го най-сетне Регън. — А и никога не би казал, че мрънкам.

Все пак брат ѝ съзнателно я избягваше. Може би ѝ даваше време да се успокои. Сигурно се беше досетил колко е бясна заради колата си — тя още не можеше да повярва, че нагло бе поръчал да я изтеглят от

паркинга. Но Ейдън знаеше, че ако изчака достатъчно дълго, тя ще забрави обидата. Както ставаше обикновено.

Регън знаеше какъв е проблемът. Тя обичаше братята си и би сторила всичко за тях. Стигаше далече в стремежа си да ги направи щастливи дори като опитваше да се промени.

Докато растеше, винаги търсеше помощ от Ейдън, съветваше се с него, вероятно защото той беше най-зрял и в най-голяма степен заместваше баща ѝ. Освен това бе и най-уравновесен. Той не понасяше да я вижда как плаче — в детството си Регън ревеше за щяло и нещяло, но с годините се стараеше с всички сили да владее чувствата си. Понякога обаче те изригнаха на повърхността.

Регън приличаше на Хамилтъновия род. „Хамилтън са емоционални глупаци!“ — поне така беше казал Спенсър. Мадисън, от друга страна, бяха стоици. Много дисциплинирани, работохолици като Ейдън и Спенсър. Никой не знаеше към кой род клони Уокър, но според някои теории бил досущ като един прапраядо, който започнал да тормози всички с чудатостите си още в пубертета и не спрял до смъртния си одър. Според слуховете той издъхнал точно когато предлагал женитба на една млада и хубава медицинска сестра.

В момента Регън не искаше да има никакви роднини. Но условията на завещанието я бяха поставили в положение да не може да се отдели от братята си. И както беше казал Алек, стресът щеше да я довърши, ако не намереше начин да излее негативните си емоции.

Братята ѝ не бяха единствените, които ѝ създаваха проблеми. Тя развиваше подобни отношения на любов и омраза и с Алек. Истината беше, че ѝ харесваше да бъде с него — той беше умен, забавен и мил, — но тя мразеше причината за постоянното му присъствие.

Вече две седмици двамата бяха неразделни. Той отказваше да си взема почивни дни и си тръгваше чак когато един полицай заставаше на пост между асансьора и стълбите, които водеха единствено към апартамента ѝ. Алек беше последният човек, когото тя виждаше вечер, преди да заключи вратата си, и първият, когото срещаше сутрин, щом излезеше в коридора.

С Алек определено се сближаваха, но тя продължаваше да се чуди дали той изобщо би ѝ обърнал внимание, ако не беше задължен да я охранява. Щеше ли да се интересува от нея при други обстоятелства? Би ли я поканил да излязат след случайна среща?

Хенри също го харесваше. Двамата си говореха часове наред за спорт и рок групи. А докато младежът се бореше с една курсова работа, която пишеше за летния си семестър, Алек предложи да му помогне. Не след дълго Хенри търсеше съветите му за гаджета и за собственото си бъдеще.

Вечер тримата се преобличаха в спортни екипи и тренираха заедно във фитнес салона. На бягащата пътечка Алек направо размазваше Регън и Хенри. Той беше в много по-добра форма от тях. Тя използваше неотдавнашната си операция като извинение за изоставането, но всеки ден ставаше малко по-бърза. Предстоеше ежегодното благотворително атлетическо състезание и Регън искаше да се включи възможно най-активно в него.

Тя знаеше, че не може да следва обичайната си програма, и се съобразяваше със ситуацията, но имаше няколко събития, които не искаше да отмени или отложи, защото според нея бяха твърде важни. Едното от тях трябваше да се състои в хотела, което значително облекчи Алек.

Към края на втората седмица Регън се готвеше за приема, на който бе официалната домакиня. Искаше всичко да протече гладко. Алек ѝ помогна да измери разстоянията между кукичките, на които трябваше да се окачат картини. Те бяха забити по стените в коридора, който водеше от фойето към магазина за подаръци. След като свършиха с това, отидоха в преддверието и Регън провери разстоянията и там. Вече бе възложила на електротехниците осветлението на галерията и Франк от поддръжката с удоволствие се включи в работата.

— Ще ми кажеш ли какво правим и защо? — попита Алек, докато ѝ подаваше за пореден път рулетката.

Измерваме разстоянията между картините, за да съм сигурна, че пространството е достатъчно. Не искам платната да изглеждат наблъскани едно в друго.

— Къде са тези картини? Тя се усмихна.

— Ще ги видиш.

Той усети вълнението ѝ и любопитството му се събуди. Вече дори нямаше нищо против, че трябва да носи костюм малко по-дълго от обикновено.

За вечерния прием Регън облече семпла черна рокля с деколте, обшито с камъни. Тъй като закъсняваше, нямаше време да си вдигне косата, само я напръска с лак. Сложи си червило и руж и тръгна към вратата пет минути по-рано.

Приемът започваше в седем часа. Алек не бе доволен от тълпата, събрана във фойето, но Регън бе във възторг. Когато се опита да се отдели от него, той стисна ръката ѝ, после се наведе и ѝ прошепна:

— Стой до мен.

Тя кимна, за да му покаже, че го е чула.

Двамата привличаха любопитните погледи на присъстващите. Регън представяше Алек като свой приятел, но Хенри беше засипван от въпроси по този повод: сериозна връзка ли е, кой точно е мъжът, с какво се занимава?...

Кевин, приятелят на Хенри, също бе поканен да помага в дребните приготовления до последната минута.

След като Регън приветства гостите, хвана Алек за ръка и го поведе към първите дванайсет картини в красиви рамки. Кремавите стени бяха оживели от жизнерадостните цветове. Весели багри, мислеше си Алек, докато разглеждаше една ярка абстрактна картина. Имената на художниците бяха напечатани с черни букви върху бели табелки под всяко платно.

— Никога не съм чувал за тези художници — призна си детективът.

— Ще се запознаеш с тях, преди да станат известни. Избра ли си любима картина? — попита го Регън.

Той поклати глава.

— Всички ми харесват.

Хенри и Кевин изчакваха подходящ момент да си поговорят с Алек. Кевин беше пъхнал ръце в джобовете си и пристъпваше от крак на крак.

— Не се нервирай — прошепна му Хенри. — Алек ще ти помогне, сигурен съм.

— Не се нервирам. Кога мислиш, че ще говоря с него?

— След представянето, преди да отведе Регън горе. Хубава двойка са, нали?

Хенри забеляза, че Регън развежда Алек пред картините. Двамата изглеждаха съвсем непринудено. Когато се отправиха към

преддверието, младежите се изпречиха на пътя им. Алек се ръкува с Кевин, а Хенри ги представи един на друг. Детективът усети, че младият мъж трепери, а и вече бе забелязал изплашеното му изражение.

— Струваш ми се познат — каза той и се замисли дали не го е арестувал някога.

— Работа в „Палмите“ — рече Кевин. — Вероятно сте ме виждали там.

— Може би.

— Регън не забеляза нищо необичайно. Тя погледна към една жена, която ѝ кимна.

— Хенри, те са тук — каза Регън.

— Ще може ли после... да поговорим — обърна се Кевин към Алек.

— Добре, по-късно.

— Готов ли си, Хенри? — попита Регън.

— Да действаме.

Алек вървеше редом с Регън, която си проправяше път през тълпата към подиума. За гостите имаше изобилие от храна и питиета и настроението беше приповдигнато.

Неканеният гост стоеше в тълпата и я наблюдаваше. Изчакваше своя шанс. Бавно си проправяше път към нея, все по-близо и по-близо... Няколко минути стоя на крачки от Регън, като се преструваше, че се любува на една картина, а междувреме подслушваше разговора ѝ с един мъж на име Алек. Ако само можеше да се доближи достатъчно, за да я докосне, вероятно щеше да успее да я отдели от тълпата, да остане сам с нея... Но всеки път, когато се преместваше, мъжът, който я придружаваше, заставаше така, че му пречеше. И не я изпускаше от погледа си. Тя беше в центъра на вниманието, звездата. Накъдето и да се обърнеш, имаше някой гост, който искаше да му отдели малко време. Отне му двацет минути пак да се доближи до нея, но точно когато протягаше ръка, за да я помоли да му обърне мъничко внимание, Алек я поведе в противоположната посока. Започна да се отчайва. Не можеше да се добере до нея. Тази вечер нямаше да успее. Налагаше се да изчака друга възможност, но

подходящият момент щеше да дойде, рано или късно, и той щеше да бъде готов. Незабелязано се измъкна през страничния вход.

Хенри направи знак на струнния квартет да направи пауза. Той застана до Регън, която още веднъж приветства всички гости и после представи младия мъж. Сетне се дръпна назад, а Хенри се изправи пред микрофона.

Докато той говореше за значението на обучението по изобразително изкуство и музика в държавните училища, дванайсетте художници влязоха и застанаха пред подиума. С осезаема гордост в гласа, Хенри представи всеки един поотделно.

Алек беше впечатлен — нито един от художниците не беше на повече от петнайсетина години. Сега разбираше какво бе имала предвид Регън, когато му каза, че ще се запознае с тях, преди да са станали известни. Удивителният им талант едва започваше да разцъфтява. Картините се продаваха, цените им бяха високи, но всички приходи от продажбите щяха да отидат за материали по рисуване в училищата на всеки от младите художници. Хенри представи и учителите, включени в новата програма, и обясни, че художниците ще получат стипендии.

До девет часа всички картини бяха разпродадени. Въодушевена и горда от направеното, Регън прегърна Хенри. Постоянно изтъкваше, че заслугата за постигнатото е изцяло негова, но младежът призна на Алек, че идеята всъщност била на Регън, а той просто я осъществил.

В десет партито завърши и макар че не беше толкова късно, Регън се почувства уморена и поиска да се прибере в апартамента си, за да си вземе един горещ душ и да се строполи в леглото.

Регън и Алек прекосяваха фойето, когато Хенри и Кевин се опитаха да ги догонят. Тя разказваше на детектива каква е била целта на проекта:

— Винаги когато училищата имат някакви финансови проблеми, намаляват парите за обучение по изобразително изкуство и музика.

— А образованието не е само в стимулирането на мозъка — обади се Хенри. — Изкуството и музиката хранят сърцето и душата. Винаги ще има картини на тези стени и когато една се продаде, ще поставяме друга. Така постоянно ще постъпват пари за училищата. Идеята е страхотна, нали? Целта ни е да направим същото във всички хотели „Хамилтън“.

Кевин сръга Хенри и прошепна:

— Искам да свърша с това най-после. Хенри се обърна към Регън.

— Какво ще кажеш да спрем за по едно питие?

Барът беше точно до фоайето и вътре имаше само няколко посетители. Алек предложи да си изберат маса и да си поръчат по нещо безалкохолно. Той подчерта отчетливо последната дума. После предложи на Регън:

— Ако искаш да те заведе горе, сигурен съм, че полицаят вече чака пред вратата ти. Ще проверя апартамента ти, ще те заключа и ще се върна тук. Момчетата няма да имат нищо против да почакаат малко.

— Няма проблем — каза тя. — Ще седна с вас.

Барът беше сумрачен и уютен, стените бяха с тъмна орехова ламперия. На всички маси имаше запалени свещи. Хенри се втурна напред и намери една маса в ъгъла, до страничния вход. Той издърпа стол за Регън, но Алек не го одобри — искаше тя да седне с гръб към стената. Регън се настани, но тримата мъже останаха прави. Хенри и Кевин бяха свели глави и изглеждаха много смутени.

— Какво става? — недоумяващо попита тя.

Хенри хвърли един бърз поглед към Алек, преди да отговори:

— Всъщност... — започна колебливо той, но млъкна.

Тя се удиви на промяната у Хенри. Когато стоеше на подиума и говореше на хората, той бе спокоен и красноречив оратор. Сега се държеше като несигурен тийнейджър. Младежът се връщаше към това поведение само когато нещо се беше объркало много сериозно или когато беше раздразнен.

— Кевин иска да си поговори с детектив Бюканън за няколко минути. А и той е съгласен. Кевин иска да го пита нещо.

Хенри, изглежда, се нуждаеше от одобрението ѝ и Регън се усмихна:

— Разбира се, няма проблем.

Алек постави ръка на рамото на Хенри:

— Седни при Регън, докато ние с Кевин си поговорим. И не мърдайте от местата си.

Тя го погледна с измъчена физиономия. Всъщност нямаше нужда от наставленията му, защото той изобщо не я изпускаше от поглед.

Двамата с Кевин слязоха по трите стъпала към коридора и застанаха в страни от тях. Алек беше доста по-висок, така че се наведе да го чува.

Регън не можеше да отгатне нищо по изражението на детектива. Но Кевин очевидно бе ужасно разстроен. Лицето му стана бяло като платно, а после пламна в аленочервено. Говореше бързо и жестикулираше. Една сълза се плъзна по бузата му и той сърдито я изтри. После погледна Регън, но тя бързо се обърна към Хенри.

— Кевин проблеми ли има?

— Не Кевин, друг. Въпросът е личен, но той каза, че мога да ти обясня.

Сервитьорът се появи с малка сребърна купичка, пълна с кашу. Хенри поръча безалкохолни за всички, после се облегна на стола си и продължи:

— Кевин се страхува. Майка му... нали се сещаш, че тя ги напусна преди две години. Просто излязла и не се върнала.

— Да, спомням си — кимна Регън.

— Баща му получи развод и му присъдиха пълно попечителство над децата. Както и да е, но майката на Кевин неочаквано се появила и каза, че не е сама... И сега пак мъкне боклуци в къщата... нали се сещаш, наркотици.

— Защо бащата на Кевин не я изрита заедно с приятелчето й?

— Опитал е, но те отказват да се махнат. Баща му е изпратил децата при приятели. Кевин мисли, че Алек може да му помогне.

— Горкият Кевин! — прошепна тя. — Не мога да си представя как се чувства.

— Той си мисли, че се държи, но не е така. — Хенри се вгледа в приятеля си и след минута попита Регън: — А ти как успяваш?

— Как успявам ли? — изненада се тя.

— Имам предвид да запазваш спокойствие. Нали един маниак е някъде на свобода и прави разни ненормални неща. Вярно е, че имаш бодигард и охрана...

— Не може да се каже, че съм спокойна. Просто гледам да не се задълбавам в проблема.

— Да чакаш нещо да се случи — това е плашещо. Аз се побърквам дори само като си го помисля. Ако нещо стане с теб, не знам какво ще правя.

Тя постави длан върху ръката му.

— Всичко ще бъде наред, ще видиш.

Регън говореше уверено, но също като Хенри се страхуваше. После погледна Алек и се отпусна. Докато той беше с нея, тя щеше да бъде в безопасност.

Сервитьорът донесе питиетата на масата. Тя му благодари, взе чашата си и отпи. Хенри забеляза, че погледът ѝ постоянно се връща на Алек.

— Какво ще правиш, когато той си тръгне?

— Предполагам, че ще изпратят някой друг, който да върви по петите ми.

— Не това те питах. Хайде, Регън, говориш с мен! Няма нужда да се преструваш. Наблюдавам ви, помежду ви има някаква връзка. Нали знаеш за какво говоря.

„О, боже, знам и още как!“ — помисли си Регън.

— Харесвам го — призна тя. — Човек лесно се привързва към него, но той изобщо не е моят тип.

— Имаш предвид стерилният тип.

Тя се развесели от определението му:

— Как го нарече?

— Винаги със закопчана яка, с костюм и вратовръзка, с безупречен вид по всяко време. По-рано си мислех, че Ейдън е стерилният тип, но после играх ръгби с него на един благотворителен мач и тогава определено си промених мнението. Беше целият в кал, държеше се много брутално на полето. Със сигурност не е стерилният тип. Нито детектив Бюканън — наричам го така, макар че той ми каза да му викам Алек. Обзалагам се, че и той е суров.

— Играе така, че да спечели — съгласи се Регън. — Малко е... немарлив — добави тя, но думата прозвуча като комплимент.

Хенри допи безалкохолното си, после взе това, което беше поръчал за Кевин, и изгълта и него. Сякаш не можеше да измисли какво да прави с ръцете си. Раздвижи празната си чаша, завъртя ледчетата в нея, после я остави на масата. Регън му подаде своето безалкохолно и той се справи набързо и с него.

— Много съм жаден — каза той.

— Нервен си.

— И това е вярно — съгласи се младежът.

Регън искрено съчувстваше на Кевин. Той се отдръпна леко от Алек, но детективът го стисна за ръката и поклати глава. Изпъна показалеца си пред лицето на младежа и започна да говори. Регън не чуваше какво му казва, но Кевин сякаш попиваше всяка дума. Не изглеждаше разтревожен или изплашен.

Алек Бюканън беше добър човек. Докато го гледаше, внезапно осъзна, че привличането, което изпитва към него, е прераснало в нещо по-сложно.

— Ето, идват — прошепна Хенри.

Кевин се върна първи в бара. Очите му бяха зачервени.

— Май трябва да тръгваме — обърна се той към Хенри.

— Ние също — кимна Алек. — Става късно.

Регън веднага се изправи, пожелавайки лека нощ на момчетата. След няколко минути вече се разделяше с Алек пред апартаментата си.

— Утре сутринта малко ще закъснея — каза ѝ той. — Трябва да свърша някои неща, ще опаковам багажи... Говорих с дежурния полицаи да ме изчака, докато се появя.

Тя имаше чувството, че „нещата“ са свързани с Кевин, но не попита.

Каза, че няма проблем и му пожела лека нощ. Но когато той затваряше вратата, го спря:

— Чакай.

— Какво?

— Утре внимавай, докато си опаковаш багажа.

После бързо захлопна вратата и се облегна на нея. Знаеше, че тази нощ ще го сънува, но се закле на следващата сутрин да се вземе в ръце и пак да започне да се държи нормално. Имаше само един проблем. Не знаеше как да го изпълни.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Хенри се втурна в офиса ѝ и заговори от вратата:

— Знам, че се тревожиш за Кевин, затова искам да ти кажа как се нареди всичко.

Регън точно претърсваше чекмеджетата на бюрото си за запаси от бонбони. Вдигна глава и видя сияещата му физиономия.

— Радвам се да го чуя.

Хенри нямаше търпение да ѝ разкаже.

— Кевин също идва насам. Нямах нищо против, нали?

— Разбира се, че не.

— Призна ми, че по едно време било много зле, но Алек оправил цялата работа. Първо предупредил бащата на Кевин да се погрижи децата да ги няма наоколо и той го послушал. Само Кевин отказал да се махне и затова видял как станало всичко.

— Кевин е бил в къщата, когато това се е случило? — ужасено попита Регън.

— Не, стоял от другата страна на улицата, за да не се пречка. Предполагам, че двама-трима от приятелите на майка му са оказали съпротива и Алек и другите с него са приложили сила, за да им сложат белезниците. Как ми се иска да бях там! Кевин каза, че изражението на Алек било направо плашещо.

— Радвам се, че ти не си бил там — въздъхна с облекчение Регън.

Хенри седна на ръба на бюрото ѝ и продължи развълнувано:

— Алек казал на майката на Кевин, че ще ѝ предоставят възможност да се лекува, но тя отказала.

— Как е Кевин?

— Добре е, вече е свикнал с доста неща.

— Ти си му добър приятел.

— Да, ама и той ми е помагал в трудни моменти. — Хенри забеляза Кевин във външния офис и добави: — Нямах нищо против да ти кажа какво е станало, но...

— Няма да споменавам нищо — увери го тя.

Регън се наведе да провери дали бонбоните не са в най-долното чекмедже и когато вдигна глава, Алек стоеше до бюрото на Хенри и говореше с него. Кевин също беше там.

Детективът очевидно не си беше ходил вкъщи, за да се преоблече след акцията. Той влезе в офиса на Регън. Попита дали всичко е наред, обясни, че е освободил полицаия и поема задълженията си на бодигард.

Изглежда, се чувстваше удобно по дънки и тениска, но пистолетът му се набиваше на очи. Той забеляза, че тя го оглежда с любопитство.

— Това е част от работата ми, Регън. Трябва да го приемеш като нещо необходимо.

Той погледна към външния офис, видя Кевин и поклати глава:

— Просто някои хора нямат спирачки. Това беше неприятно начало на деня, нищо повече.

— Но всичко завърши както трябва, нали? — попита Регън.

Той сви рамене и това беше краят на разговора.

Алек можеше да се затвори в черупката си по-бързо от мида. Ако това не я вбесяваше толкова, щеше да се впечатли от самообладанието му.

До средата на следобеда се върнаха към обичайното си ежедневие. Алек се изтегна на канапето ѝ, докато тя разчистваше папките.

Вечерта двамата отидоха в апартамента ѝ, поръчаха си пица, пуканки, кола и бира и гледаха филм. Беше класическа любовна история, която разплака Регън и разсмя Алек. Тя го упрекна, че у него няма нищо сантиментално, а той прие това като комплимент.

Следващата вечер Алек избра филма — класически екшън с много гърмежи и убийства, пълен със специални ефекти и дори с извънземни, и той много го хареса.

И двамата си бяха вдигнали краката на табуретката. Регън беше боса, а той по чорапи. На единия му чорап имаше голяма дупка.

Когато започнаха да текат надписите в края на филма, той попита:

— Искаш ли да го гледаме още веднъж?

Тя реши, че той не се шегува.

— Не, благодаря. Имаше твърде много насилие, за да ми хареса.

— Насилие ли? — изненада се детективът.

— Алек, преброих трийсет и два трупа...

— Това не е толкова зле — каза той със сериозно изражение.

— Трийсет и два през първия половин час. После се отказах да ги броя.

— Та те бяха извънземни и използваха хората за храна. Ти какво очакваше?

— Ако не дъвчеха постоянно нечие лице, щеше да ми хареса повече.

— Да, но нямаше да е толкова страшно. Много си падах по този род филми, когато бях малък.

— По филми на ужасите ли?

— Разбира се.

— Не сънуваше ли кошмари?

— Спях в една стая с брат си Дилън и смятах, че ако влязат някакви чудовища, двамата ще можем да ги победим. — Той се усмихна и добави: — По онова време бях доста нахакан.

— По онова време? Та ти и сега си същият перко!

Алек се разсмя:

— Перко? Аз съм от семейство с осем деца и всички сме се перчели в един или друг момент.

— Ти къде се вместиаше в картинката?

— Трети по ред. Най-големият е Тео, после Ник, аз, след това Дилън, Майк, две сестри — Джордан и Сидни и бебето Зак. Той още е доста див.

— Обзалагам се, че си причинил доста тревоги на родителите си, когато си бил дете. Късмет е, че си пораснал. Но аз също съм правила някои глупости.

— Това хвалба ли е?

— Бях не по-малко безразсъдна от теб.

Двамата прекараха следващия час, надцаквайки се с неразумните си детски подвизи. Алек спечели с голяма преднина.

— Защо всичките ти истории от детството са свързани с някакви машини? — попита тя.

Той се засмя.

— Не всички, само някои. А защо ти никога не споменаваши родителите си?

— Нали ти обясних, че баща ми е починал, когато съм била съвсем малка, а майка ми никога не си беше у дома. Помня, че ѝ казвах лека нощ по телефона.

— Това е наистина тъжно.

Тя се усмихна горчиво:

— Не е, просто така стояха нещата.

— Но това не е хубава среда за едно малко момиче. Как си успяла да пораснеш нормална?

— Кой казва, че съм нормална?

— Аз. Обзалагам се, че знам всичко за теб. — Алекс сякаш нарочно я дразнеше. — Знам какво харесваш и какво не харесваш.

— Съмнявам се — каза Регън.

— Ти мразиш съомга, алергична си към ягоди и носът ти потича, когато си близо до рози.

Тя не му се даде:

— Ти пък си пристрастен към кетчупа. Слагаш го на всичко, дори на сандвичите с фъстъчено масло. Мразиш тънките пици и не си алергичен към нищо.

— Мой ред ли е? Добре, ти си амбициозна, но си пълнокръвен либерал в капана на семейство от консерватори. И честна дума, мислиш си, че умееш добре да криеш емоциите си, но не е така. Освен това не вярваш на мъжете и на брака.

Той сякаш докосна болното ѝ място и в отговора ѝ прозвуча известно оправдание:

— Ти си по-амбициозен от мен, мислиш се за либерал, но всъщност си консерватор. Имаш силни, стабилни ценности. Освен това, Алек, аз вярвам на някои мъже.

— А на брака?

— Майка ми се омъжи два пъти и двамата ѝ съпрузи ѝ изневеряваха. Не искам да повтарям нейните грешки и съм се научила, че няма вечна любов.

— Освен ако не се омъжиш за правилния човек.

— Там е номерът, нали? Да разбереш кой е правилният и кой не. Мисля, че е игра на отгатване.

— Не е игра — възрази той. — Но не е и наука.

— Тогава как разбираш кой е подходящият човек за теб?

— Искаш да ти опиша идеалната жена ли?

— Няма идеални жени.

— Разбира се, че има — възрази Алек.

— О! И как изглежда?

Ръцете им над лактите се докосваха, но никой от двамата не се отмести.

— Тя има тъмна коса.

— И после?

— И сини очи. Невероятни сини очи...

Алек се беше навел към нея и тя си помисли, че може да я целуне. Надяваше се да го направи.

— Тя има страхотно тяло.

— Е, разбира се.

— Подиграваш ли се на моята въображаема жена?

— Не — усмихна се тя. — Продължавай. Какво друго? Притежава ли някакви магически сили?

Той се наведе още по-близо до нея.

— Магията ще стане, когато се съберем заедно.

О, боже, той щеше да я целуне. Тя затаи дъх.

— И дълги крака, и прекрасно лице — изреждаше той почти шепнешком.

Пръстите му нежно се спуснаха по бузата ѝ. Тя едва се овладя да остане неподвижна и да не се притисне към милувката му. Но защо не я целуваше, защо се бавеше?

— Тази идеална жена има ли мозък, или липсата му я прави идеална?

— Разбира се, че има. Тя е много интелигентна, с бърз ум е и умее да ме размива. Съчетава по чудесен начин уязвимостта и ината. Това, Регън, е моята идеална жена.

Устните му бяха съвсем близо до нейните. Тя затвори очи и зачака.

— Е, трябва да тръгвам — изведнъж каза той.

Регън примигна. Не вярваше на ушите си.

— Трябва... какво? — попита объркано.

— Ще тръгвам — повтори Алек.

Бързо обу маратонките си, завърза ги и прекоси стаята, преди тя да си възвърне способността да мисли.

Регън се изправи, грабна купата с пуканки, за която беше забравила, че е в скута ѝ, и я остави на масичката за кафе.

— Забавляваш се, като ме дразниш, нали? — едва отрони тя.

Той запасваше тениската в дънките си.

— Ти ме улесняваш. — Той отвори вратата и излезе в коридора.
— Ела тук, Регън.

От начина, по който я гледаше, тялото ѝ потрепери. Тя отиде покорно до него.

— Искам да чуя как заключваш зад мен.

— О, да, разбира се... — Тя не можеше да събере мислите си.

Алек затвори вратата.

— Лека нощ — промълви Регън.

Можеше да се закълне, че го чу да се смее, докато се отдалечава.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Регън се събуди в събота сутринта, поредният сив ден. Толкова много дъжд се бе изсипал през изминалите три седмици, че тя вече имаше чувството, че светът започва да плесенясва. Алергията ѝ също я побъркваше. Кихаше на всеки пет минути още преди да е станала от леглото и когато се поглеждаше в огледалото на банята, правеше недоволна гримаса. Очите ѝ бяха зачервени, сякаш бе препила предната нощ. Тази вечер имаше официален благотворителен бал и тя се надяваше да се излекува, иначе всички щяха да помислят, че е плакала.

Горещият душ ѝ помогна да живне. Трябваше да си сложи капки за очи и да използва инхалатора, след като се облече. Мразеше се, че зависи от толкова лекарства, за да контролира алергията си, но поне това не траеше цяла година. През пролетта беше най-зле, мъчеше се и през есента, но през зимата и лятото живееше спокойно.

Вдигна косата си на опашка и беше готова да тръгва.

Детектив Уинкът беше настоял Алек да си вземе почивен ден. Затова когато излезе от апартамента си и слезе в офиса, където смяташе да продължи с разчистването на папките, я придружаваше единият от новите хора, които Ейдън бе наел за охрана. Беше бивш полицай, казваше се Джъстин Шепърд. Уинкът го одобряваше, защото бе наясно с работата. Регън забеляза детектив Уинкът излегнат в един стол с лице към асансьорите. Той стана и намести вратовръзката си, когато тя се приближи. Неугледният му вид ѝ подсказа, че бебето го беше държало буден още една нощ.

— Събота е — каза Регън. — Трябва да сте си у дома.

— Току-що натоварих семейството на един самолет, заминаха на гости при тъщата. Ако си бяха вкъщи, жена ми щеше да ме кара да оправям разни неща, а мен никак не ме бива за това.

Лицето му едва видимо трепна, когато вратата на асансьора се отвори.

— Аз ще поема дежурството за един час — обясни Уинкът. — Полицаят, който трябваше да бъде при вас днес, не успя да дойде. Жена му започнала да ражда. Намерих му заместник, който ще се появи малко по-късно.

Регън беше облечена в спортен екип и Уинкът я огледа от главата до петите с явно неодобрение.

— Мислех, че сме се разбрали — каза той. — Ще ви пуснем довечера в кънтри клуба на бала за болницата, но да бягате навън... Това е просто невъзможно!

„Бедният човек, изглежда така, сякаш се е приготвил да води спор“ — помисли си тя. И осъзна, че ако настоява да тича навън, детективът ще трябва да я придружава. Като прецени в каква форма е и какви мокасини носи, Регън предположи, че той ще издъхне най-много след десет минути.

— Днес изобщо не смятам да излизам. Имаме фитнес зала горе с чисто нова пътечка за бягане, така че ще тренирам там.

Той я погледна облекчен.

— Накъде сте се отправили сега?

— Към офиса ми.

— Всеки уикенд ли работите?

— Всъщност нямам много работа, но тъй като трябва да стоя в хотела, се заех да реорганизирам офиса си. Сега е период, в който не сме особено натоварени. Благотворителните проекти започват през август.

— Много ли сте натоварени тогава?

— Всъщност не. Хенри може да сортира молбите за стипендии и със затворени очи. Веднага щом завърши „Лойола“, той ще поеме моята работа и едновременно ще следва бизнес администрация. Ще наеме някой да му помага, разбира се.

— А какво ще правите вие?

Тя се усмихна:

— Ще се развихря по света. Искам да осъществя нашите програми във всичките ни хотели.

Стигнаха до първия етаж и прекосиха фойето към другите асансьори. В нишата до тях имаше човек от охраната. Регън му кимна, когато мина край него. После влезе в асансьора, вкара ключа и натисна бутона за третия етаж.

— Мислите ли, че тези допълнителни пазачи са необходими, детектив Уинкът?

— Щом казвате на Бюканън Алек, можете да ме наричате Джон и да си говорим на ти. Със смесени чувства съм към усилената охрана. Но ако тези пазачи не ни се пречат, нямам нищо против тях.

В коридора беше тихо, вратите на офисите бяха заключени. Още щом влязоха вътре, Уинкът, също като Алек, веднага отиде на канапето и се настани удобно.

Тя грабна поредната купчина папки, хвърли ги на бюрото си и седна. Уинкът беше забелязал дистанционното върху масичката и го взе. Регън видя как го оглежда.

— Най-горното копче — каза тя и отвори първата папка. Той не разбра инструкциите ѝ. — Натисни най-горното копче на дистанционното. Щом подвижният панел започна да се мести, Уинкът подсвирна от изненада.

— Мили боже! Алек знае ли за това

Тя се засмя:

— Да. В началото и той се удиви.

— Нищо чудно, че не е искал да сподели с мен тази подробност. С този телевизор и...

— И какво?

Уинкът поклати глава. Замалко да каже „и теб“, но бързо се поправи:

— И дивана. Толкова е удобен и мек. А този екран — по-голям е от къщата ми.

— Брат ми Спенсър го инсталира преди няколко месеца. Той не може да стои в някоя стая, ако телевизорът не е включен.

— Обзалагам се, че брат ти ще ми допадне.

— Сигурна съм в това. Спенсър е най-непринуденият от братята ми — обясни тя.

— И виси тук, когато е в града?

Тя кимна.

— Общо взето.

— Шумът ще ти пречи ли, докато работиш?

Регън отвърна, че изобщо няма да ѝ пречи, и се взря в екрана на компютъра. Веднага забеляза едно малко правоъгълниче да примигва в

ъгъла. Тя ли беше забравила да го изключи? Или някой го беше включил тази сутрин...

Забарабани с пръсти по мишката, докато си мислеше за това. Мелиса, компютърната специалистка, беше казала на Алек, че е изключила Регън от мрежата.

Регън откри в чекмеджето визитката на Мелиса и набра номера ѝ. Не очакваше да е на работа, но искаше да ѝ остави съобщение с молба да ѝ се обади в понеделник.

Жената вдигна на второто позвъняване.

— Не очаквах да работиш в събота! — възкликна Регън.

— Тогава защо се обаждаш?

Враждебният ѝ тон не я смути.

— Мислех да ти оставя съобщение. Но тъй като вече си на телефона, имаш ли малко време да отговориш на няколко въпроса?

— Какви въпроси?

— Компютърни.

— Давай! — Заговори доста нахакано, като разбра, че е в свои води. — Знам всичко за компютрите.

— И аз така чух. Детектив Бюканън ми каза, че си открила, че имейлите ми отиват до други компютри в хотела.

— Точно така — рече тя. — Отиваха до компютъра на асистента ти и до един компютър в офиса на брат ти. Искаш ли да определя точното местоположение?

— Не, не е необходимо. Почти сигурна съм, че имейлите ми са отивали при асистентката на брат ми Ейдън.

— Добре, какво искаш сега?

— Тази сутрин, като влязох, забелязах, че компютърът ми е включен.

— И мислиш, че е възможно пак да са те закачили за мрежата?

— Да.

— Това се проверява лесно. Тоест на мен ми е лесно — поясни Мелиса. — В момента на клавиатурата ли си?

— Да.

— Тогава да започваме — каза тя нетърпеливо.

— През следващите пет минути компютържийката излайваше нарежданията си едно след друго. Регън няколко пъти я помоли да

говори по-бавно, но в крайна сметка откри връзката, която показваше, че някой друг е получавал копия от личните и служебните ѝ имейли.

След още няколко команди Регън знаеше точно къде отиват имейлите ѝ и прекрати тази връзка.

— Разкарахме подслушвача! — изломоти доволно Мелиса. — Сега ще ти диктувам какво да направиш, така че никой повече да не може да се промъкне.

Тя отново започна да изрежда командите си, а Регън си измисли нова парола и я въведе.

— Добре, свършихме. Ако забравиш паролата, обади ми се и аз ще ти кажа каква е. Нека и Хенри да я запомни наизуст.

Регън ѝ благодари за помощта.

— Ако някога решиш да си смениш работата, обади ми се. Със сигурност ще те вземем в „Хамилтън“.

— Казваш го само от любезност!

— Съвсем сериозно говоря.

— А ще ме пращат ли в командировки до другите хотели от веригата, например в Лондон или в Мелбърн?

— Да.

— Заплатата добра ли е?

— Определено.

— Ще видим — каза Мелиса и рязко затвори телефона. Грубото прекъсване на разговора бе и стряскащо, и смешно. Регън не беше сигурна какво значи „ще видим“, но се надяваше програмистката да обмисли сериозно тази възможност. Тя щеше да бъде много ценна за компанията. Регън беше сигурна в това, а и я харесваше. В държането ѝ нямаше нищо изкуствено, бе много освежаващо да се говори с такъв пряк човек без скрити помисли.

Докато Регън работеше на компютъра си, стоеше обърната с гръб към вратата, но когато се извърна, видя Алек на две крачки от бюрото. Не беше издал никакъв звук при влизането си в офиса и тя нямаше представа колко време я беше наблюдавал.

Изпита прилив на радост и мислено се помоли реакцията ѝ да не се изпише на лицето.

Беше облечен така, сякаш се кани да сменя маслото на колата си. Сивата му блуза беше виждала и по-добри дни.

Но иначе изглеждаше удивително... просто перфектно. Разбира се, тя можеше да му намери някакъв недостатък. „Добре — помисли си Регън — дрехите му са мърляви, а това не е хубаво. Съсредоточи се върху недостатъците!“ — заповяда си тя. Беше ли си направил труда да се срещне? Според нея не. „Ето — рече си тя, — още един недостатък!“ Боже, тя сериозно ли мислеше всичко това? Колкото и немарлив да беше, той изглеждаше великолепно, имаше секси излъчване.

— Ти пък какво правиш тук? — извика Уинкът.

Алек не отмести поглед от очите на Регън, докато отговаряше:

— Просто проверявах. Стори ми се, че спеше, когато влязох.

— Виж, аз съм на пост. Чух те и те видях.

— Да, няма начин да ти убегна.

— Чух те. А ти какво проверяваше?

Регън първа отмести погледа си. Тя се облегна на стола си и се взря в Уинкът, който наистина изглеждаше полузаспал. Имаше унесеното изражение на човек, който дреме пред спортния канал.

— Защо си тук, Алек? — попита тя.

— Бях в квартала.

— Ти живееш в квартала, Бюканън — отбеляза Уинкът, без да отделя поглед от телевизора.

— Да де, просто се чудех дали не е станало нещо.

Тя поклати глава:

— Довършвам си някои неща.

— Мислех, че днес ще си събираш багажа — намеси се Уинкът. Той изключи звука на телевизора и се изправи. — Не разбирам защо възприемаш това като наказание. Имам чувството, че съм умрял и съм попаднал в рая. Дори само туй, че мога да си поръчам румсървис и да гледам телевизия, без децата да лазят отгоре ми... Боже, това е рай!

— Да си с мен, е наказание? — възкликна тя. Не прозвуча като обидена, просто бе любопитна.

— Луис ми възложи тази задача като наказание — рече Алек. — Той мислеше, че ще ми е адски неприятно.

— Така ли е наистина? — хитро се усмихна Регън.

— А ти как мислиш?

Той не я изчака да измисли някой остроумен отговор, а се обърна към Уинкът:

— Ще ми обясниш ли защо водещият разследването е поел дежурство като бодигард?

— Тук съм само докато дойде заместникът.

— Кой е дежурен довечера?

— Лайл ще я придружи на онова официално нещо, на което тя трябва да присъства. Сигурно в момента е отишъл да си търси смокинг под наем.

— Обади му се и му кажи, че се е спасил. Аз ще я заведа.

— Че се е спасил? — повтори Регън. Не знаеше дали да се чувства обидена или развеселена.

Алек не ѝ обърна внимание и продължи да се мръщи на Уинкът, защото той още не беше извадил телефона си, за да се обади на Брадшоу.

— Звънни му — настоя той.

— Защо?

— Нали ти казах, ще я заведа.

— А аз пък питам защо ти ще я водиш.

Алек вече го гледаше навъсено. Той знаеше, че Уинкът нарочно го предизвиква, и като съдеше по глупавата му усмивка, това много го забавляваше. Внезапно му се прииска да му забие един.

— Защото казах, че аз ще я заведа и толкова! Имам смокинг в гардероба си.

— Но Лайл очаква с нетърпение бала.

— Има си хас! — изсъска Алек. — И двамата знаем, че Брадшоу е... — Той млъкна с усилие.

— Какъв е? — Уинкът се протегна небрежно, докато Алек тръгна към него.

— Слушай, Джон — каза му тихо, така че Регън да не го чуе. — Стига си ми се пречкал!

— Доколкото си спомням, аз ръководя това разследване.

— Точно така. Сега върви някъде и разследвай. Аз отговарям за охраната ѝ и знаеш какво означава това, нали?

— Да бе, знам — многозначително се ухили Уинкът. — Ти ще я пазиш.

— Обади се!

От озадаченото изражение на Регън, Алек разбра, че тя е чула всяка дума от разговора им, но най-вероятно не бе разбрала нищо. Тя

вероятно си мислеше, че той е превъртял, и може би наистина беше така. Ала в момента не му пукаше. Нямахше да допусне никой да се приближи до нея, особено Лайл Брадшоу, който сваляше всяка срещната жена.

— Регън, в колко часа искаш да тръгнеш? — попита я строго.

— Бих искала да пристигна там малко по-рано.

— Добре, в колко часа да чакам пред вратата ти?

— В седем и половина.

Двамата мъже се изнесоха в предния офис.

— Вече работите ли по някакви следи? — попита Алек.

— Проверихме почти всички, свързани с Регън, и проучихме Шийлдс и хората му. Не смятам, че той има нещо общо. Шийлдс е под засилена охрана, казаха ми, че е уплашен до смърт.

— И никой друг ли не изглежда замесен?

— Засега. В момента проверяваме Питър Морис. Нали се сецаш, онзи, на когото Регън отказала субсидия. Не сме открили нищо и за него досега.

— А някакви бивши служители? Може би някой е бил уволнен и се опитва да си върне.

— Алек, представям си колко ти е тежко, че не работиш по случая, и ще ти се обадя веднага, щом открием нещо.

— Ще проверявате ли служителите?

— Да. Ейдън ще ни осигури пълния им списък.

Двамата детективи си говориха още десет минути. Регън се обаждаше по телефона, но я бяха поставили на изчакване и през това време се опитваше да подслуша разговора на мъжете. Алек я улови, че ги гледа. Той не се усмихна, но ѝ намигна, преди да излезе от офиса. Въпреки усилията ѝ да се държи спокойно, сърцето ѝ трепна.

Тя никога не би признала за чувствата си пред приятелките си. Софи щеше да започне да я убеждава да се впусне в авантюра с Алек, а Регън не беше готова за подобна стъпка.

Корди вероятно щеше да ѝ каже, че детективът е безобиден, защото е недостижим, което го превръщаше в страхотен обект на фантазии. Той беше човек, който имаше работа и я вършеше добре, но когато приключеше, щеше да си тръгне, без да обърне поглед назад.

Все пак Регън с облекчение откри, че има съобщения на телефонния секретар и от двете си приятелки. Казваха ѝ, че ще се

върнат в Чикаго навреме за бала. Софи допълваше, че ще си води и кавалер и че има да разказва на Регън много неща за разследването.

Корди беше оставила две съобщения. Първото, за да информира Регън, че ще отиде до кьнтри клуба сама. Сигурно щеше да вземе такси, и ще чака Регън пред входа на балната зала. Второто съобщение бе изцяло за дрехи. Описваше много подробно сапфиреносинята рокля, с която щеше да бъде облечена. И завършваше с предложението Регън да престане да се прави на монахиня и да облече „онази“ рокля.

Регън не можеше да вини никого освен себе си за тази рокля. Изобщо не трябваше да позволява на Корди и Софи да я убедят да си я купи, защото те нямаше да мирясат, докато не я видеха облечена с нея. Все пак трябваше да признае, че е великолепна, фината копринена материя бе в наситено бургундскочервено, което отиваше много на цвета на кожата ѝ.

Беше семпла рокля с презрамки. Деколтетото не бе толкова дълбоко, но с него Регън не се чувстваше удобно. Обикновено правеше всичко възможно да прикрива достойнствата си, както се изразяваха приятелките ѝ. Ако облечеше тази рокля, щеше да се чувства неловко — щеше да я подръпва и намества цяла вечер.

Отложи решението за момента, когато трябваше да се облече, и изключи компютъра.

Уинкът бе заместен от един униформен полицаи, който я последва по петите, когато тя се качи във фитнес залата. Отне ѝ час и половина да изпълни комплекса от упражнения, който физиотерапевтът ѝ беше препоръчал за заздравяване на мускулите на краката. Сложи си предпазната наколенка и се качи на бягащата пътечка. Обикновено успяваше да забрави всичките си грижи и да се концентрира единствено върху дишането си. Но това не вършеше работа днес.

През последните две седмици животът ѝ се беше преобърнал. Накъдето и да погледнеше, ѝ се струваше, че вижда хора от охраната. И, разбира се, Алек или някой полицаи бяха винаги с нея. Всички чакаха нещо да се случи. Уинкът беше убеден, че лудият — името, което Алек бе дал на заподозрения — ще опита отново да се свърже с нея.

Регън беше сигурна, че е успяла да заблуди всички, дори и Хенри, че се справя със ситуацията, но знаеше, че нервите ѝ не

издържат. Чувстваше се в безопасност единствено когато беше с Алек.

Напрежението вече ѝ се отразяваше. Беше загубила апетит, не можеше да спи и напоследък ѝ беше трудно да се концентрира. Тревожеше се дали убиецът е заминал в неизвестна посока, или просто се е покрил, изчаквайки да свалят охраната ѝ. Колко време още детективите щяха да я пазят? Кога лейтенант Луис щеше да реши, че губи ценни служители? Какво щеше да стане тогава?

Може би Алек бе в състояние да отговори на някои от въпросите ѝ. Ако довечера останеха насаме, щеше да го попита каква е следващата стъпка.

Уинкът се отби още веднъж вечерта. Беше се върнал, за да вземе досиетата на няколко служители от Ейдън, и реши да изчака пристигането на Алек. Семейството му бе извън града и той не искаше да се прибира в празната къща, така че освободи дежурния полицай по-рано.

Той се излежаваше на дивана в хола ѝ, докато тя си взе дълъг душ. По нейно настояване си беше поръчал вечеря и сега гледаше бейзбол и ядеше. Вече беше свикнала някой да седи в хола ѝ. Не беше си направила труда да заключи двойната стъклена врата, разделяща спалнята от хола, но внимаваше да не минава пред нея. От вътрешната страна на вратата имаше тънко перде и откъм хола вероятно се виждаше само очертанието на фигурата ѝ, но Регън все пак не свалеше халата си, преди да влезе в гардеробното помещение.

Взе „онази“ рокля от закачалката и я огледа. Наистина беше красива. Материята беше въздушно лека и когато я облече и вдигна ципа, платът чудесно прилепна по тялото ѝ. Галеше много приятно кожата ѝ.

„Определено е твърде дръзка за тази вечер“ — помисли си тя.

Съблече я с неохота, върна я на закачалката и прерови гардероба си няколко пъти, преди да се спре на това, което Корди определяше като „бабешка траурна рокля“. Кройката ѝ беше като на чувал. Дори Регън, която обикновено не обръщаше голямо внимание на външността си, беше отвратена, когато се погледна в огледалото.

Братята ѝ със сигурност щяха да одобрят тази рокля.

— Чудесна е — каза тя на глас. Опитваше се да се убеди, че безопасната черна рокля е по-хубава от „онази“, която сякаш казваше:

„Искам да прегреша тази нощ“. В нея се чувстваше толкова женствена...

— Да, чудесна е — повтори си, но после въздъхна: — Само че ако бях на осемдесет.

Уморена от благоприличие, тя пак облече греховната рокля. После затършува из чекмеджетата и намери черния шал с ресни, който си беше купила в Италия преди две години. Когато го намести на раменете си, гърбът и гърдите ѝ се прикриха достатъчно.

Единствените ѝ бижута бяха диамантен медальон, който висеше на платинена верижка, и чифт малки диамантени обеци.

Регън праметна шала на облегалката на стола, пое си дълбоко дъх, отвори вратата и влезе в хола. Уинкът си беше взел един пържен картоф и тъкмо го приближаваше към устата си, когато я видя. Замръзна на място, а картофът остана да виси между пръстите му.

Тя го изчака да каже нещо, но когато това не стана, попита:

— Мислиш ли, че тази рокля е подходяща? Не е твърде неприлична, нали?

Беше го смутила, като му зададе такъв глупав въпрос, и вече съжаляваше, че изобщо е казала нещо. Не че имаше значение. А той продължаваше да я гледа изумен. Мили боже, помисли си тя. Беше я огледал от главата до петите, а сега се взираше в сандалите ѝ с високи токчета.

— Ще отида да се преоблека.

— Не, не, чудесна е. Честно. Просто ме изненада. Краката ти...

— Той осъзна какво щеше да каже и млъкна.

Роклята ѝ бе с неравна дължина и на едно място платът се вдигаше доста над коленете ѝ.

— Какво искаше да кажеш за краката ми?

— Дълги са — отвърна той, оглупял от гледката. — Да... имам предвид, че са с тен. На слънце ли се печеш? — Той се изкашля, пусна картофа в чинията си и въздъхна смутено. — Роклята е красива.

— Благодаря.

Искаше му се да ѝ каже: Чакай само Алек да те види, но не го направи. Тя се чувстваше неловко, а той изобщо не можеше да проумее защо „Убийствено красива жена, а не го съзнава“ — помисли си Уинкът.

Почукването на вратата го извади от унеса му. Регън отиде в спалнята да си вземе шала и чантичката, а той отвори на Алек.

Чу двамата мъже да говорят, докато гасеше лампите в спалнята, и след малко се върна в хола. Уинкът изпитателно гледаше Алек, когато той съзря Регън. Хвърли й един бърз поглед и каза:

— Ще ти трябва шлифер.

Тя отново изчезна в спалнята. Уинкът стоеше пред дивана и се взираше в Алек, предизвиквайки го да каже нещо. Не можеше да спре да се хили — Алек си го биваше, без съмнение! Не бе реагирал по никакъв начин на гледката пред себе си. Дори не беше трепнал.

Все пак той продължи да се взира към спалнята дори когато се сопна на Уинкът:

— Какво ме зяпаш!

— Чудя ти се как още не са ти потекли лигите. Явно умееш страшно да се контролираш.

Алек го погледна смръщено:

— Тук сме да си вършим работа, нищо друго.

— Да не твърдиш, че не се опитваш да я...

Алек го прекъсна, защото знаеше какво ще каже:

— Още една дума и кълна се, ще те застрелям!

— Нямаше да кажа нищо обидно! — засегна се Уинкът. — Само щях да ви посъветвам: Деца, прекарайте добре вечерта, но внимавайте къде си държите ръцете.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Алек носеше черен шлифер върху смокинга си и изглеждаше неустойимо красив. Той ѝ отвори вратата, отдръпна се и каза на Уинкът:

— Смяната ти дойде.

— Аз ще обсъдя някои неща с него — рече Уинкът. — Вие двамата тръгвайте.

Мълчаха, докато се качиха в колата и потеглиха на север. Регън упътваше Алек към кънтри клуба. Тя си беше записала как се стига до там на едно картонче — но той вече знаеше пътя.

— Винаги ли си толкова организирана? — попита детективът.

— Опитвам се да бъда — рече Регън. След което извади още десетина картончета, прелисти ги и ги върна в чантата си.

— Какви са всички тези записки?

— Бележки за довчера.

— Реч ли ще изнасяш? — попита той.

— Само няколко думи.

Тя не обясни нищо повече и той реши, че ще разбере какво точно ще става, когато стигнат в клуба. Беше му трудно да шофира съсредоточено.

Уханието на парфюма ѝ го караше да си припомня непрекъснато колко секси изглеждаше, когато се появи в хола тази вечер.

Опитваше се да си я представи гола...

Бяха изминали няколко километра в неловко мълчание. Регън се молеше той да каже нещо, дори и някакъв прозаичен коментар за времето. Но лицето му бе смръщено. За какво ли си мислеше?

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— О, разбира се, всичко е супер.

— А защо си намръщен?

Той я погледна изненадано:

— Така ли ти изглеждам?

— За какво си мислеше?

„За теб, гола“ — помисли си той, но предпочете да не отговаря.

Зави с колата по отбивката към междущатската магистрала и се престрой зад един пикап. Движението бе необичайно натоварено дори и за събота вечер, но той без проблеми забеляза седана, който ги следеше.

— Имаме си компания.

— Така ли?

— Сивият седан през две коли зад нас. Следят ни, откакто излязохме от хотела, и не се тревожат, че ще ги забележим. Не се безпокоя, само се дразня.

Тя се опита да види седана в огледалото за обратно виждане и когато не успя, се извърна, за да погледне през задното стъкло. Предпазният колан се заби във врата ѝ.

— Не виждам седан.

Той мина в средното платно, увеличи скоростта и веднага след това седанът го последва. Тя се вгледа напрегнато.

— Виждам ги. Двама мъже. — Обърна се към Алек и попита: — Това не те ли плаши?

— Те са охрана.

— Значи сега имам и охрана, която ме следи из града? Дори и когато съм с теб? Кой, мислиш, е разпоредил това?

— Брат ти.

Тя се облегна на седалката, намести шлифера върху коленете си и се загледа през прозореца. Не каза нищо няколко минути. Алек забеляза тревогата, изписана на лицето ѝ.

— Какво си мислиш?

— Просто се чудех защо брат ми не се опита да се свърже с мен. Минаха две седмици, Алек.

Той долови уплахата ѝ.

— Просто е решил да изчака.

— Тогава и ние ще чакаме.

— Лейтенантът колко време ще позволи на детектив Уинкът, на теб и останалите да се занимавате с мен? Всички сте претоварени и знам, че при вас хората не достигат. Ако ти заминеш от Чикаго, а лудият продължи да се крие...

Регън се опита да се успокои. Все пак Алек не бе ясновидец, не можеше да знае всички отговори.

— Слушай, Регън. Уинкът и Брадшоу не си губят времето. Те работят по случая.

— Да, така е. — Чувстваше се виновна, защото знаеше, че детективите работят дори извънредно. — Съжалявам. Просто... колкото повече знам...

— ... толкова по-малко ще се страхуваш — довърши мисълта ѝ Алек.

— Искан да кажа: толкова повече контрол ще имам над ситуацията. Как да помогна за залавянето му, ако не зная всички факти?

— Това, което чувам, не ми харесва и Уинкът също няма да го хареса. Не се меси.

— Аз вече съм се намесила.

— Не проваляй разследването с глупавите си планове.

— Говориш, сякаш си убеден, че ще направя нещо неразумно.

Тя се бе хванала с една ръка за таблото, сякаш очакваше той всеки миг да завие рязко или да увеличи скоростта.

— Искаш ли ти да шофираш?

Въпросът я подразни.

— Не, не искам.

— Карам само със сто.

— Не съм казала нищо за шофирането ти!

Той се пресегна над скоростния лост и избута ръката ѝ от таблото.

— Опитай се да се отпуснеш. И повече никакви приказки за разследването тази вечер. Става ли?

— Да — съгласи се тя. Облегна се назад и скръсти ръце в скута си. — Ами онези двамата, които ни преследват... Не искам да вървят по петите ни и в клуба. Предпочитам никой да не знае, че си ми бодигард. Няма да бъда в центъра на вниманието тази вечер и не искам да бъда затрупана с въпроси.

„Единственият начин да не бъдеш в центъра на вниманието е, ако останеш облечена с шлифера си през цялата вечер и никой да не успееш да зърне роклята ти, по-точно тялото в роклята“ — помисли си Алек.

— Ще предупредя тези двамата, че трябва да останат незабелязани.

— Благодаря ти.

Внезапно се скупчиха облаци и след секунди по предното стъкло закапаха едри капки. Алек включи чистачките и каза:

— Мисля, че ще поставим рекорд по дъждовни дни.

— Това е нашата отбивка.

— Знам.

— Уинкът наясно ли е къде се крие Шийлдс?

— Ще трябва сама да му зададеш този въпрос.

— Ейдън иска аз също да се скрия. Но няма да го направя. Нямам намерение да бягам, а да помогна за залавянето на лудия.

— Ейдън се опитва да те пази — каза Алек. — Аз имам две по-малки сестри и сигурно бих реагирал по същия начин.

— Той скоро ще има и подкрепление. Спенсър се връща. Вероятно вече е в хотела.

— Идва в Чикаго за онова съвещание, за което ми разказа ли?

— Да.

— И мислиш, че двамата ще те принудят да се скриеш някъде?

— Да, но няма да стане. Както казах, няма да ходя никъде. И ако някой се крие, това е Ейдън.

Той се насили да не се усмихне:

— И от кого се крие?

— От мен.

— Значи се страхува от теб.

— Ех, да беше така!

Той не издържа и се разсмя.

— Ейдън не се страхува от никого. И всъщност не се крие от мен — призна тя. — Обаче ме подлудява. Струва ми се, че накъдето и да се обърна, той е там, а в същото време никога не е свободен да си поговорим. И продължава да наема нови и нови хора в охраната. Вече се спявам в тях.

— Той се тревожи за теб и иска да си в безопасност. Успя ли да говориш с него за колата?

— Още не, но ще го направя.

— Ами Уокър? Той също ли ще те изнудва?

— Не. Той е много вгълбен напоследък и това ме радва. Мога да се справя с двама, но трима срещу един е по-трудно.

Бяха поели по отбивката, Алек намали и спря на червен светофар. До кълтри клуба оставаха малко повече от три километра.

— Ти си по-твърда, отколкото изглеждаш.

Тя се усмихна.

— Надявам се, че това е комплимент.

— Комплимент е — увери я той. — Семейните отношения понякога са много сложни. Повярвай ми, знам го от опит.

— Като съдя по някои истории, които си ми разказвал, ти си бил доста див.

— Е, имал съм своя див период.

„С жените ли?“ — искаше ѝ се да попита.

— Как е станало така, че не си се оженил?

Той сви рамене:

— Нямам нищо против брака. Братята ми Ник и Тео са щастливо женени. Просто не съм имал време за някаква смислена връзка.

— Нали жените са като чипса...

— Моля? — Той не повярва, че я е чул правилно.

— Като чипса — повтори тя. — Така ми каза веднъж едно момче в колежа.

— Гадже ли ти беше?

Тя поклати глава.

— Не, той ходеше с една моя приятелка и спеше с други тайно от нея.

— И обясни ли ти защо смята, че жените са като чипса?

— Да, каза, че не може да яде само един вид чипс.

Алек беше чувал много тъпи извинения, които мъжете дават, след като са ги уличили в изневяра, но това определено беше най-смехотворното.

Той зави на кръстовището. Валеше като из ведро. Караха след някаква лимузина към железни порти. Газови фенери очертаваха алеята, която се извиваше през разкошната местност до клуба. Този, който го бе проектирал, беше целил да впечатлява от пръв поглед и със сигурност бе постигнал тази цел. Триетажната сграда на върха на хълма беше разкошна. Меки светлини огряваха огромните бели колони...

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Дъждът не плющеше. Алек подаде ключовете за колата на пиколото и последва Регън по стъпалата към входа. Вървеше на една крачка зад нея и на Регън изведнъж ѝ хрумна, че той се превръща в мишена, за да може да я защити.

— Ти членуваш ли в този клуб? — попита я.

Тя поклати глава.

— Не си падам по такива места.

Коментарът ѝ го изненада.

— Аз също. Прекалено е...

— ... претенциозно — прошепна тя.

Двама мъже с червени фракове отвориха масивните двойни врати, когато Регън и Алек ги доближиха. Докато влизаха, Алек я хвана за ръката и я предупреди:

— Не искам да ходиш никъде без мен. Дори в тоалетната.

Тя се обърна към него.

— И там ли ще влизаме заедно?

— Не, но ще се уверя, че е празна.

Той пое шлифера ѝ, свали и своя и ги подаде на гардеробиерката. Смръщената му физиономия подсказа на Регън, че не одобрява тоалета ѝ. Тя понечи да каже нещо, но после размисли. Ала щом праметна шала на раменете си, прочете одобрение в очите му.

Облечен в смокинга си, той изглеждаше зашеметяващо. Папионката му обаче беше накриво и един кичур коса беше паднал на челото му. Без да помисли какво прави, Регън пристъпи към него, намести папионката му и приглади косата му.

После направи грешката да го погледне в очите и разбра, че му иде да се разсмее. А тя можеше да го гледа цяла нощ. „Време е да се вземеш в ръце!“ — укори се тя и се отдръпна назад.

— Не исках да... да те докосвам — прошепна тя.

Той се усмихна топло.

— Харесва ми да ме докосваш.

Беше спасена от необходимостта да продължи неловкия разговор, защото чу някой да я вика. Тя се извърна рязко, но загуби равновесие и залитна. Алек я хвана през кръста и я задържа. „Не трябваше да обувам толкова високи токове“ — помисли си тя.

В този миг Корди привлече вниманието ѝ. Регън се усмихна, защото приятелката ѝ се втурна към нея. Както обикновено, Корди изглеждаше прекрасно. Сапфирено-синята рокля имаше дълга бухнала пола и тясно бюстие, което подчертаваше съвършената ѝ фигура.

— Отдавна ли чакаш? — попита Регън.

Но приятелката ѝ гледеше втренчено Алек, сякаш не я чуваше.

— Стига си го зяпала — прошепна ѝ.

Но Корди нямаше намерение да откъсне очи от Алек.

— За бога, Корди, погледни ме! — настоя Регън. — Попитах те откога чакаш!

— О, току-що пристигнах — отвърна вяло приятелката ѝ. Регън си спомни добрите маниери, застана до Алек и ги представи един на друг. Корди се усмихна, когато стисна ръката му.

— Не приличате на детектив, поне не в този смокинг. — После нахално огледа талията му и попита: — Носите ли?

— Какво да носи! — изуми се Регън.

— Пистолет, естествено — обясни приятелката ѝ.

Алек се усмихна.

— Вие сигурно гледате много телевизия.

— За съжаление е така — призна тя. — Когато не проверявам контролни, разбира се. Водя много скучен живот.

— Не, не е вярно — обади се Регън. — Корди е жена с много таланти. Знаеш ли, че тя направи сама основен ремонт на колата си.

Алек помисли, че се шегува. Кордилия беше изключително женствена — също като Регън — и за него беше по-лесно да си я представи как ѝ правят маникюр в някой скъп салон, вместо да сменя чарковете на някоя трошка. После името ѝ събуди някаква асоциация в мислите му — Кордилия Кейн като в „Кейн Аутомотив“.

— Вашето семейство притежава няколко автосервиза в града, нали?

— Имат сервизи из цялата страна — уточни Регън. Изведнъж се сети, че не беше разказала на Корди за последното изпълнение на брат си.

— Ейдън уредил да изтеглят колата ми от паркинга.

— Върни си я!

Регън поклати глава.

— Озовала се е в някое гробище за стари коли. Сигурно вече са я разфасовали. Но пък ми купи БМВ. Можеш ли да си представиш колко е безочлив?

Алек щеше да се разсмее, ако не знаеше, че Регън говори сериозно и е много ядосана.

— Не мога да повярвам, че си пропилях цял уикенд да слагам чисто нов радиатор! — разбесня се Корди.

— И ново гърне — допълни Регън.

— Точно така! Къде е наредил да я изтеглят... — Корди спря да бърбори и си пое дълбоко дъх. — Тук стана много претъпкано. Най-добре да отидем в залата.

Алек също предпочиташе да влязат, за да може да настани Регън на някоя маса край стената.

Двамата мъже, които ги бяха проследили от хотела, влязоха във фойето. Спряха точно до вратата. Бяха с униформите си и вече правеха впечатление на пристигащите гости. Алек докосна ръката на Регън, за да привлече вниманието ѝ.

— Стой тук с гръб към стената. Сега се връщам.

Веднага щом той се отдалечи, Корди възкликна:

— Защо не ми каза, че той е толкова...

— Толкова какво? — строго я погледна Регън.

— Толкова... всичко. Той излъчва някакъв див сексуален чар!

— Наистина ли?

— Не си ли забелязала?

Регън се засмя:

— Разбира се, че съм забелязала.

И тя като Корди наблюдаваше Алек, който отиде при двамата мъже и ги заговори. Това, което им каза, видимо ги смути. И двамата започнаха да пристъпват нервно, единият комично подръпваше яката си.

— Тези двамата защо са тук?

— Ейдън ги е наел като допълнителна охрана.

— Доста се набиват на очи.

— Определено. Дано Алек да ги отпрати. — Тя се обърна към Корди и допълни: — Ще ти бъда благодарна, ако не казваш на никого, че Алек е детектив. Не искам да отговарям на въпроси по този повод, важната тема тази вечер е набирането на средства за болницата.

— Няма да кажа нито дума.

— Освен на Софи, разбира се. На нея може.

— Разбира се. — Трите приятелки нямаха никакви тайни помежду си.

— А този детектив... — започна Корди. — Мисля, че той се интересува от теб.

— Как ти хрумна това? Та ти прекара само две минути с него.

— Разбирам езика на тялото — обясни тя с поучителен тон. — Разбрах, че го интересува от начина, по който те гледа. Ще трябва да се довериш на преценката ми, Регън. Той е привлечен от теб, но като се замисля, ти можеш да омаеш всички мъже...

— Не е вярно. Хайде да сменим темата.

— Изглеждаш великолепно. Имаш лице и тяло, за които ние със Софи можем само да мечтаем. И се кълна, че ако не беше най-добрата ми приятелка, щях да те мразя. Братята ти, особено Ейдън, са ти погостили страхотен номер, като са подкопали така самочувствието ти.

— За бога! — прошепна Регън отчаяно. — Никой не ми е погаждал номер.

Корди нямаше желание да спори.

— Братята ти ще бъдат ли тук довечера?

— Може би.

— Хайде, разказвай. Женен ли е, или разведен?

— Кой? — попита тя само за да подразни приятелката си.

— О, моля те. Знаеш за кого говоря. Готиният детектив.

— Не е женен, но заминава след седмица.

— За колко време?

— Завинаги

Корди въздъхна.

— Нали знаеш какво си мисля?

Регън се усмихна.

— Никога не знам какво си мислиш.

— Мисля си, че трябва да махнеш това одеяло от раменете си и да свалиш този мъж.

— Това не е одеяло, а шал. — Тя смутено намести възела, който бе направила, за да задържа шала на раменете си. — Не е редно да го свалям. Той е на работа, а аз съм му натрапена.

Разговорът приключи, защото Корди прошепна:

— Той идва.

Регън забеляза, че двамата мъже се отправиха навън намусени.

— Алек, какво им каза? — попита притеснено тя.

— Нищо особено. — Той се усмихна и махна небрежно с ръка: — Хайде да влезем в залата.

— Още не са отворили вратите — каза Корди. — Този коридор води към залата, където ще бъде вечерята. На приема във фойето сервират шампанско и ордъоври. Ще отида да потърся Софи. Искате ли да дойдете с мен?

Регън не й отговори. Тя гледаше към една двойка, която тъкмо влизаше през вратата. Приятелката й забеляза, че лицето й помръкна.

— Какво не е наред? — попита Корди и в същото време се обърна, за да види двойката, която изчезна към гардероба. — А, ясно.

Алек ги зърна за миг:

— Кои са те?

— Не са важни хора.

Детективът погледна Корди, за да получи отговор. Тя въздъхна и обясни:

— Мъжът с посребрената коса беше женен за майката на Регън, а младата жена, която едва удържа роклята си на мястото, е съпругата му. Но както каза приятелката ми, те не са важни.

Алек докосна рамото на Регън.

— Искам да влезем в балната зала. Тук наистина е много претъпкано.

Корди се отправи към фойето, но докато стигне до вратата, до нея вече имаше двама мъже.

Алек хвана Регън за ръка.

— Искам да видя къде ще седиш.

Тя не възрази. Изобщо не държеше да стои в претъпканото фойе и да пие шампанско.

Един служител се изпречи на пътя им пред вратата и обясни, че трябва да изчакат, докато балната зала не бъде официално отворена, но Алек го изгледа по такъв начин, че той бързо се дръпна встрани.

Залата бе изненадващо голяма. Вляво музикантите бяха заети да разполагат инструментите и оборудването си на една широка правоъгълна платформа, до която бе просторният дансинг. Срещу вратата бяха наредени кръгли маси с ленени покривки. Тапицираните столове бяха покрити с бели ленени калъфи, завързани отзад със синя сатенена панделка, която висеше до пода. В момента сервитьорите палеха дългите бели свещи в блестящи сребърни свещници.

Всички маси бяха наредени за осем души. Картичките с имената бяха подпрени на сребърни кубчета точно пред всяка порцеланова чиния със сребрист кант. Регън откри, че масата им е в предната част на залата, близо до подиума. Един от сервитьорите проверяваше дали микрофонът работи, но спря и ѝ се усмихна, когато я видя.

Тя обиколи столовете, за да види още кой е на нейната маса, без да обръща внимание на погледите, които привличаше. Алек се дразнеше от начина, по който хората от персонала я оглеждаха. Той изгледа навъсено един прекалено услужлив сервитьор, който се навърташе около Регън, и доволен видя как бързо се обърна и се отдалечи.

Регън клатеше недоволно глава.

— Какво има? — попита той.

— Няма да седим тук.

— Добре — каза той. — Кого са сложили до теб?

— Ейдън и неговата гостенка, Спенсър и гостенката му, което означава, че той се е върнал от пътуването си. Тук са административният директор на болницата и съпругата му и пастрокът ми Емерсън с жена си Синди. Категорично няма да седнем тук!

Регън се стараеше да се овладее с всички сили. Не искаше да покаже пред Алек колко е бясна. Знаеше, че Ейдън е виновен, задето е допуснал онези отрепки на тяхната маса. Знаеше и какви са били мотивите му за това. Емерсън вече беше ходил при няколко адвокати в опитите си да открие как да наруши предбрачното споразумение и Ейдън просто се опитваше да го успокои. Според Регън брат ѝ просто отлагаше неизбежното и в същото време оскърбяваше паметта на майка им.

От потиснатия гняв на бузите ѝ се появиха ярки петна.

— Добре, къде искаш да седнем? — попита Алек.

— Където и да е, но не тук.

Той взе картичките с имената им. Огледа се, хареса си една маса в дъното, защото беше близо до стената, и тръгна към нея.

Размени местата с тези на някакъв доктор и съпругата му.

— Така добре ли е?

— Идеално. — Веждите ѝ се отпуснаха и смръщеното ѝ лице се разведри.

Тя остави чантата си на стола и се изправи точно когато официално отвориха вратите. Софи и гаджето ѝ влязоха първи. Тя махна на Регън и се втурна към нея. Изглеждаше удивително. Регън погледна Алек, за да прецени реакцията му, когато зърне приятелката ѝ. Детективът беше отишъл да занесе картичките с имената на доктора и жена му на масата на Ейдън и тъкмо се връщаше, когато Софи привлече вниманието му.

Стори ѝ се заинтригуван, но не прекалено. Мъжете обикновено губеха ума и дума в присъствието на Софи, но Алек изглеждаше така, сякаш напълно се владее. „Странно — помисли си Регън, — много странно...“

Софи носеше нова черна рокля на „Шанел“ и имаше диамантени фиби в косата си. Регън разпозна кавалера ѝ — Джефри Оутли. Неговото семейство притежаваше „Оутли Електроникс“ и Регън знаеше, че Джеф и Софи членуват в един и същи клуб. Той беше приятен мъж, който винаги изглеждаше така, сякаш дрехите му ще се пръснат всеки момент. Всичко, което носеше, му беше с два номера по-малко.

— Алек, искам да се запознаеш с приятелката ми Софи Роуз — каза Регън.

Докато представяше Джеф, тя забеляза, че Софи се усмихва на Алек. Очевидно тя също бе омагьосана от него.

— Вие ли сте бодигардът, или по-точно детективът, който пази Регън? Всичко е наред — добави бързо тя, за да успокои приятелката си. — Корди ми обясни всичко и аз я уверих, че ще опазя тайната.

— Софи ще става репортер — каза Регън.

— Каква тайна? — попита Джеф.

— Че Регън ходи с ченге. Това е тайната — отвърна троснато Алек.

— Кое е това ченге?

— Аз — каза Алек. — Тя ходи с мен. — Той обви ръка около кръста ѝ и я придърпа към себе си.

Регън се зачуди дали той осъзнава какво прави. Но това всъщност ѝ харесваше. Приятно ѝ бе да се преструват, че са гаджета, но дали то не я правеше жалка в очите на другите.

— Искате ли да седнем при вас? — попита Софи и преди Регън да отговори, се обърна към приятеля си: — Иди, моля те, да намериш нашите картички.

Той веднага се зае да изпълни молбата ѝ, но тя го дръпна за ръката:

— Чакай малко. Вземи всички тези картички и ги сложи някъде другаде. Сигурна съм, че има празни места, а ако няма, накарай сервитьора да подреди още една маса. Тази вечер не искам да седя с никакви непознати. А, Джеф, и още нещо: намери и картичката на Корди, тя ще иска да седне при нас.

Регън прошепна на Алек:

— Със Софи сме приятелки от детската градина, така че съм свикнала с начина, по който командва всички около себе си.

Софи чу коментара ѝ и прихна.

— Всички освен теб и Корди. Иначе това е вярно. Наистина доста командвам, особено Джеф. Той е моето приятелче за излизане.

— За излизане ли? — учуди се Алек.

— Ние сме просто приятели — обясни тя. — Но когато искам да бъда с мъж на някакво събиране, Джеф идва с мен и аз правя същото за него. Това идеално устройва и двамата ни. И двамата нямаме истинско гадже в момента. Обаче Джеф много искаше да дойде тази вечер, заради Регън.

— Защо? — попита Алек.

— Той си пада по нея от години — обясни Софи. — Не трябва ли да сядаме? — Тя направи знак на един сервитьор, който веднага се приближи до масата им. — Ако обичате, ще махнете ли тези три комплекта прибори и чинии? Благодаря — усмихна се тя, когато той започна да ги събира. Софи погледна Регън. — Корди може да седне до Алек отдясно, а ти седни от другата му страна.

— Наистина обича да командва — засмя се Алек. И Регън се усмихваше, докато Софи не я скастри:

— Корди е права, свали това одеяло! То скрива красивата ти рокля.

— Не е одеяло, това е шал.

— Няма нужда да се оправдаваш.

— Не се оправдавам — каза Регън, но Софи я прекъсна с успокоителен жест:

— Добре. Просто ти подсказвам, че е време да развържеш шала. Като говорим за рокли, харесва ли ти моята?

— Много. Нова ли е? — попита Регън подозрително.

— Горедолу. Взех я от един бутик на „Шанел“ преди няколко седмици, но я обличам за първи път.

— Но как я купи с твоята заплата?

Софи се изправи.

— Имах рецидив. Това е.

— О, Софи...

— Ще помогна на Джеф да намери картичката на Корди, че започна да прави повторна обиколка. Когато се върна, не ми изнасяй лекции. Вече се чувствам виновна.

Алек се изправи заедно със Софи, но когато тя се отдалечи, отново седна и постави ръката си върху облегалката на стола на Регън. Ресните на шала ѝ се спуснаха върху пръстите му и когато тя се раздвижихте докоснаха кожата ѝ. Тя не помръдна, той също.

— Софи за какъв рецидив говореше? — попита Алек.

— Помоли ни с Корди да ѝ помогнем да престане да взема пари от баща си.

— Какво толкова? Щом той иска да ѝ дава...

Регън го погледна укорително:

— Но на нея всъщност не ѝ трябва. А и иска да бъде самостоятелна. — Тя въздъхна. — Напоследък реши, че трябва да го убеди да обърне внимание на здравето си, а ако това не помогне, тя е твърдо решена да го накара да се пенсионира.

Изведнъж Алек се отдръпна назад.

— По дяволите! Роуз не е бащиното ѝ име, а фамилията, нали? Трябваше да се сетя по-рано! Тя е дъщеря на Боби Роуз, нали?

— Да. Но какво от това? — недоумяваше Регън.

Алек бе поразен: ФБР следеше Боби Роуз от години и се опитваше да събере достатъчно доказателства, за да го осъди. Според

мнозина Боби бе съвършеният измамник, но тъй като обираше само хора, които смяташе за по-големи престъпници от себе си, обществото много го харесваше. Хора, които правеха големи залози, след като са ограбили собствените си компании, които бяха опразнили пенсионните фондове на служителите си — те бяха жертви на Боби Роуз. Той обичаше да мами такива алчни копелета и това бе още една причина мнозина да го харесват. За нещастие тъжната истина беше, че Боби никога нямаше да спре.

Хората го обожаваха, но и някои престъпници го възприемаха като свой идол. Той беше всичко, което те се надяваха да станат. Боби живееше някъде във Флорида, ала в нито една вестникарска статия за него не се споменава семейството му.

— Спенсър ми каза, че за много хора Боби Роуз е нещо като съвременен Робин Худ. Той краде само от богатите...

Алек я прекъсна.

— Обаче не раздава парите на бедните, нали? Задържа ги за себе си.

Регън видимо се напрегна.

— Той дава много пари за благотворителност.

Алек я изгледа укорително:

— Но той е престъпник, Регън! И трябва да бъде зад решетките.

— Очевидно ти си имаш свое мнение за него и нищо, което кажа, няма да промени позицията ти, нали? — Тя говореше раздражено.

Той не можеше да повярва на ушите си.

— Да не си забравила какво работя?

Регън извърна глава и се загледа в тълпата от хора, които търсеха местата си.

— Няма по-вече да обсъждам с теб бащата на Софи.

— О, ние едва започваме. — Той подръпна шала й, за да я накара да го погледне: — Не ми ли каза, че Софи работи във вестник?

— Така е, по настояване на баща си, използва моминското име на майка си като псевдоним. Но мисля, че всички във вестника знаят коя е. Детектив Уинкът също откри това и мислех, че ти е казал.

Уинкът сигурно здравата се смееше на негов гръб точно в момента.

— Не, не ми е казал. Сигурно му е изскочило от главата. Как се чувстваше Софи, докато растеше, с баща като Боби Роуз?

— Той е много добър баща — каза Регън. — Никога не пропускаше родителска среща, училищна пиеса или мач.

— А имаше ли родители, които не пускаха децата си да играят със Софи?

— Имаше.

— А твоите?

— Дали са ми забранявали да дружа с нея? Софи, Корди и аз вече бяхме приятелки, когато Боби Роуз стана толкова...

— ... известен мафиот — довърши Алек.

— ... прочут — поправи го тя. — Майка ми водеше бурен светски живот и постоянно пътуваше. Баба ми се грижеше за мен и когато тя се разболя, Ейдън пое щафетата. Не мисля, че баба ми е знаела кой е бащата на Софи, но Ейдън знаеше и не ѝ каза. Брат ми никога не би ми забранил да съм приятелка със Софи. Тя беше винаги добре дошла в нашата къща, но мен не ме пускаха да ходя у тях. — Тя се усмихна. — Обаче аз ходех, постоянно.

— А някога да си слизала в мазето им? — заядливо попита Алек. — Никой не знае къде Боби Роуз си крие парите. Може да са там.

Регън постави примирително ръката си върху неговата.

— Алек, Софи е моя приятелка.

Той понечи да зададе друг въпрос, но тя го спря, като погали пръстите му:

— Тя е моя приятелка.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Алек мразеше официалните вечери и не си падаше по кънтри клубовете, но сега нямаше нищо против да стои цяла вечер със смокинг заради Регън. Тя излъчваше някаква завладяваща жизненост, а в същото време и някаква уязвимост, която му се струваше очарователна. Софи им разказа тъжна история за един млад мъж, когото познаваха, но щом разказът свърши, очите на Регън се напълниха със сълзи.

— Защо ревеш, историята беше с щастлив край! — скара ѝ се Софи.

Притеснена, Регън попи сълзите си със салфетката и се засмя.

— Наистина съм голяма ревла.

— Едно време това беше прякорът ѝ — каза Софи.

— Когато открих, че някои от децата ме наричат така, се разплаках. Но вече съм го преодоляла.

— Емоциите винаги са изписани на лицето ѝ.

Регън не възрази. Тя взе чашата си с минерална вода с лимон и отпи.

Алек обичаше да наблюдава изражението ѝ. Тя бе толкова различна от другите жени — всички можеха да видят какво изпитва в момента. Не бе способна да прояви егоизъм или да преследва някакви свои цели. Това също бе приятна разлика в сравнение с другите жени, които беше познавал.

Регън имаше лице, което спокойно можеше да се появи на корицата на някое модно списание, и невероятно тяло, но това, което Алек харесваше най-много у нея, бе предаността към приятелките ѝ.

Но Регън все още бе негов служебен ангажимент. Трябваше да си напомня този факт всеки път, когато погледне изкусителните ѝ устни.

Софи се извини и отиде да потърси придружителя си. Алек седна отново и отказвайки виното, което сервитьорът му предложи, попита Регън:

— Това хубаво ли е? — И кимна към чашата ѝ с безалкохолно.

Тя му я подаде, а той я изпи до дъно.

— Очаквах да отпиеш само веднъж — скара му се усмихната.

— Аз никога не отпивам. И това, общо взето, отразява, философията ми за живота.

— Бил си в някой мъжки клуб, когато си учил в колежа, нали?

— Разбира се. Освен това постоянно ядях чипс.

Той остави празната чаша, поръча още две — една за Регън и една за себе си, и после обяви:

— Внимание!

Регън го погледна изумено:

— Ейдън е тук — прошепна той.

Тя видя брат си да влиза в балната зала, но не водеше жена със себе си. Не забеляза Регън, защото тя бе почти скрита в ъгъла. Тя го видя как върви към подиума, където Даниъл О'Донъл, административният директор на болницата, стоеше прав и го чакаше.

Софи също видя Ейдън, докато си проправяше път обратно към масата им. Тя бързо застана на пътя му, каза нещо, на което той се усмихна, после се надигна на пръсти и го целуна по двете бузи.

Спенсър влезе след минута, а Корди вървеше с него. Той също се усмихваше. „Брат ми изглежда спокоен“ — помисли си Регън. Недоспал, но спокоен. Утре несъмнено щеше да страда от часовата разлика.

— Мъжът с Корди е Спенсър, нали? Виждам семейната прилика — каза Алек. — Но го познах и от една снимка във вестника, която Хенри ми показа. Ти и братята ти на някакво тържествено откриване. Щял да сложи тази снимка в рамка, защото рядко сте се събирали.

Тя кимна загрижено:

— Вярно е. Изглежда, успяваме да сме заедно само когато има погребение или някакъв проблем.

Той подпря лактите си на масата и се замисли върху казаното от нея.

Регън погледна към Спенсър:

— Алек, трябва да отида да кажа здрасти на брат си.

— Ти имаш двама братя тук.

— Да, но ще се държа мило само с единия от тях — усмихна се тя.

Той също се усмихна:

— Говориш като истинска сестра.

Възелът на шала ѝ се развърза и когато се изправи, шалът се свлече на земята.

Алек скочи на крака. Роклята показваше достойнствата на тялото ѝ малко повече, отколкото би одобрил. Всъщност той одобряваше как ѝ стои роклята, но просто не искаше други хора да я виждат облечена така.

Тъкмо щеше да ѝ каже да си сложи пак шала, когато тя се обърна към него. Стояха съвсем близо един от друг и тя бе повдигнала лицето си към неговото. Ако той склонеше глава, устните му щяха да докоснат нейните. Не беше негово право да ѝ казва как да ходи облечена, колкото и да се дразнеше. Ако се отнасяше така с някоя от сестрите си, те щяха да му се изсмеят.

Обаче Регън не му беше сестра. Това е работа, нищо по-вече — повтори си той. Тези думи отекваха в мислите му, но му беше трудно да ги приеме.

— Не излизай от залата — каза ѝ той. — Аз ще те наблюдавам, но не ходи никъде.

— Да, разбира се.

Корди вече водеше Спенсър към Регън. Тя пресрещна брат си и го прегърна за добре дошъл.

Докато ги гледаше, Алек извади телефона си. Набра номера на Уинкът. Детективът вдигна на второто позвъняване.

— Провери братята! — Алек не си губи времето с любезности.

— Балът е скучен, а?

— Говоря сериозно, провери ги.

— Вече сме ги проверили. А ти не трябва да се месиш в разследването.

За Алек беше почти невъзможно да стои настрана. Но не искаше да застрашава бъдещето на Уинкът в отдела. Знаеше, че ако Луис научи, че той прави нещо повече от това да охранява Регън, щеше да превърне живота на Уинкът в ад.

— Възможно е този луд човек да отмъщава на цялото семейство или пък да използва Регън, за да накара всички братя да се върнат в Чикаго — рече Алек. — Знам, че си ги проверил, но поровете по-дълбоко. Може да изскочи нещо.

— Добре, ще поровим...

— Виж, знам, че си претоварен и не ти достигат хора. Ще се обадя на Джил и ще го помоля да свърши някои неща.

— Нямам нищо против... стига Джил да се съгласи.

— Нещо изскочи ли около Регън?

— Откакто ме пита тази сутрин? Не. Хората, на които е отказала стипендии, са единствените, които може да ѝ се сърдят. Въпреки че имаше двама-трима изперкали, които са искали пари за налудничави изобретения. Но и покрай тях не открихме нищо. Странни птици са, но не са опасни. Вече ти казах, че проверяваме Питър Морис — добави Уинкът. — Проверихме и приятелките ѝ. Предполагам, че вече си се досетил кой е бащата на Софи Роуз.

— Благодаря, че ми каза.

Уинкът се засмя.

— За малко не паднах от стола, когато научих. Регън и братята ѝ обаче не се впечатляват. Не винят дъщерята за греховете на бащата.

— Така и трябва.

— Изключихме Боби Роуз от заподозрените. Хайде, че ме търси някой.

Алек затвори телефона и го прибра в джоба си. Стоеше с гръб към стената, скръстил ръце, и наблюдаваше тълпата.

Ейдън се беше присъединил към брат си и сестра си. Корди, изглежда, бе единствената, която се интересуваше от това, което той говореше. „Тя е очарована от него“, помисли си Алек. Регън изглеждаше бясна. Ейдън още бърбеше, когато тя поклати глава, обърна се и тръгна към масата. Няколко мъже се опитаха да я заприказват, но тя само се усмихваше и продължаваше, без да им обръща внимание.

Застана до Алек и се втренчи във входа.

— Кого търсиш? — попита я Корди, докато седнаше на стола и слагаше лепената салфетка в скута си. Обърна се да види към кого гледа Регън и въздъхна: — А, ясно ми е.

— Кое е ясно? — попита Алек.

— Господин и госпожа Отрепка току-що влязоха — съобщи Корди.

Алек мълчаливо проследи хората, които си проправиха път до местата си. Лицето на Емерсън бе почервеняло, несъмнено от изпития алкохол. Жена му наместваше бюстието си и току оправяше дългата си

платиненоруса коса. Интересна двойка, реши Алек и се зачуди какво бе научил Уинкът за тях.

Софи и Джеф се върнаха на масата и Софи също изви врат, за да види двойката. Когато те заеха местата си, Софи се обърна към Регън и каза:

— Цялото семейство е тук. Не е ли чудесно?

— Направо супер! — отвърна Регън.

— Уокър не е тук — изтъкна Корди.

— Аз говорех саркастично.

Софи каза на Регън и Алек да седнат най-после и добави:

— Ейдън не е имал право да кани Емерсън. Той знае какво е отношението на Регън към него. Мисля, че е ужасно нелоялно от негова страна, и му го казах.

Корди веднага защити Ейдън:

— Не знаеш дали той го е поканил или не!

— Разбира се, че знам — възрази Софи. — Ейдън ми довери, че той го е поканил.

— А той как се защити, когато го обвини, че не е лоялен? — попита Корди.

— Каза, че това ще му излезе по-евтино от един съдебен процес. И ме предупреди да се държа прилично тази вечер — добави Софи. — Още ме третира като десетгодишна.

Сервитърите се появиха с първото ястие. По време на вечерята разговорът се насочи към по-леки теми и Регън беше благодарна за това. Джеф разказа няколко смешни истории за едно състезание по тенис, в което бе участвал, и Регън се постара да изглежда заинтересувана. Тя не беше гладна. Присъствието на Емерсън бе развалило апетита ѝ, но сякаш никой не забеляза, че тя не докосваше храната в чинията си.

След вечерята, но преди началото на танците, Даниъл О'Донъл излезе на подиума и почука по микрофона, за да привлече вниманието на всички.

— Моля те, кажи ми, че няма да има десетина скучни речи! — възкликна Корди.

— Само една — отвърна Регън.

— След като сме платили по хиляда долара на порция, не трябва да ни се налага да я слушаме — отбеляза Софи.

— Тихо! — прошепна Корди. — Хората ще те чуят. Малко по-късно, след като директорът благодари на всички за присъствието, представи специално Регън. Корди и Софи се засмяха, докато тя се отправяше към подиума.

— Говори кратко и сладко — даде ѝ напътствията си Софи.

— Напротив, ще бъде дълго и скучно! — подразни я Регън.

Тя реши да импровизира и остави бележките си в чантата. Алек се изправи заедно с нея, но не я последва. Той наблюдаваше публиката и вратите. Забеляза, че всички очи са вперени в Регън, докато тя вървеше към подиума.

Трябваша ѝ само трийсет секунди, за да грабне гостите и да ги хипнотизира.

Болницата се намираше в сърцето на града и Регън подчерта колко е важно да не бъде закрыта. Имаше нужда от пари за допълнителни легла и за разширяване.

— И точно затова вие сте тук — завърши Регън.

Всички се усмихваха, докато тя изпразваше портфейлите им. Алек беше удивен. Не я беше виждал досега в такава светлина и това го впечатли силно. Тази жена просто ставаше все по-добра във всичко, с което се захванеше.

В гласа ѝ имаше страст и решителност да постигне целта на събирането. Регън успя да омагьоса публиката и когато завърши речта си, Алек беше готов да изпразни всичките си спестявания, за да помогне на болницата. Толкова убедителна бе тя.

Всички я аплодираха на крака и след като слезе от подиума, Регън веднага бе заобиколена от гости. Алек отиде при нея и я прегърна през рамо.

В този миг забеляза Емерсън, с питие в ръка, да се носи смръщен към Регън.

— Хайде, ела да танцуваме — каза бързо Алек.

— Но музиката още не е започнала — отвърна тя.

— Аз ще тананикам.

За щастие музиката засвири точно когато той я дръпна в прегръдката си.

— Алек, благодаря ти.

Той оглеждаше тълпата, но за миг сведе поглед към нея и се усмихна.

— И ти ли го видя, че идва към нас?

Тя кимна. Пръстите ѝ докосваха врата му. Той се стараеше с всички сили да не реагира на нежния ѝ допир. Усещаше тялото ѝ. Когато тя го погледна право в очите, той започна да си представя как я съблича бавно и я повежда към леглото...

Трябваше да спре да мисли за такива неща...

Един от сервитьорите привлече вниманието му. Стоеше до вратата и държеше овален поднос, гледайки втренчено към Регън. Докато Алек го наблюдаваше, до сервитьора спря негов колега, казаха си нещо и после тръгнаха нанякъде.

— Кого гледаш? — попита Регън.

Сервитьорът изнесе празния поднос извън залата.

— Никого...

— И не си отегчен до смърт?

Той се усмихна.

— Още дишам, нали?

Когато танцът свърши, някои от гостите отново се опитаха да се доближат до Регън, но Алек бързо я поведе към масата.

— Държиш се грубо, като ме дърпаш така. Трябва да бъда любезна с тези хора, за да дарят част от изкараните си с тежък труд пари за разширението на болницата.

— Повечето присъстващи тук не са изкарвали сами парите си. Наследили са ги. А ти можеш да си любезна и като си седиш тук. — Той издърпа един стол и добави: — Не искаш Корди да бъде сама на масата, нали?

Тя нямаше избор, трябваше да седне, независимо дали иска или не.

— Дори не си забелязал, че Корди не е на масата! Тя танцува.

— Да, но ще се върне. Май ти е студено — отбеляза той и седна до нея. — Защо пак не се наметнеш с „одеялото“.

Тя затвори измъчено очи.

— Това е шал.

Той праметна шала върху раменете ѝ и отново докосна нежната ѝ шия. Тя се загледа в двойките на дансинга, но през цялото време крадешком поглеждаше и към него. Беше ли си въобразила докосването, тръпката, която то бе предизвикало у нея? Толкова ли бе

закопняла за обич, че един лек допир на ръката му я караше да се чувства така?

„Не мисли за това — каза си. — Мисли за нещо друго, за приятелките си...“ Да, щеше да мисли за тях. Те прекарваха ли добре вечерта? Софи, изглежда, се забавляваше. Двамата с Джеф разговаряха оживено и танцуваха валс на дансинга, а Корди танцуваше с Ейдън.

— Какво мислиш за приятелките ми? Алек наблюдаваше Корди, когато отговори:

— Харесвам ги.

Тя се усмихна, сякаш беше направил комплимент на нея.

— Като тийнейджърки двете с Корди бяхме сигурни, че Софи ще се омъжи, преди да стане на двацет. Но сега вече не сме сигурни дали изобщо ще го направи. Корди, от друга страна, е истинска романтичка. Тя казва, че чака единствената си истинска любов.

Алек кимна към дансинга:

— Може би вече я е открила.

Регън огледа танцуващите двойки и когато най-после откри Корди, избухна в смях:

— Тя танцува с Ейдън, за бога!

— Така е.

— Да не намекваш, че Корди и Ейдън... — Регън пак се засмя. Тази възможност ѝ се стори абсурдна.

Алек искаше да ѝ каже да се вгледа в лицето на приятелката си. Начинът, по който Корди гледаше Ейдън, подсказваше, че си пада по него. Според Алек обаче Ейдън вероятно не си даваше никаква сметка за чувствата на Корди.

— Може да греша — каза той дипломатично.

— Грещиш. Ейдън възприема Корди като моя приятелка, нищо повече. Тя израсна пред очите му, като дете беше постоянно вкъщи. И тя го възприема като мой брат...

— Да, разбрах. И нищо по-вече, така ли?

— Точно така.

— Продължиха да гледат танцуващите двойки.

— Даниъл изглежда разтревожен — забеляза Регън.

— Кой е Даниъл?

— Даниъл О'Донъл, административният директор на болницата. Той очаква аз да обикалям сред гостите и да прося пари. Искаш ли да

дойдеш с мен?

— Не, ще те гледам как „просиш“ отгук. Но не излизай от залата, за да те виждам. — За малко да добави: „И не сваляй шала си!“ Но замълча.

Той я изпрати с поглед. Тя се обърна и му се усмихна. Алек видя очарователните ѝ трапчинки, които се преструваше, че не забелязва още от първата им среща.

Телефонът му завибрира. Той не погледна кой го търси, а направо вдигна и каза:

— Бюканън.

Обаждаше се Ноа Клейборн.

— Заседнал съм в Сиатъл.

— Какво правиш там?

— Ям риба.

— Значи няма да дойдеш в Чикаго?

— Вероятно не. Ти къде си? Чувам някаква музика.

— В един кънтри клуб съм. Работя — обясни той.

— Какво по-точно правиш?

Алек въздъхна и се подготви за присмеха, който щеше да последва.

— Дежуря като бодигард.

— Е, това сигурно е по-добре от временно отстраняване от работа. Какво си се издънил?

— Защо мислиш, че съм се издънил?

Ноа се засмя.

— Майтапиш се, нали? Понижили са те до бодигард! Издънил си се яко, това е сигурно.

— Така е. Поставих лейтенанта в неловко положение.

Ноа започна да любопитства както обикновено.

— И как го направи?

— Вече подадох молба за напускане — каза той и добави: — Виж, това е дълга история. Ще ти я разкажа на бира някой път.

— Добре. Е, може би ще се видим в Бостън. Ще ти се обадя.

— Чакай малко, искам да те питам нещо. Малко е странно да говорим за това, но просто ми е любопитно...

— Какво ти е любопитно? — попита Ноа, когато Алек се поколеба.

— За жените...

— Мислех, че баща ти или по-големите ти братя са ти обяснили за секса, но ако...

— Много смешно! — сопна се Алек. — Всъщност се чудех...

— Хайде, изплюй камъчето.

— Ти си бил с много жени.

— Харесвам ги.

— И си имал известен брой връзки, нали? Знаеш за какво говоря, нали? За връзките ти, които траеха повече от двацет и четири часа, а може би дори повече от седмица. Кратки, но все пак връзки, нали?

— Да, имал съм! — Ноа прекъсна язвителния му тон.

— Добре, ето какво искам да знам. Някога изпитвал ли си собственическо чувство? Дразнело ли те е, че други мъже се опитват да свалят жената, с която си?

— Ето че си дойдохме на думата! Коя е тя?

— Просто ми отговори на въпроса.

— Не, никога не съм изпитвал собственическо чувство. — В гласа му се долавяше ирония.

Не това беше отговорът, който Алек се надяваше да чуе, и съжеляваше, че беше попитал. Защото любопитството на Ноа вече беше събудено.

— Имаш връзка с жена и не искаш никой друг мъж да се доближава до нея. Правилно ли разбрах?

Той знаеше, че това е капан, но въпреки това реагира остро:

— Не, по дяволите, не си разбрал! Нямам никаква връзка.

— Значи не спиш с нея, но въпреки това я чувстваш като своя?

Алек забеляза Емерсън пак да се отправя към Регън. Тя стоеше до братята си и говореше с директора на болницата, който следеше всяка нейна дума.

— Слушай, ще ти бъда благодарен, ако не споменавах този разговор пред Ник.

Ноа се засмя.

— И как си го представяш! Нали брат ти ми е партньор, трябва да му кажа. Прекарваме много време заедно и това е идеална тема за разговор, докато дебнем някого и стоим часове в колата. Освен това колко често ми се удава случай да се помайтапя за сметка на някой от братята му.

Алек усещаше, че е на път да избухне.

— Няма какво да му разказваш! — Той си представи как се пресяга през телефона и сграбчва Ноа за врата. Странно, но тази фантазия наистина го накара да се чувства по-добре. Обаче съжеляваше, че беше повдигнал въпроса, и знаеше, че ще мине дълго време, докато Ноа забрави за това.

— Слушай, Алек. Най-добре внимавай, иначе няма да си тръгнеш от Чикаго като ерген. Знам какво говоря. Видях как стана с Ник и Тео. Доста е болезнено за гледане. И двамата ти братя минаха с жените си през тази фаза. Съветът ми е: „Не гледай, не пипай, дори не си го помисляй“.

— Обаче това никога няма да се случи с теб, нали, Ноа?

— По дяволите, не!

Алек се засмя. Доброто му настроение се върна.

— Свършихме ли с момичешките вълнения? — попита Ноа и премина на тема, която намираще за по-важна. Разказа на Алек, че двамата с татко Томи, друг приятел на семейството, планират да ходят няколко дни за риба.

— Мислим да идем в Канада. Ти интересуваш ли се?

— Разбира се, ако мога да се измъкна.

Регън танцуваше с кавалера на Софи. Как се казваше той? А, да, Джеф. „Той е безопасен“ — реши Алек. Емерсън обаче си бе заплаха: от очите му струеше гняв, докато гледаше Регън. Той стоеше облегат на една колона и отпиваше от висока чаша, докато чакаше музиката да спре. Очевидно не се беше отказал да я атакува.

— Трябва да вървя — каза Алек и затвори телефона. Емерсън препречи пътя на Регън, докато тя си тръгваше от дансинга. Алек се отправи към нея, после спря. Реши да не се меси. Тя беше голямо момиче, можеше сама да се грижи за себе си.

Изражението ѝ беше ледено, но остана до Емерсън, докато той говореше и говореше. Когато ѝ писна, се опита да се отдалечи, но той стисна ръката ѝ. Тя постави ръката си върху неговата и от изражението на шок и болка, които се изписаха върху лицето на пияния мъж, Алек предположи, че просто е потрошила пръстите му.

„Браво, момиче!“ Алек се гордееше с нея. В крайна сметка, да израснеш в компанията на трима по-големи братя, си имаше своите преимущества...

Регън не се върна на масата дълго време. Тя обикаляше сред гостите в залата. Беше му забавно да я наблюдава. Директорът на болницата я следваше, за да събира чековете и обещанията за дарения. Хората много я харесваха, поне повечето от тях. Когато съпругата на Емерсън не бе заета да намества силиконовия си бюст в роклята с леопардова шарка, тя се взираше с омраза в Регън.

От време на време Регън се обръщаше към Алек и му се усмихваше. Той си мислеше, че може би проверява дали е още там.

Регън огледа тълпата и откри Ейдън. Отне ѝ известно време да стигне до него, защото разни мъже и жени постоянно я спираха. Когато най-после стигна до брат си, той започна да говори, преди тя да успее да каже нещо, и това, което чуваше, никак не ѝ харесваше. Изглеждаше поразена, но бързо се съвзе. Лицето ѝ пламна.

После Спенсър също се присъедини към тях и на Алек не му трябваше много време да се досети, че двамата братя се бяха обединили по някакъв въпрос, а тя не бе съгласна с тях. Алек бе готов да заложи сто долара, че обектът на разгорещената дискусия е Емерсън.

Когато Регън се върна на масата, трепереше. Личеше си, че е бясна. Не седна, а се изправи до Алек и опита да се успокои.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита той,

— Не, но благодаря, че ми предлагаш.

— Тогава си поеми дълбоко дъх и се отърси от емоциите.

— Видя ли? Братята ми са толкова... практични!

Той очакваше определение, което само една сестра можеше да измисли. Но от устата ѝ „практични“ звучеше като грях.

— А това е ужасно, така ли?

— В този случай е лошо. И престани да ми се смееш!

Той я прегърна през раменете. Усети напрегнатото ѝ тяло, опънато като струна.

Тя се извърна към него и понечи да му каже, че няма нужда да остават по-вече тук, но думите ѝ се заплетоха. Той беше виновен за това. Гледаше я с такава топлина... Никога не бе срещала друг мъж като него.

— Алек? — прошепна тя. — Чудех се дали...

Той не каза нито дума. Просто я изчака да продължи. Тя усети как се изчервява.

— Ако се бяхме срещнали на друго място... по друго време... щеше ли...

Тя не продължи. Той кимна и каза тихо:

— Да.

Никой от двамата не отрони и дума повече. Слушаха музиката. После Регън взе шала си, сгъна го и го преметна през ръката си.

Погледна го в очите.

— Какво си мислиш? — попита тя. Усмивката му отново я накара да потръпне.

— За жалост сега съм на служба — въздъхна детективът.

— А после? — попита с надежда тя.

Той пак се усмихна:

— По-късно няма да бъда.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Почти не говориха, докато се връщаха към хотела. След като се увери, че никой не ги следи, Алек се облегна назад и се замисли за новата ситуация. Беше твърдо решен да разбере защо му е толкова трудно да разделя професионалния от личния си живот.

Той знаеше какво трябва да направи: да остави Регън, да каже на лейтенанта, че приключва с тази работа, да си събере багажа и да се махне от този град. Да, точно това трябваше да стори!

Обаче имаше чувството, че няма да го направи. Тя вече беше превзела мислите му. Той не беше сигурен как се е случило това и какво можеше да направи отгук насетне, но тъй като не можеше да вземе решение, се чувстваше изплашен.

В сравнение с нея обаче изглеждаше абсолютно спокоен. Откакто си тръгнаха от кьнтри клуба, тя се вираше право пред себе си като хипнотизирана.

Регън влагаше всичките си сили в това да изглежда спокойна и невъзмутима. Не искаше Алек да знае колко е напрегната и беше сигурна, че успява да прикрие състоянието си.

Никога преди не се беше чувствала така особено. Всичко у него я смущаваше — начинът, по който се усмихваше, по който се движеше, по който я гледаше. Той сигурно беше изпробвал този поглед върху поне сто жени и със сигурност получаваше точно това, което искаше. Беше налудничаво да си го признае, но само присъствието му я оставяше без дъх.

Алек забеляза, че е потънала в мислите си.

— Нещо не е наред ли? — попита той.

Разбира се, че не е наред. Току-що осъзнах, че съм пълна идиотка, искаше ѝ се да му отвърне. Но вместо това въздъхна:

— Не, няма нищо.

— Добре — каза той, като не обърна внимание на лъжата ѝ. — А за какво си мислеше?

— Сега ли? — Тя печелеше време, докато се опитваше да измисли нещо незначително.

— Не, миналия вторник! — Той се разсмя.

— За физическото привличане — изгърси Регън.

— Никога нямаше да се сетя.

Тя се престори на безразлична.

— Попита ме и аз ти отговорих.

— И какво за физическото привличане?

— Току-що осъзнах, че човек не може да го контролира — каза тя. — Понякога става за миг.

Алек се пресегна и постави ръката си върху нейната. Сърцето ѝ се преобърна. Той отдръпна ръката си:

— Чак сега ли го разбра?

Регън сплете пръсти в скута си.

— Сега се замислих за това. — Прозвуча като оправдание. — Може би просто чак сега съм го осъзнала.

По блясъка в очите му тя отгатна, че той се забавлява от този разговор.

— Престани да ми се присмиваш! — скара му се Регън.

— Лесно се ядосваш.

— Понякога. Но умея много добре да прикривам чувствата си, когато искам.

Той се засмя.

— Не, не умееш. Опитите ти са ужасно непохватни.

— Изобщо не е така! И ако не исках да знаеш какво си мисля, тогава, повярвай ми, нямаше да го научиш!

— Напротив, емоциите са изписани на лицето ти — рече спокойно Алек.

Тя нямаше намерение да спори с него. Със сигурност не държеше да има последната дума. Алек смени темата.

— Всички онези мъже в клуба тази вечер... Излизала ли си с някого от тях?

— Не.

— А сега излизаш ли с някого?

— Не.

Алекс се замисли, а тя се усмихна:

— Какво, не вярваш ли?

— Никога не бих предположил.

— А ти излизаш ли с някоя жена? — попита тя.

— Не — отвърна той и се разсмя.

— Никога нямаше да позная! — иронично подметна Регън.

После въздъхна: — Може би е по-добре да говорим за нещо друго.

— Добре — съгласи се той. — Някога имала ли си дълга връзка?

— Това не е друга тема.

Той надзърна в огледалото за обратно виждане и после хвърли бърз поглед към нея.

— Ще отговориш ли или не?

— Имах... С един мъж на име Денис, но всичко приключи преди няколко месеца. Искях нещата да се получат. Макар че не ме привличаше физически, мислех, че с времето и това ще стане.

— Не можеш да планираш такова нещо. Или го има, или не.

Тя кимна, но не каза нищо.

— Затова ли сложи край?

— Откъде знаеш, че аз съм сложила край?

„Защото Денис трябва да е ненормален да си тръгне от теб“ — помисли си Алек.

— Просто предположих — каза той.

— Да, аз сложих край. Той се интересуваше от парите ми, не от мен. Бях по-скоро ядосана, отколкото наранена, когато осъзнах колко е жалък. Но... връзката ни не беше интимна. — Не можеше да повярва, че му каза това.

— Защото не е имало физическо привличане.

— Точно така.

— Той лошо ли реагира при раздялата?

— Отначало се обаждаше често. Но накрая се предаде и продължи напред. Последното, което чух за него, е, че се е сгодил.

— Доста бързо.

— Тя е наследница на значително богатство.

Алек кимна.

— Каза ли на Уинкът за Денис?

— Да.

Двамата отново млъкнаха.

Регън мислеше за Алек — това привличане беше опасно. Той си вършеше работата и когато приключеше, щеше да си тръгне. Беше

съвсем просто. Ако тя се привържеше твърде много, щеше да бъде нещастна, когато той си тръгнеше.

„Добре, мисли за всички причини, поради които не трябва да имаш нищо общо с него!“ — каза си тя. Разбира се, имаше една очевидна причина — сърцето ѝ щеше да бъде разбито.

През главата ѝ мина и една напълно абсурдна мисъл: ами ако се опиташе да го целуне и той заведеше иск за сексуален тормоз? Тя въздъхна. Бог да ѝ е на помощ, започваше да мисли като Ейдън. В неговата глава винаги първо изскачаше опасността от съдебен процес. Но това беше възможно, каза си тя. В крайна сметка, този мъж бе при нея заради работата си, а тя беше в силната позиция. В известен смисъл той работеше за нея. На него му беше наредено да я охранява и ако тя направеше някакви сексуални намеци, той щеше да има пълно право да я заведе в съда. Вече си го представяше — снимката ѝ във всички вестници и репортери с камери, които я преследват по коридора на съда. Щеше да бъде кошмар.

Когато стигнаха до хотела, Регън се беше убедила, че трябва да запази пълен контрол върху емоциите си. Беше си изяснила всичко. Да, определено се беше овладяла.

Алек я хвана за ръката, докато прекосяваха фойето. Той кимна на мъжа от охраната, който дежуреше пред асансьорите. Вече го беше проверил и знаеше кой е.

Докато се изкачваха към нейния етаж, Регън каза:

— Извинявай, че не те представих на Спенсър.

— Няма нищо. Стори ми се, че срещата ви не бе особено приятна.

— Забеляза ли?

— Не би трябвало да го забележа, след като твърдиш, че криеш емоциите си.

— Присмиваш ли ми се?

Асансьорът спря. Алек излезе пръв и кимна на полицая отпред.

— Спокойно ли е тази вечер?

— Да, сър.

Всички стаи по нейния коридор бяха освободени и щяха да останат незаети до второ нареждане. Това бе още една от предохранителните мерки, които Ейдън бе предприел, без да се консултира с нея.

— Този полицай ми изглежда познат — каза тя. — Но не съм го срещала тук преди.

— Видяла си го в кабинета на Луис.

— Точно така. Ти го защитаваше. Не го уволниха, нали?

— Не — увери я той. — Поема няколко допълнителни дежурства, за да изкара малко пари.

Тя кимна и попита:

— Ще бъдеш ли тук утре?

— Да.

— Сигурен ли си? Утре е неделя.

— Знам.

— Кога ще си приготвяш багажа?

— Остави тези грижи на мен.

— Тогава утре ще те запозная със Спенсър. И ще можеш пак да говориш с Ейдън. Супер, нали? И двамата ще се опитат да ти кажат как да си вършиш работата.

Той сви рамене.

— Това няма да ми направи впечатление. Значи ще се видя и с двамата?

— О, да. Тази вечер беше първият рунд. Утре пак ще опитат.

— Какво ще опитат?

— Карат ме да се съглася да дадем на Емерсън пари, за да се махне и да ни остави на мира. Обаче аз ще откажа, колкото и „непрактично“ да е това.

— Да не би да те атакуваха по време на партито тази вечер?

— Разбира се. Знаеха, че там няма да направя сцена.

Той се усмихна:

— А ти много сцени ли си правила в миналото?

— Само когато бях малка.

Те завиха зад ъгъла и спряха пред вратата ѝ. Тя опита да му каже лека нощ още в коридора, но той я погледна изнервено, взе ключа от ръката ѝ и отключи.

Влезе пръв, както ставаше винаги. Тя го изчака, за да провери спалнята, дрешника и банята.

— Всичко е чисто.

Той свалияше папионката си, когато тя влезе в хола. Регън свали шлифера си и го преметна върху един стол. Захвърли шала и чантата

си отгоре.

— Благодаря ти, че ме придружи тази вечер. — Гласът ѝ звучеше притеснено. Апартаментът сякаш се смалвяваше все по-вече и по-вече, докато той пристъпваше към нея. Той се усмихна и коленете ѝ се подкосиха. — Наистина ти благодаря — прошепна отново Регън.

Ако той спреше да я гледа и ѝ дадеше време да подреди мислите си, тя можеше и да успее да се отдръпне настрани и да го остави да си тръгне.

— Регън, аз си върша работата. — Той пхна папионката в джоба си и разкопча горните две копчета на ризата си. — Ето, така е по-добре, сега мога да дишам. — Той отиде при нея. Протегна ръка зад гърба ѝ, заключи и подпря дланите си върху вратата от двете страни на лицето ѝ. Раменете ѝ се притискаха към вратата и тя се озова в капан.

„Не мисли за това!“ — каза си тя. Боже, колко хубаво ухаеше той. Изобщо не бе осъзнавала колко еротичен може да бъде прстичкият мирис на сапун.

Не можеше да се овладее... Очите му — боже, тези негови очи! — пронизваха сърцето ѝ.

Алек се приведе към нея, но без да я докосва.

— Познай какво стана — прошепна ѝ.

Тя настръхна цялата.

— Какво?

Той се наведе още малко, но все още не я докосваше.

— Вече не съм на работа.

Сякаш я изчакваше. Ако тя покажеше и най-малкото колебание, той щеше да си тръгне. Просто се молеше тя да поиска да остане.

След няколко секунди Регън осъзна, че сега всичко зависи от нея. Затвори очи. Усети топлия му дъх до ухото си секунда преди устните му да докоснат кожата ѝ. Цялото ѝ тяло потрепери. Една малка целувка и сърцето ѝ се преобърна. Горещите му устни докоснаха шията ѝ...

Тя не знаеше как ще реагира, ако той я целунеше по устата. Крайно време беше да спре да си играе. Трябваше да го изпрати, преди да е направил нещо, за което тя щеше да съжалява на сутринта.

Тя постави дланите си върху гърдите му и прошепна:

— Алек?

Той веднага отстъпи назад. Не каза нито дума. Просто се вгледа в очите ѝ и изчака.

Регън не можеше да вини никого освен себе си за това, което се случи после. Тя сграбчи реверите на самото му и го дръпна към себе си. Устните ѝ почти докосваха неговите, когато му каза:

— Не ме съди.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Не му даде време да се осъзнае. Като стискаше силно реверите му, тя се надигна на пръсти и го целуна — дълго и настойчиво, трескаво и страстно, точно както си го беше представяла. Една съвършена целувка, която щеше да задоволи неразумния ѝ копнеж. После щеше да го пусне, щеше да отключи вратата и да го изпрати.

Това бе добър план, наистина. И щеше да проработи, ако и той ѝ бе помогнал. Но ръцете му внезапно се обвиха около нея и я притиснаха силно, докато устните му завладяваха нейните. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ. Устните му не се отделяха от нейните. Той я вдигна и притисна към себе си. Тя вероятно трябваше да му каже за плана си предварително. И това бе последната идиотска мисъл, която успя да задържи, докато той я целуваше до забрава. Ръцете ѝ вече бяха около врата му, пръстите ѝ докосваха косата му.

Той не я принуди да разтвори устните си, тя го направи сама. Не го отблъсна, когато езикът му се плъзна в устата ѝ.

Когато той спря да я целува, тя трепереше цялата. Стоеше вкопчена в него, защото знаеше, че ако го пусне, краката ѝ ще се подкосят.

Регън искаше още малко, само още една целувка, преди да загуби смелостта си и да възвърне разума си.

Той явно искаше същото, защото наклони главата ѝ назад и я целуна отново. Тази целувка беше още по-хубава. И по-гореща. Това я плашеше. Той я прегърна още по-силно. От изгарящата целувка тялото ѝ пламна. Никога преди не се беше чувствала така.

Алек безуспешно се опита да се отдръпне назад. Но не можеше да я пусне, не искаше. Харесваше му усещането да я държи в ръцете си. Харесваше му уханието ѝ. Много му беше трудно да се владее. Как можеше две целувки да го разтърсят така?

Той изрече на глас мислите си:

— Какво правим, Регън!

— Хубаво ли е или лошо? — попита задъхано тя.

Той я погледна в очите. Видя страстта, която се беше распалила там. „Желая много, много по-вече“ — призна си той.

— Беше хубаво, по дяволите, твърде хубаво. Но може би трябва да спрем...

Тя постави пръст върху устните му, за да го накара да замълчи.

— Или... — Думите ѝ заглъхнаха.

Той стисна ръката ѝ и я постави върху гърдите си.

— Или какво? — едва прошепна той.

Не губи кураж, не губи кураж — мислено си повтаряше тя. Пое си дъх и изрече:

— Или може да не спираме.

Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ. Откри колко гладка, топла и мека е кожата ѝ.

— Знаеш до какво ще ни доведат целувките, нали? — прошепна ѝ. *До куп нещастия, ето до какво! Знаеш, че те желая. Изгарям от желание, но...* — Той спря, пое си дълбоко дъх и каза: — Но трябва да знаеш и че не искам другото, което върви с това.

Осъзнаваше ли, че я измъчва? Сигурно не. Докосването му беше изненадващо нежно. Той я желаше. Но ѝ беше казал точно тези думи и не можеше да ги вземе назад. Беше развълнувана и отчаяна, защото той очевидно не бе щастлив от всичко това. Изражението му беше толкова напрегнато, че тя внезапно се притесни.

Регън избута ръцете му.

— Кажи ми, Алек, какво върви с това?

Той я гледаше сърдито.

— Аз напускам Чикаго, забрави ли? Събирам си багажа и заминавам. Разбираш ли го?

— Да, разбирам.

Той осъзна, че ще трябва да ѝ го каже директно.

— Последното нещо, което искам, е да оставя бъркотия след себе си.

Това не ѝ хареса. Очите ѝ потъмняха, лицето ѝ пламна. Той нямаше да вземе думите си назад.

— И бъркотията съм аз?

Алек едва се овладя да не я разцелува отново. Но нямаше да се поддаде на желанието си. По никакъв начин! Когато се налагаше, той винаги успяваше да се контролира.

— Това, което се опитвам да ти кажа, е, че... Добре, така да е. Няма по-вече да се опитвам да бъда дипломатичен. Адски си права, бъркотия е! По дяволите, това не е добре.

Той свали смокинга си и го хвърли на стола.

— Тук е ужасно горещо.

Започна да си навива нервно ръкавите. По-добре да скъса собствените си дрехи, вместо нейните. Тази тънка оскъдна рокля, с която бе облечена, й стоеше съвършено. Той не искаше да я съсипе, но и не искаше тя да я носи пред друг мъж.

Тя не може да издържи дълго на погледа му.

— Знам, че те поставих в неудобно положение — въздъхна Регън. — Просто за пръв път ми се случва. А ти знаеш какво е... Просто не ме бива в това. Осъзнавам каква грешка направих.

— Каква грешка? — попита невинно той.

„Това, че те съблазних, идиот такъв!“ Точно това искаше да му каже. Но не го направи. Освен това Алек беше прав. Щеше да настане бъркотия, тя щеше да бъде в пълна безизходица, когато той си заминеше.

— Наистина трябва да се овладеем! — въздъхна Регън. Тя свали обувките си и тръгна към спалнята. Обърна се да му пожелае лека нощ.

Той се вира в огромното легло една дълга минута. Усети, че устата му пресъхна. Всички възможни фантазии, свързани с нея, го връхлетяха. По дяволите, бъркотията вече беше настанала!

И той нямаше да ходи никъде.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

От момента, в който се блъсна в нея на улицата и чу онзи чудесен смях, разбра, че няма шанс да ѝ устои. Сега проумяваше защо. Нямахте причина да продължава да се бори с чувствата си. Увери се, че навсякъде е заключено, после се пресегна и изгаси лампата.

Докато разкопчаваше ризата си, видя как светлината от нощната лампа се разлива по раменете ѝ. Кожата ѝ беше златиста, а тя бе невероятно красива...

И ужасно нервна. Тя не отместваше поглед от него. Алек протегна ръце и я притисна към себе си.

— Само запомни — прошепна ѝ той. — Ти започна това.

Придърпа я към себе си, целуна я по челото и после я пусна. Регън знаеше, че ѝ дава още една възможност да размисли, една последна възможност...

Алек затаи дъх, докато очакваше решението ѝ. Тя обви ръце около кръста му и се усмихна с онези вълшебни трапчинки точно в ъгълчето на устните си. Не, за него нямаше връщане назад.

— Ти запомни — каза тя, — че аз започнах това.

Целуна го по брадичката, после устните ѝ се спуснаха по врата му. Той навярно хареса това, което тя правеше, защото я притисна силно към себе си.

После той пое инициативата. Отметна главата ѝ назад с целувка, която не оставяше никакво съмнение колко много я желае. Сетне я повдигна от земята.

Изведнъж и двамата трескаво започнаха да свалят дрехите си. Ръцете му трепереха, когато откриха ципа на роклята ѝ. Не можеше да спре да я целува, за да помисли за това, което прави. В същото време тя се опитваше да свали ризата му, но случайно докосна пистолета в кобура му. Реагира, сякаш се беше опарила. Потрепери, отдръпна се назад, но Алек беше по-бърз — притисна дланта ѝ върху гърдите си.

Регън се опитваше да го помоли да свали пистолета, но не можеше да произнесе думите. Той я разсейваше, като я целуваше по

слепоочието. Накрая Алек свали пистолета си и тя въздъхна. Сърцето ѝ биеше лудешки и тя се опитваше да си поеме дъх. Никоя целувка преди не ѝ беше въздействала така. Вярно, че не беше се целувала с толкова много мъже, но то ѝ бе достатъчно, за да осъзнае, че целувките с Алек бяха съвсем различни. Всичко у него я възбуждаше. Тя искаше да забави темпото, за да се наслади на всяка минута от тази нощ с него, но в същото време нямаше търпение той да свали дрехите си.

Алек издърпа ризата през главата си. Гърдите му бяха мускулести, с къдрави тъмни косъмчета и бронзов тен.

Той беше красив. Придърпа я отново в прегръдката си и тя почувства горещата му кожа, но това не беше достатъчно. Тя обви ръце около врата му, за да го накара да я целуне отново.

Целувката беше гореща и влажна. Регън имаше чувството, че се разтапя в обятията му.

Ципът на роклята ѝ заяде, не помръдваше, колкото и Алек да го дърпаше. Обикновено се справяше много по-умело, когато събличаше други жени, но тази вечер беше различно. Никога преди не бе изпитвал подобна страст. Искаше да я обвие в прегръдката си и никога да не я пусне.

Регън целуваше врата му и го галеше по гърба. Беше му толкова хубаво, че не искаше тя да спира.

— Обърни се — прошепна той. Отново помъчи да свали ципа на роклята ѝ.

Тя опита да му помогне, но ръцете ѝ трепереха.

— Много ли държиш на тази рокля? — прошепна нетърпеливо Алек.

Тя се усмихна задъхано:

— Мразя я!

Тя наистина изглеждаше страхотно в роклята, но ако се налагаше, той щеше да я накъса на парченца, за да я свали. Ципът най-после поддаде и се плъзна надолу по гърба ѝ.

Тя не носеше сутиен, той веднага го забеляза. После видя колко съвършен е гърбът ѝ. Бавно прокара пръсти надолу в отвора на роклята и докосна миниатюрно късче коприна.

— Много си красива — прошепна той.

Регън вдигна ръце, за да свали презрамките си, но замръзна неподвижна, когато ръцете му се плъзнаха под роклята и започнаха да

гаят кожата ѝ.

Дланите му бавно я обхождаха. Тя опита да се обърне към него, но той не ѝ позволи и когато най-последно докосна гърдите ѝ, тя тихо изстена. Разтреперана от желание, тя не знаеше още колко ще продължи това нежно мъчение.

Алек наведе глава към шията ѝ, а дишането му се учести. Тя започна да се съблича. Роклята падна на пода, Регън грациозно пристъпи извън нея и посегна към завивките на леглото. Отметна ги и започна да сваля фибите от косата си.

Алек усещаше, че не може да се владее повече.

— Трябва малко да се укротим — едва промълви той. Но когато съвършените ѝ гърди се откриха в полумрака, мигом забрави думите си.

Двамата се свлякоха върху леглото. Той я прегърна, сетне я претърколи по гръб и разтвори бедрата ѝ с коляното си. Не се отпусна върху нея, за да не я смаже с тежестта си. Беше невероятно: една от фантазиите му се сбъдваше! Голото ѝ тяло беше в ръцете му...

Тя дишаше възбудено, косата ѝ се беше разпиляла по възглавницата, очертавайки като в рамка пламналото ѝ лице. Очите ѝ бяха потъмнели от страст, а устните ѝ бяха влажни от целувките му. Никога преди не бе изпитвал подобна страст към някоя жена.

Тя се опита да придърпа главата му, за да го целуне, но Алек легна до нея, за да се наслади, без да бърза, на съвършеното ѝ тяло.

— Толкова време си мечтая за това. — Той бавно прокара пръсти по шията ѝ, после между гърдите ѝ и се усмихна. Кожата ѝ настръхна от милувката му. Тя се опита да стисне ръката му, когато стигна до бедрата ѝ, но той не спря.

Съвсем бавно свали дантелените ѝ бикини, като се наслаждаваше на всеки сантиметър златиста кожа, която докосваше.

Тя гледеше свенливо лицето му, докато той я галеше. На челото му бяха избили капчици пот. Губеше самоконтрол.

Краката ѝ се движеха неспокойно до неговите. Но той я измъчваше, караше я да полудее, защото не ѝ позволяваше да го докосва. Ръката му се плъзна между бедрата ѝ. Докосването му бе вълшебно, ненаситно.

Регън не можеше повече да се владее. Издърпа ръката си от неговата и погали лицето му. Пръстите ѝ бавно проследиха устните му,

после се спуснаха надолу към врата и раменете. Тялото му бе абсолютно съвършено. Кожата му беше гореща и тя усещаше твърдите мускули на мишците му. Косъмчетата на гърдите му погъделичкаха върховете на пръстите ѝ.

Тя също не бързаше, защото бе решила да го побърка от желание, но започна да стене, когато той погали гърдите ѝ и започна да хапе нежно врата ѝ.

Тя затвори очи, изви гърба си и спусна пръсти по корема му. Мускулите му се напрегнаха от докосването ѝ и той също взе да стене.

Тя знаеше, че докосването ѝ му харесва, но искаше по-вече. Пръстите ѝ продължиха да го галят.

Тя стана по-настоятелна. Обви ръце около него... и той премина границата. Стисна ръката ѝ, обгърна я с тялото си и започна да я целува страстно по кожата.

Удоволствието беше неописуемо, помитащо. Ноктите ѝ се забиха в раменете му и тя извика.

Алек вече не можеше да се контролира, той отчаяно желяеше да бъде вътре в нея.

— Алек...

— Всичко е наред. Просто трябва да те пазя.

Той се пресегна към пода и грабна панталона си. Регън обсипа раменете му с целувки, докато той ровеше в задния джоб. Откри това, което търсеше, и нежно я отмести от себе си.

Когато беше готов, той хвана ръцете ѝ, изпъна ги високо над главата ѝ и ги задържа така. После се потопи в нея. Страстта ѝ изригна, изведнъж се усети дива и освободена. Удоволствието, което изпита, бе твърде много, за да го понесе. Тя извика името му и сякаш изчезна от света...

Мислеше си, че ще умре от екстаза, който я заливаше. Алек зарови глава в шията ѝ.

Никога преди не се бе чувствал толкова щастлив. Бе потресен от това колко страстно я желяе.

Бавно събра сили да се помръдне. Надигна се и погледна в очите ѝ.

— Добре ли си? — попита той шепнешком.

Тя още не можеше да се освести от това, което беше станало. Беше чела, беше чувала за него, но до тази нощ никога не го бе

изпитвала.

„Удивително — мислеше си тя. — Просто удивително!“ И красиво. Думите не ѝ стигаха да опише щастието, което я бе връхлетяло. Усещаше някаква мека топлина в себе си. Долавяше ли той как силно бие сърцето ѝ? Имаше ли представа какво бе направил с нея? Дали беше изпитал същото блаженство? Или за мъжа беше различно? Чудото на случилото се помежду им я порази. Не можеше да спре да трепери.

— Регън, добре ли си? — нежно попита Алек.

— Да, добре съм — едва отрони тя.

Той я целуна силно, после стана и отиде в банята.

Рязкото му изчезване я смути. Тя не желаше той да си тръгне, не още... Искаше да я прегръща и да ѝ шепти всички романтични слова, които копнееше да чуе.

Усещаше как сълзите се събират в очите ѝ. О, боже, само да не се разплача сега! Тя си пое дълбоко дъх, изстена, после придърпа чаршафа и легна по корем. Уханието му беше на възглавницата. Прииска ѝ се да вдигне тази възглавница и да зарови лице под нея. Не можеше да повярва колко уязвима и неуверена се чувстваше. Но нали тя беше започнала това! Какво беше очаквала? Той да падне на колене и да ѝ каже колко я обича ли? Това ставаше само в приказките.

Една сълза се търколи по бузата ѝ и тя ядосано я изтри. Тази вечер бе плод на страст, не на любов... Поне не за него. Тя пак изстена. Но нямаше да съжалява. Сърцето ѝ бе твърде крехко, за да позволи това да се случи пак, но нямаше да съжалява...

Не чу кога Алек се върна от банята. Усети го, щом седна на леглото до нея.

— Премести се насам — каза той.

Тя се обърна, за да го погледне. Той опита да издърпа чаршафа ѝ, тя стисна завивката.

— Мислех, че отиде да се обличаш.

— Не забеляза ли, че дрехите ми са на пода?

— Не — замаяно отвърна тя.

Алек легна на леглото до нея.

— Трябва да тръгвам. — Той зарови лице в шията ѝ. — Да, трябва да тръгвам. Как става така, че миришеш толкова хубаво?

— Къпя се — отвърна тя.

Той се засмя на шегата ѝ, после я погали по гърба.

— А как става така, че кожата ти е толкова нежна?

Тя го целуна, преди да му отговори.

— Аз съм хубаво момиче.

— Да, забелязах.

Тя не можеше да спре да го докосва. Харесваше ѝ усещането за твърдите му мускули под върховете на пръстите ѝ. Плъзна длани по раменете и гърдите му. Тялото му беше топло. Тя обви ръце около кръста му и реши, че никога няма да го пусне.

— Беше по-хубаво, отколкото във фантазиите ми — каза той.

— Мислил си за това?

— О, да. Но ти също си мислила.

Тя не отрече.

— Беше ли толкова хубаво, колкото в твоята фантазия? — Гласът ѝ се понижи до шепот.

— Беше... Донякъде.

Той се засмя. После се надвеси над нея.

— Донякъде ли? — повтори.

Изглеждаше леко разтревожен. Тя осъзна, че под самоувереността му се крие ранима душа. Това я поразя. Как бе възможно той да не знае какво удоволствие ѝ беше доставил?

Тя обгърна лицето му с длани.

— Беше свършено.

Той се наведе и я целуна. Смяташе това да е целувка за довиждане, но веднага щом устните му се сляха с нейните, всичко се промени. Той продължаваше да си повтаря, че просто иска още малко и ще спре. Но защо не можеше да ѝ се насити?

Тя се раздвижи неспокойно до него и прошепна:

— Алек?

— Искаш ли още веднъж?

Очите ѝ се разшириха и в тях проблеснаха странни пламъчета.

— Още веднъж? Това романтичен разговор ли е?

Тя наистина не знаеше дали иска да се разкреци, или да се разсмее. После той се усмихна лукаво:

— Мога да говоря и романтично.

— Докажи го.

Той се вгледа в дяволитата извивка на устните ѝ, в трапчинките ѝ, в очите ѝ. Изведнъж осъзна всичко, което се бе случило току-що. Това красиво, съвършено същество го бе завело в леглото си.

— Е, ще ми поговориш ли? — прошепна тя и миглите ѝ потрепнаха.

Той пак се усмихна.

— Добре, ето какво мисля, че трябва да направим. — После ѝ обясни с най-малки подробности как иска да я люби и какво очаква от нея.

От думите му страните ѝ пламнаха.

— Досега с какви жени си си имал работа? — попита тя престорено шокирана.

— Все с гимнастички и акробатки. Защо питаш? — Ръцете му се плъзнаха към бедрата ѝ.

— Алек, какво правиш?

— Това се нарича изпълнение на няколко задачи наведнъж. Едновременно ти говоря и те докосвам. — Той бавно се спусна по тялото ѝ, а устните и езикът му отново я накараха да настръхне. — Може да опитаме нещо ново — каза той. Целуна гърдите ѝ и прошепна: — Но защо да променяме нещо съвършено?

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Алек отказа да остане да спи при нея. Тя опита да го придума, но не можа да го накара да промени решението си. Той се тревожеше за доброто ѝ име много по-вече от самата нея. Тя си облече един късичък син копринен халат и седна отстрани на леглото, докато Алек се обличаше.

Дългите ѝ бедра го разсеяха и той осъзна накъде го водят мислите му. Обърна се и излезе в хола.

— Взех ли телефона си?

Тя го погледна.

— В джоба на самото ти е.

Той се обърна да ѝ каже лека нощ. Регън пристъпи към него и закопча ризата му, докато той слагаше кобура си и наместваше кожената каишка над пистолета.

Тя се надигна на пръсти и го целуна.

— Остани да спиш тук — прошепна му.

Алек отново отказа, но грубият му тон не я притесни, защото вече целуваше нежната ѝ шия.

— Ако обстоятелствата бяха различни, щях да остана. — Ръцете му се плъзнаха под халата ѝ. Не можеше да ѝ се насити. „Това не е добре“ — каза си той и се дръпна.

— Не искам да говорят за теб, целият свят те гледа.

— Целият свят ли? Как ли не!

— Полицейското управление, охранителната фирма, персоналът на хотела и братята ти следят всяка твоя стъпка. Да не си забравила, че пред вратата ти пази полицаи? Не искам да клюкарстват и да те дразни...

Тя целуваше врата му, кожата му настръхваше под езика ѝ.

— Спри! — заповяда ѝ той, после постави ръцете си върху раменете ѝ, за да я накара да се отдръпне. Вместо това я придърпа към себе си.

— Аз ли съм единственият, който се тревожи за репутацията ти?

— Очевидно.

Той са засмя. Повдигна брадичката ѝ и я целуна. Ако беше друга жена, щеше да успее се раздели с нея с една бърза целувка за лека нощ. Но това беше Регън — възбудена и настоятелна. Можеше да го превърне в свой роб, ако продължаваше да го целува без никакви задръжки. Лекото стенание, което се изтръгна от устните ѝ, отново го накара да се предаде в обятията ѝ.

Какво беше станало с неговия самоконтрол, с дисциплината му? Регън можеше да го възбуди за миг. Боже, как му въздействаше! Но той заминаваше и нищо не можеше да промени решението му.

— Регън, това не може да се повтори!

Той очакваше тя да възрази, да се разстрои. Това, което се беше случило помежду им, беше просто невероятно. Гърбът му бе издран от ноктите ѝ, доказателство, че и за нея преживяното бе разтърсващо. Да, разбира се, че тя щеше да спори...

— Знам — отвърна кратко Регън.

— Какво? — попита той изумен.

— Съгласна съм, това не може да се повтори.

Прониза го разочарование.

— Трябва да тръгвам. Заклучи вратата след мен.

Обхвана лицето ѝ с длани и я дръпна към себе си, за да я целуне отново. И после си тръгна.

Регън заключи и се облегна на вратата. Алек я бе изтощил напълно, още трепереше. Захвърли халата си по пътя към леглото. Чаршафите още бяха топли от горещите им тела. Тя се зави и затвори очи.

Беше твърдо решена да не мисли за бъдещето, но това беше полесно да се каже, отколкото да се изпълни. Сълзите рукнаха по лицето ѝ. Каква идиотка беше, започваше да се влюбва в него! Не, вече беше влюбена! Никога не би се предала в обятията му както тази вечер, ако не го обичаше. Знаеше точно кога бе осъзнала това. Тя и Хенри седяха в бара на хотела и гледаха как Кевин говори на детектива за проблемите си. Състраданието, което тогава видя в очите на Алек, я погуби. Да, от известно време тя знаеше, че е влюбена, просто беше твърде глупава, за да си го признае.

Освен състраданието му, имаше толкова много неща, които обичаше в него. Той бе човек на честта и почитеността. Беше разбрала

това още в самото начало. Бе посветен на работата си. Беше пламенно предан на тези, на които държеше, и имаше страхотно чувство за хумор.

Имаше си и недостатъци, но в момента тя не можеше да се сети за тях. Изстена продължително. „Не мисли за бъдещето — каза си. — Не мисли за деня, в който той ще замине“.

Но колкото по-вече си заповядваше да не мисли за него, толкова по-вече правеше обратното. Регън зарови лице във възглавницата и плака, докато заспа.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Беше нов ден и Регън мислеше по нов начин. Докато се къпеше и обличаше, си изнесе цяла лекция. Тя беше голямо момиче: можеше да се справи с раздялата. Нали трябваше все някак да оцелее, когато Алек си замине. Даде си клетва той никога да не разбере за чувствата ѝ към него.

Но тази сутрин Алек не чакаше пред вратата ѝ, тя вече бе проверила през шпионката. Същият млад полицаи, който бе застъпил дежурен, когато с Алек се върнаха от клуба, сега я чакаше отпред. Тя бързо навлече дънките си и обу сандали, когато телефонът звънна. Обаждаше се Спенсър. Каза ѝ, че е в офиса ѝ, но тя вече се беше досетила, защото се чуваше силният звук на телевизора.

— Искаш ли да се кача при теб след мача, или ти ще слезеш тук?

Винаги имаше някакъв мач, който да погълне съзнанието му.

— Ще слеза след малко — обеща тя.

— Ейдън е тук.

— Това предупреждение ли е?

— Може би.

— Добре, тогава го предупреди. Времето не е смекчило позицията ми, Спенсър. Още съм адски гневна!

Спенсър се засмя.

— Нямам търпение да те видя в това състояние. Веднага щом затвори телефона, тя започна да киха. „Да не би да съм алергична към братята си“. Тази абсурдна мисъл я разсмя. Тя се върна в банята, изпи лекарството за алергията си, после грабна ключовете, пхна ги в джоба си и отвори вратата.

Полицаят я придружи до офиса. Тя опита да го убеди да влезе вътре и да полегне на канапето, но той отказа. Бяха му заповядали да стои на пост в коридора и той изпълняваше.

Регън забеляза купчината писма върху бюрото на Хенри, когато мина край него, но не отдели време да ги прегледа. Хенри щеше да се погрижи за тях утре и щеше да ѝ съобщи, ако имаше нещо важно.

Ейдън стоеше зад бюрото ѝ и говореше по телефона. Той се усмихна и ѝ кимна, когато я видя. После взе един лист от разтворената пред него папка и започна да чете на глас на този, който беше на другия край на линията. Брат ѝ беше облечен с това, което възприемаше като дрехи за уикенда и свободното време: бежов панталон и поло. Ейдън тренираше редовно и мускулестите му ръце бяха доказателство за това. Той обаче винаги изглеждаше уморен. Изграждането на хотелска империя очевидно изискваше къртовска работа.

Спенсър не изглеждаше повлиян от часовата разлика. Той седеше на дивана и беше наведен над друга папка, която беше разтворена върху масичката за кафе.

— Хей, здрасти! — поздрави я той.

Бързо се изправи и протегна ръце към нея. Беше облечен небрежно — стари дънки и износена синя тениска за ръग्би.

Тя прекоси офиса и го прегърна.

— Снощи не успях да ти кажа колко съм щастлива, че си си у дома.

— Аз също — рече той. — За жалост няма да бъда тук дълго.

Тя се отдръпна назад.

— Колко ще останеш?

— Зависи.

Ейдън я разсея, защото се приближи зад нея и я прегърна през раменете.

— Добре ли си? — попита той.

— Да — отвърна Регън. После скръсти ръце на гърдите си и попита: — Готов ли си да говорим?

— За какво?

— О, моля те! — нервно извика тя.

— Стресът ти се отразява, нали? — попита Спенсър. Сетне се обърна към Ейдън: — Говорих с един човек от полицията, някой си Луис, и той ми каза, че разследването напредва много успешно.

— Луис изобщо не знае какво говори — възрази Ейдън. — Но детективът, на когото е възложил разследването, е добър. Говори с него — предложи той. — Казва се Джон Уинкът.

— Не му досаждайте! — ядоса се Регън. — Оставете го да си върши работата.

Братята ѝ стояха един до друг и я гледаха загрижено. Тя внезапно осъзна колко красиви са и двамата. Никога не бе обръщала внимание колко много си приличат — имаха някои еднакви жестове и мимики. Като начина, по който сега я гледаха. Абсолютно еднакъв.

— Не са открили още нищо, нали? — попита Спенсър.

— Говори с Уинкът — отговори Ейдън.

Спенсър потри врата си.

— Добре. А може би трябва да наемем още хора за охрана, поне докато не заминем.

Регън избухна:

— Вече се препъвам в пазачи! Не искам да наемате още хора. Говоря сериозно, Ейдън. Обещай ми!

— Ще правя каквото мисля, че е необходимо, за да гарантирам сигурността ти.

Спенсър се съгласи.

— Ти си нашата малка сестричка и ако ние не се грижим за теб, кой ще го направи?

— Знаем, че при нормални обстоятелства можеш сама да се грижиш за себе си, но сега не! — отсече Ейдън.

— За бога, наоколо има убиец, който дебне! Затова ние с Ейдън... — Спенсър млъкна, когато срещна вбесения поглед на сестра си.

— И двамата решихме, че за теб ще е по-безопасно да дойдеш в Мелбърн — довърши Ейдън.

Пак я притискаха. Тази тактика винаги вършеше работа при тях. Бяха свикнали да ѝ повтарят едно и също, докато тя не се съгласи с това, което искат. А тя се разстройваше и се затваряше в черупката си. Но с този период беше свършено. Просто братята ѝ още не го знаеха...

Нямаше търпение да ги просветли по този въпрос.

— Мислите, че за мен ще е по-безопасно да бъда в Мелбърн?

— Да — каза Спенсър. — Ще пътуваме заедно и ще намерим някое хубаво, уединено местенце, където да се настаниш.

Тя се усмихна.

— И то ще бъде безопасно, защото убийците не летят със самолети. Така ли си мислите?

— Няма нужда да бъдеш саркастична, Регън! — повиши глас Спенсър.

— Спенс, защo не си кажеш? Ти вече си намерил това хубаво, безопасно, уединено местенце, нали?

— В интерес на истината — да.

— Няма да замина!

Преди той да продължи спора, тя се обърна към Ейдън.

— Как ти хрумна, че можеш да разкараш колата ми?

— Той не ти ли купи БМВ?

— Не се меси в това, Спенсър!

— Единствената причина, поради която ти държеше онази трошка, беше да ме дразниш. Не е ли така? — попита Ейдън. Преди тя да отговори, той продължи. — Ако имаше нова кола, когато си си тръгвала от онзи семинар, можеше да натиснеш паник-бутон на дистанционното и може би някой щеше да ти се притече на помощ, когато онзи маниак те е преследвал.

— Като си помисля какво ти се е случило... — поклати неодобрително глава Спенсър. — Трябва да разбереш колко си важна за нас.

— Ти си бягала от него и виж какво стана с коляното ти — продължи да настъпва Ейдън.

— Да не намекваш, че трябваше да стоя на място?

— Не се прави на остроумна — сръза я Спенсър.

— Правили са ти операция — напомни ѝ Ейдън. — И кога научихме ние за това?

— Впоследствие — отговори Спенсър. Той започваше да се ядосва. — Трябваше да ни кажеш.

— Беше проста операция — уточни тя. Тя отиде до бюрото и се облегна на него.

— Не исках да правя голям въпрос от това. Не казах дори на Корди и Софи.

— Ние сме твоето семейство — натърти Спенсър. — Трябваше да ни осведомиш!

— Виж, Регън, знам, че желаш да си самостоятелна, но ти стигаш до крайности.

Спенсър се отпусна на дивана, но Ейдън продължи да стои прав. Имаше вид, сякаш иска да ѝ каже нещо, но не е сигурен как да подходи.

Сега тя се опитваше да чете мислите му.

— За колата... — започна Регън.

— Приключихме разговора за колата — прекъсна я Ейдън.

Някога тя щеше да се откаже да спори, но не и днес.

— Не, не сме. Аз едва го започвам. Ще призная, че се държах малко детински. Знаех, че те дразня със старата си кола, така че, Ейдън, беше прав за това. Обаче не съм съгласна с постъпката ти! Трябваше да поискаш разрешението ми, преди да наредиш да изтеглят колата ми от паркинга.

— Ти нямаше да се съгласиш.

— Съгласен съм с Ейдън — подкрепи го Спенсър.

Тя ги изгледа навъсено.

— Кога ли не си съгласен с него!

Той я погледна шокиран. Не беше свикнал сестра му да спори.

— Това е вече минало — настоя миролюбиво Ейдън. — Забрави го.

— Трябва да обсъдим някои важни въпроси — добави Спенсър.

— И искам да преминем към тях.

— Може би трябва да отидем в заседателната зала — предложи Ейдън, докато събираше листовите обратно в папката.

— Искаш да проведем годишното си събрание сега ли? Подготвен ли си?

Спенсър се изправи и тръгна напред.

— Всъщност двамата с Ейдън вече го проведохме. — Регън побесня.

— Кога?

— Рано тази сутрин. Ти си имаш толкова неща на главата в момента, че решихме, че не ти е до това — обясни Спенсър. — Всичко, което обсъдихме, е в онази черна папка на бюрото ти. Прегледай я на спокойствие.

Тя не каза нито дума, но беше толкова ядосана и на двамата, че едва се овладя.

— Добре — каза тя тихо.

Спенсър я погледна облекчен. После Регън попита:

— Разпределихте ли бюджета? Какъв е моят?

— Същият като миналата година.

— Не!

— Какво значи „не“? — попита Спенсър. — Вече е решено.

— Напротив, сега ще обсъдим това. Искам да утроите моя бюджет.

Тя гледаше Ейдън право в очите, когато съвсем спокойно декларира какво е желанието ѝ.

— И дума не може да става. Вече отделяме пари за повечето благотворителни проекти в града, защото ти настояваше...

— И защото така е редно — прекъсна го тя.

— Да — съгласи се той. — Но не можем да направим нищо повече от това, поне през тази финансова година.

— Мислим за крайния резултат — каза Спенсър. — Нали трябва да имаме някаква печалба!

— Ние имаме предостатъчно печалба, Спенсър.

— Бюджетът е решен — каза той. — Вече трябва да мислим за новия хотел.

— Знам — промълви тя. — В Мелбърн.

— Да, в Мелбърн — съгласи се той. — Но тъкмо сега финализираме плановете за още един.

— О, и къде ще бъде той?

— В Сидни.

— Не знаех за него.

— Сега знаеш — каза Спенсър. — Надяваме се да го открием до шест месеца. Времето ни притиска и трябва да напредваме бързо.

— Уокър гласува ли за това?

— Разбира се, познаваш Уокър. Стига да не му пречим да се състезава, можем да правим каквото решим.

Тя взе един молив и започна нервно да го върти между пръстите си.

— Аз изобщо не съм важна част от тази фирма, нали? Някой изобщо сети ли се да говори с мен за това разширяване на бизнеса?

— Но ти беше под невероятен стрес! — възрази Спенсър.

— Да, вярно е. В абсолютен стрес.

— Какво ти става? — попита Спенсър. — Никога не съм те виждал толкова заядлива.

— Доста мислих напоследък.

Тя изчака някой от тях да я попита за какво е мислила, но те не го направиха. Не беше сигурна дали Ейдън изобщо следи разговора. Изглеждаше много по-заинтересуван от документа, който четеше.

Моливът изхвъркна от пръстите ѝ и падна в краката му. Регън веднага грабна друг.

В този миг забеляза Хенри. Той стоеше до бюрото си. Какво правеше тук в неделя? Трябваше да е някъде навън, да се забавлява. Регън не можеше да види с кого говори той.

— Защо си толкова нервна днес? — попита Спенсър и я изгледа продължително.

Моливът се въртеше бясно в пръстите ѝ.

Ейдън вдигна падналия на пода молив, подаде ѝ го, после издърпа стола зад бюрото ѝ и седна. Отвори папката и каза:

— Регън, трябва да прегледаш тези договори. Сам ги изпрати.

— За новия хотел ли? — попита тя.

— Да.

— Щом адвокатът ни изпраща договорите, вие двамата трябва да сте знаели за тази сделка преди доста време. Странно, че не сте ми споменали нито дума.

— Щеше ли да проявиш интерес? — попита Спенсър.

— Да, щях.

Той не ѝ повярва.

— Има една основна разлика между твоята философия и нашата — каза брат ѝ:

— Ние с Ейдън се опитваме да печелим пари, а ти се опитваш да ги раздаваш.

Тя се усмихна:

— Не всички, Спенсър, само част от тях.

Брат ѝ отиде до бюфета и си наля чаша вода.

— Не знам как се е получило това. Уж израснахме в една и съща къща...

— Аз знаех, че съм различна, и опитвах да приличам по-вече на вас, но не станах предприемач.

— Така си е

— Точно за това си мислех — каза тя. — И осъзнах някои неща, които много ме изненадаха.

— Например?

— Винаги съм смятала, че трябва да заслужи любовта ви. Глупаво, нали? Тревожех се, че ако не угодя на теб или Ейдън, ще спрете да ме обичате.

— Откъде ти е хрумнала тази откачена идея? — възропта Спенсър.

— От майка ни — отговори Ейдън. — Когато тя си беше вкъщи, ни манипулираше да правим това, което тя искаше, като ни лишаваше от обичта си.

Регън се обърна към Ейдън:

— Така ли е правела с теб?

Той кимна.

— Правеше го с всички нас.

— Не си мислиш, че ние се отнасяме така с теб, нали, Регън? — загрижено я попита Спенсър.

Тя въздъхна.

— Просто се опитвам да кажа, че досега съм прекарала живота си в опити да ви угодя. И това ме е изтощавало. Докато растях, все се тревожех, че ще спрете да ме обичате... Но вече не се чувствам по този начин. Аз съм ваша сестра и трябва да ме обичате, независимо колко ви ядосвам.

Ейдън кимна развеселено:

— Браво! Радвам се, че си осъзнала това. Сега ще погледнеш ли тези документи, че трябва да вървя.

Тя се обърна към него.

— Не съм свършила, Ейдън. Съжалявам, че на теб се стовари отговорността да ми бъдеш родител. Съжалявам, че вие със Спенсър сте носили този товар. Не мога да променя факта, че майка ни не искаше да бъде майка, но искам да знаете колко съм ви благодарна и на двамата за това, че съм ви имала.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Спенсър ги забеляза.

— О, не, нали няма сега да се разревеш?

— Напротив!

— Добре тогава, карай нататък.

Също като Ейдън, и Спенсър се чувстваше неловко при всяка проява на емоции.

— Добре — каза тя. — Първо, събранието... Освен че определите бюджета за следващата година и се разбрахте да започнете нов хотел, какво още решихте вие, момчета?

— Нямахме друго.

Регън посегна към листовете, които Ейдън искаше тя да прочете, но Спенсър я спря и каза:

— Всъщност обсъдихме още един въпрос...

Тя се обърна към него.

— И какъв по-точно?

— Говорихме със Сам за това и той се съгласи. Знаем, че няма да ти хареса, но решихме да платим на Емерсън известна сума пари, за да се отървем от него.

Тя скочи на крака и изкрещя:

— Не!

— Или това, или трябва да му дадем къщата — продължи Спенсър спокойно. — А знаеш колко струва този имот. Емерсън се съгласи да се изнесе до края на следващата седмица. После ще получи чека.

Тя поклати глава съкрушено:

— Не...

— Регън, това е решено — каза Ейдън.

— Как можете да го направите! — извика Регън. — Боже мой, та той изневеряваше на майка ни веднага след като се ожени за нея.

Изведнъж Ейдън се ядоса. Той се изправи, подпря дланите си върху бюрото и попита:

— А какво правеше тя според теб?

Регън се обърка от въпроса му.

— Позволяваше му да ѝ разбие сърцето.

— Да, точно така! — Ироничният му тон я вбеси.

— Какво значи това?

— Боже, Регън, време е да пораснеш. Майка ни правеше същото като Емерсън. Тя му изневеряваше постоянно.

Регън поклати глава недоверчиво:

— Няма откъде да знаете това.

— О, има! — настоя Спенсър.

— Всичките ѝ пътувания — обади се Ейдън. — Да не мислиш, че ходеше сама?

— Хайде, Регън. Не може да не си знаела какво става. — Изведнъж започнаха да си крещят един на друг, а Ейдън търпеливо изчакваше спорът им да приключи. Спенсър я обвиняваше, че е живяла

с илюзии, а накрая тя си призна, че наистина се е чудела как майка ѝ се влюбва толкова лесно.

— Любов ли? — изсумтя презрително Спенсър. — Това нямаше нищо общо с любовта.

— Мама винаги искаше това, което не можеше да има.

Изведнъж тя осъзна, че е изпаднала в истерия. Пищеше, а двамата ѝ братя продължаваха да стоят при нея. Никой не опитваше да си тръгне. Ейдън имаше вид, сякаш иска да ѝ запуши устата с нещо, но това вече не я плашеше...

— Трябва да пораснеш — промълви Спенсър вече с по-спокоен тон. — И да приемеш фактите.

— Да порасна, означава да призная, че майка ни е била уличница, така ли?

Той сви рамене.

— Означава да се изправиш лице в лице с реалността.

— Добре — каза тя. — И двамата смятате, че след като майка ни е спяла с когото ѝ падне, Емерсън е трябвало да ѝ отвърне със същото? Нима вече няма хора, които не изневеряват? Сватбената клетва не означава ли нищо?

— Очевидно не — прекъсна я Спенсър.

— Не прави такива драми — срязва я Ейдън. — Просто се отърваваме от един проблем.

— Това е най-евтиният начин да го направим — допълни Спенсър. Той пхна ръце в джобовете си и се намръщи.

— И не мога да променя решението ви?

И двамата поклатиха глави. После Спенсър каза:

— Съжалявам, Регън, но тук се налага да играем твърдо.

Тя се усмихна.

— Добре.

Те също се усмихнаха... Докато не забелязаха, че сестра им се отправя към вратата.

— Чакай — повика я Спенсър. — Забрави да подпишеш документите.

Тя спокойно се обърна към тях:

— Трябва ви подписът ми, за да предприемете каквото и да било? На мен пък ми трябва да утроите бюджета ми за следващата

година. Когато това стане, ще подпиша. Ето това, момчета, е да играеш твърдо.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Никога друг път не съм те чувал да избухваш така! — Хенри направи този коментар и от изражението на лицето му личеше, че е впечатлен.

— Не съм избухвала. Просто заявих позицията си. Хенри забеляза, че Спенсър върви към тях, и понижи глас:

— Да, но крещеше, когато заявяваше позицията си. Честно, никога не съм те чувал да говориш с такъв тон! Като се замисля, не съм чувал и Ейдън или Спенсър да повишават глас — каза той. — Освен по време на мач. Тогава Спенсър крещи на телевизора.

Хенри не беше включил брат ѝ Уокър, който вечно липсваше от семейството. Бяха се запознали преди няколко години, докато Уокър още бе на стаж във фирмата, но оттогава го беше виждал само веднъж — на откриването на Конрад Парк, на което присъстваха и четиримата.

Когато мина край нея, Спенсър се заигра с косата ѝ, за да му обърне внимание, и кимна на Хенри.

Ейдън излезе от офиса ѝ след минута. Той спря да си поговори с Хенри. Забеляза вестникарската снимка, която Хенри беше поставил в рамка и бе закачил на стената.

— Хубаво е станало — одобри той. Тръгна към вратата, но после промени решението си. — Вършиш отлична работа тук, Хенри. Пол Грийнфилд, моят старши управител, ме информира редовно — обясни той. — Ако решиш, че искаш работа, при която се изкарват пари, а не се раздават, ела да работиш при мен.

Хенри се усмихна.

— Благодаря, сър, но тук ми е добре. Освен това някой ден всичко това ще бъде мое.

Ейдън се усмихна:

— Хотелът или този офис?

— Престани да му предлагаш работа — обади се Регън. Брат ѝ не ѝ обърна внимание.

— Ако наистина искаш точно това...

— Да, сър. Освен това никога не бих работил с...

— С дракона ли? Нали така наричаш Емили?

Хенри не се смути, но не отрече.

— През повечето време я наричам така, но имам още две-три имена за нея.

— Да, чувал съм ги и тях.

— Благодаря за предложението — каза Хенри. — Но работата тук много ми харесва и както казах, никога не бих могъл да работя с Емили.

— Очевидно никой не може да работи с нея! — въздъхна Ейдън. И погледна многозначително Регън.

Тя не го попита какво възнамерява да прави с асистентката си, защото не искаше той да използва това като условие тя да подпише документите. Обаче Регън се зарадва на откритието, че брат ѝ знае за този проблем.

Ейдън докосна рамото ѝ, когато мина край нея.

— Оставих документите на бюрото. Подпиши ги.

— Утрои бюджета ми и ще го направя.

— Това няма да стане.

Веднага щом Ейдън се отдалечи достатъчно, Хенри прошепна:

— Той никога няма да се съгласи. Искаш прекалено много.

— Знам, че няма да се съгласи. Накрая ще преговаряме и ще получа удвояване на бюджета, което всъщност е целта ни.

— Ейдън сигурно знае какво си намислила — усъмни се Хенри.

— Разбира се, но въпреки това ще ни го даде. Поне се надявам.

— Той се държи, сякаш не му пука за нашата работа, но всъщност не е така, нали? Не го възприема само като начин за получаване на данъчни облекчения.

— Не, той държи на дейността ни, също и Спенсър. Просто са толкова заети да изграждат своята империя, че нямат време за нищо друго. — Тя огледа офиса. — Хенри, с кого говореше, докато бях при Ейдън и Спенсър?

— С Алек.

— Алек е бил тук? — В миг Регън усети, че се изчервява, и мислено се помоли Хенри да не го е забелязал. Опита да говори нехайно: — Алек чу ли някаква част от разговора ни?

Хенри се усмихна многозначително:

— Питаш ме дали е чул как ти и Спенсър крещите ли?

— Да, точно това питам. — Изведнъж Регън стана съвсем сериозна.

— Сигурно долови част от спора, защото се разсмя. Но не помня точно какво чу. Защо, важно ли е?

Тя поклати глава и реши да смени темата.

— Знаеш ли какво? Ще говоря с Ейдън за Емили. Той трябва да научи колко проблеми ни създава тя. Искам да знае, че е свикнала да обвинява теб за грешките си.

— Нали разбра, че Ейдън ще направи нещо по този въпрос. Надявам се да последва съвета на Корди.

— И какъв е бил той?

— Да уволни веднага тази кучка.

Регън се насили да не се разсмее.

— Това ли му е казала? И то пред теб? Срамота, да покварява едно младо, впечатлително момче...

Хенри се засмя.

— Чувал съм и по-лоши неща.

Регън се върна в офиса си и затвори вратата. Чувстваше се ужасно нервна и реши, че ще се крие, докато не отрепетира какво ще каже на Алек за това, което се случи с тях предишната нощ. Може би той нямаше да го спомене, но ако го направеше, трябваше да бъде подготвена.

Тя знаеше, че се държи глупаво. Това, което бе станало предишната нощ, нямаше да се повтори — по този въпрос бяха единодушни и двамата. Така че Алек сигурно нямаше да го обсъжда. Освен това бе на работа.

— Мога да се справя — прошепна Регън на себе си.

Пое дълбоко дъх, изправи раменете си и се отправи навън. Щеше да намери Алек, колкото по-скоро преживееш неловкия момент на първата им среща след вчерашната гореща нощ, толкова по-добре. Боже, ето че пак започваше! Усещаше, че се паникьосва. Ако любовта означаваше да се чувстваш така, тя не я искаше. Със сигурност не щеше да страда — нещо, което знаеше, че няма да ѝ се размине. Но нямаше кого да вини за това нещастие освен себе си.

Мина покрай Хенри и му каза:

— Върви да се забавляваш, неделя е. Работата няма да избяга.

— След малко тръгвам — обеща той. — Просто искам да наваксам някои неща.

„Време е!“ — помисли си тя, когато излезе в коридора. И в същия миг застина. Ейдън и Алек стояха в края на коридора. Брат ѝ говореше през повечето време, а Алек кимаше. Регън стоя така цяла минута в очакване да приключат разговора си. Тя предположи, че Ейдън иска да научи какъв е напредъкът в разследването.

И двамата я забелязаха едновременно. Брат ѝ кимна, после зави зад ъгъла към асансьорите. Алек се отправи към нея.

Той изглеждаше чудесно, макар да имаше типичния си небрежен вид. Беше с набола брада, значи не беше си направил труда да се обръсне тази сутрин. А дали някога изобщо се решише? Но въпреки това никой мъж не изглеждаше толкова секси като него. Тя преглътна и се опита да забрави спомените от изминалата нощ. Какво щеше да му каже, какво беше измислила? Вече не можеше да си спомни.

— Мислех, че днес няма да идваш на работа — рече небрежно Регън.

Браво, прозвуча съвсем нормално! Беше сигурна, че и лицето ѝ е спокойно.

— Казах ти, че ще дойда.

Добре, неловкият момент отмина. Сега водеха нормален разговор. Регън започна да се отпуска. Всичко беше наред, той нямаше да спомене предишната нощ, тя — също.

— Регън, хареса ли ти? — неочаквано попита той

Тя се ужаси. Застина изненадано. Въпросът я шокира. Не можеше да повярва на ушите си, но Алек повтори:

— Попитах дали ти е харесало.

Лицето ѝ пламна от смущение.

— Алек, мисля, че е най-добре да не обсъждаме изминалата нощ. Той се разсмя.

— Попитах дали ти е харесало да се опълчиш на братята си.

— Да, разбира се, че... — Регън ужасно се обърка. Но бързо се съвзе: — Чакай малко, направи го нарочно, нали?

Той се престори, че не я разбира.

— Кое съм направил нарочно?

— Зададе въпроса по този начин. И попита дали ми е харесало, без да уточниш кое... Но няма значение.

Той се забавляваше от това колко лесно се смущава тя.

— Е, все пак хареса ли ти?

Тя въздъхна:

— Да. Мисля, че като не отстъпвам пред братята си от време на време, ще имам чудесен отдушник за натрупаната негативна енергия.

Той я погледна с присвити очи, в които заиграха закачливи пламъчета:

— Мисля, че снощи намерихме по-добър отдушник. Но сега няма да те питам дали ти е харесало...

Самоувереността му бе извън всякакви граници и той очевидно не се нуждаеше от нейното потвърждение. Но и защо да се нуждае. Миналата нощ бе вълшебна. Трябваше ли да му го казва?

„Мисли за нещо друго, каквото и да е!“ — заповяда си тя, но вместо това ѝ се прииска да го целуне.

— Мисля, че трябва да сменим темата — рече хладно Регън. После допълни с по-мек тон: — И моля те, престани да ме гледаш така! Приключихме с този разговор. — Тя сложи ръце на кръста си. — Нали? — Преди той да възрази, тя попита: — А за какво си говорехте с Ейдън?

— Попитах го дали някой няма зъб на семейството ви. Например някой недоволен служител. Получавали ли сте заплахи. Водили ли сте някакви съдебни дела. Той каза, че вече е говорил с Уинкът и ще уреди да се срещнем със семейния ви адвокат. Просто се опитвам да покрия всички възможни аспекти. Искам да знам какви правни проблеми и искове сте имали.

— Свързани с братята ми ли?

— И с теб.

— О! — възкликна изненадано тя. И допълни: — Съмнявам се да откриете нещо.

— Въпреки всичко ще говоря със Сам.

— Да, разбира се.

— Гладна ли си? Искаш ли да хапнем нещо? — Рязката смяна на темата я шокира.

Тя се съгласи и двамата се отправиха към асансьорите.

— Между другото, отговорът е „да“.

Тя изненадано вдигна глава към него:

— А какъв беше въпросът?

— Нали ти попита братята си дали още има хора, които не изневеряват? И аз ти казвам, че отговорът е „да“. Някои не изневеряват.

Тя посегна да натисне бутона на асансьора, но той хвана ръката ѝ и я принуди да го погледне.

— Имам много примери — каза тихо Алек. — Но ще ти дам само един, който ще ти бъде достатъчен.

— Така ли? И кой е той?

— Аз.

Тя не знаеше как да реагира.

— Защо ми казваш това?

— Не знам. — Той сви рамене. — Просто си помислих, че трябва да го знаеш. Аз не бих изневерявал.

— Ако някога се ожениш.

— Точно така — отвърна той. — Ако някога все пак се ожена.

Разговорът прекъсна изведнъж, когато телефонът му иззвъня. Обаждаше се Хенри.

— Къде сте? — Гласът му звучеше трескаво.

— На другия край на коридора. Какво става?

— Трябва веднага да се върнете тук, за да видите това! Алек вече се беше обърнал и дърпаше Регън след себе си, докато крачеше бързо към офиса.

— Какво има? — попита разтревожено тя.

Не се наложи той да ѝ отговаря, защото Хенри стоеше пред вратата и веднага щом Алек и Регън се появиха иззад ъгъла, той занарежда:

— Отворих това писмо. С бланка на нашия хотел е и беше в наш плик. Нали знаете какво означава това? Той е бил тук, бил е в хотела!

Алек пусна ръката ѝ и отиде до бюрото. Регън докосна Хенри по рамото:

— Поеми си дъх, успокой се.

— Регън, той е бил тук! — повтаряше уплашено младежът.

— Да, чух те. И е изпратил писмо. — Тя също се отправи към бюрото.

С Алек погледнаха листа, който Хенри бе затиснал с дълъг сребърен нож за писма.

— Но това не беше писмо. Беше още един списък с жертви. Отгоре пишеше: Да бъдат убити — нашият списък. Печатните букви

бяха подчертани няколко пъти. Всички имена бяха там, но тези на госпожа Патси и детектив Суини бяха зачеркнати. До имената на Шийлдс и двамата бодигардове имаше въпросителни.

В списъка беше добавено още едно име: Хейли Крос. Най-отдолу, точно под името ѝ убиецът беше написал: За това си ми длъжница.

Алек вече се обаждаше на Уинкът по мобилния си телефон. Докато чакаше детективът да вдигне, попита Регън:

— Познаваше ли тази жена?

Тя не забеляза, че той говори в минало време.

— Не — каза Регън. — Алек, трябва да я предупредиш. О, мили боже, от полицията трябва да я открият, преди да я е нападнал!

Но Хенри ѝ посочи листа с разтреперан глас:

— Името ѝ е зачеркнато, Регън. Той вече е... убил я е.

— Не можем да приемем, че тя е мъртва само защото е зачеркнал името ѝ! Може да не е... О, боже! — Тя усети как паниката я завладява. — Сигурно има време да я спасим.

Алек най-после се свърза с Уинкът и излезе в коридора, за да обясни за писмото.

Регън усети, че ѝ се гади. Тя се облегна на бюрото и се втренчи в стената.

— Не разбирам — прошепна Регън. — Защо ми е изпратил това? И какво има предвид с „нашият списък“?

— Хейли Крос. Кълна се, че съм чувал това име, но не помня къде — каза Хенри.

Алек затвори телефона си и се върна в офиса.

— Уинкът и Брадшоу идват насам.

— В неделя? — Хенри осъзна колко е глупав въпросът веднага щом думите се отрониха от устата му.

— Джон беше на работа, но Брадшоу си беше вкъщи.

— Те ще потърсят ли тази жена? — попита Регън. Алек я прегърна.

— Вече е късно.

Тя рязко се отдръпна от него. Вбесяваше я колко бързо беше приел, че непознатата е мъртва.

— Няма откъде да знаеш това. Само ако мога да я предупредя, ако я намеря...

Гледайки я как крачи нервно, Алек въздъхна:

— Те вече са я открили.

— Къде?

— В моргата.

— О, боже!

Тя се отпусна върху гърдите му, сведе глава и затвори очи. Той обви ръцете си около нея и я прегърна силно. Хенри се беше отпуснал на стола си.

— Как я е убил? — попита младежът.

Алек се взираше във вестникарската снимка на стената. Изведнъж му просветна:

— Тя е бягала по алеята в...

— Конрад Парк! — сети се Хенри. — Ето къде четох името. Регън, не помниш ли, разказах ти за това. Или поне си мисля, че ти казах.

Алек се приближи до стената и прочете отново текста към снимката.

— Тук пише, че ти тичаш там поне три вечери седмично.

— Наистина преди правех кросовете си там.

— Но после сложиха бягащата пътека горе във фитнеса — обясни Хенри.

Алек пак се обади на Уинкът.

— Къде си?

— Слизам от колата пред хотела.

— Знаеш ли как е изглеждала Хейли Крос?

— Имам нейна снимка в папката, която нося. Почакай, Алек, ей сега идвам.

Детективът беше прекалено нетърпелив, за да седне и да чака. Вместо това закрачи из коридора. Когато Уинкът дотича иззад ъгъла, размахвайки папката, Алек го попита:

— Можеш ли да сбъркаш Хейли Крос с Регън?

— О, я стига, не бих сбъркал Регън с никоя друга жена. — Той спря, отвори папката и извади снимката на Хейли Крос.

— Може би, ако я гледаш в гръб... Дълга коса, приблизително същия ръст. Възможно е.

— Кое е възможно? — попита Регън. Тя стоеше на вратата, но се дръпна, за да влязат Уинкът и Алек.

— Объркана самоличност — отговори й кратко Уинкът.

— Къде е писмото?

След няколко секунди двамата с Алек се взираха отново в листа.

Уинкът прочете списъка на глас:

— „За това си ми длъжница“. Значи този луд иска Регън да поеме отговорността. Мисля, че това означава.

— Хайде, размърдай си мозъка, Джон.

— Добре — отговори Уинкът. — Според теб той е дебнел в парка за Регън.

— Ако е прочел статията във вестника, нямаше ли да се досети, че тя продължава да тича там?

— Да не твърдите, че е убил онази жена по погрешка? — попита Регън.

Алек се обърна към нея:

— Да. Мисля, че е отишъл там, за да убие теб.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

От полицията бяха запазили в тайна важни подробности, свързани с убийството на Хейли Крос, и нито Алек, нито Уинкът искаха Регън да ги научи. Тя и без това беше изплашена, а докладът от аутопсията сам по себе си беше достатъчен, за да разтърси дори закоравял полицай.

Въпреки това имаше вероятност някоя от тези подробности да отключи някакъв спомен, който да им помогне в разследването.

Уинкът застана пред прозореца на офиса с бутилка вода в едната ръка и доклада от аутопсията в другата. Алек седна до Регън на дивана. Тя не можеше да разбере как двамата изглеждат толкова спокойни, докато се редуват да разказват някои от ужасяващите факти от убийството на бедното момиче. Когато Алек ѝ описа какво е направил убиецът с краката на жертвата, Регън усети, че кръвта нахлува в главата ѝ.

Алек забеляза как тя стиска ръцете си, а очите ѝ се навлажняват. Но се стараеше външно да изглежда спокойна. Той бе много горд с нея и ако бяха сами, щеше да я прегърне и да ѝ го каже.

— Добре ли си, Регън? Искаш ли малко почивка? — попита Уинкът.

— Няма нужда, добре съм — отвърна тя.

Алек отвори папката, която Уинкът беше оставил на масата, и подаде на Регън снимката на Хейли Крос. Регън се изненада колко спокойна изглежда жената в смъртта си.

— Познаваш ли я?

Тя поклати отрицателно глава. После попита:

— Студентка в университета ли е била?

— Не — отвърна Алек. — Вече е била завършила.

— Живеела е близо до университета — обясни Уинкът. — И според приятелите ѝ редовно тичала в парка.

— Сама ли е живеела?

— Не — отговори Уинкът. — С приятеля си. Той бил извън града по работа в нощта, когато е била убита. Очевидно тя му е казала, че може да отиде да навести родителите си, докато него го няма, така че той се върнал в Чикаго и минали няколко дни, преди да разбере, че е изчезнала.

Регън си пое дълбоко дъх, преди отново да погледне снимката.

— Не разбирам защо е трябвало да направи това с краката ѝ? Защо...

Тя млъкна внезапно и потрепери. Уинкът каза:

— Според патолога смъртта ѝ е била причинена от удар в главата. Очевидно този побъркан се е заел с краката ѝ, след като вече е била мъртва.

— Тя се е борила с него — каза Алек. — Под ноктите ѝ имаше кожа, така че разполагаме с ДНК материал на убиеца. — Той взе снимката от Регън и я върна в папката.

Стори ѝ се, че е разтревожен — нещо необичайно за него, така че му се усмихна кратко, за да му покаже, че тя самата е добре. После се изправи и отиде да си вземе вода.

— Искаш ли, Алек? — Тя му подаде ледената бутилка. Той отпи жадно.

Регън извади друга бутилка за себе си и заобиколи дивана, за да отиде при бюрото. Изведнъж се почувства стара и изморена и рухна върху стола. Може би в крайна сметка не беше чак толкова лоша идея да замине за Мелбърн със Спенсър. Смяната на обстановката можеше да ѝ се отрази добре. Тя въздъхна. Но още докато тази мисъл се оформяше в главата ѝ, тя я отхвърли. Нямахте да се предава, а ако отидеше в Мелбърн, щеше да направи точно това.

Замисли се дали да не се обади на Софи и Корди. Разговорите с приятелките ѝ винаги я караха да се почувства по-добре. Но ако им позволеше да видят колко е разстроена, щяха да се разтревожат за нея още по-вече. А ако темата се прехвърлеше на Алек — което неминуемо щеше да стане, тя със сигурност щеше да се издаде. Нямахте проблем от време на време да си поплаква пред приятелките си, но не и тук, не ѝ сега.

Алек наблюдаваше Регън от канапето. Очите ѝ бяха тъжни, погледът ѝ — отнесен. Беше бледа, сбърчила чело.

Лайл Брадшоу влезе в офиса. Изглеждаше, сякаш беше тръгнал на сватба — издокаран с тъмен костюм на фино райе и бяла риза с ръкавели. Яркочервената му вратовръзка беше единственото цветно петно. Както обикновено, нямаше нито един непригладен косъм на главата. В сравнение с него Алек изглеждаше като клошар.

Уинкът наблюдаваше от другия край на стаята. Лайл гледаше Регън, а Алек следеше погледа му и изражението му издаваше, че не е никак щастлив от поведението на Брадшоу.

— Писмото и пликът са на бюрото на Хенри — каза Уинкът, за да прекрати състезанието по размяна на погледи.

— Няма да намерим никакви отпечатъци от пръсти — обеди се Лайл.

— Все едно трябва да го прибереш като улика и да го занесеш в лабораторията — сопна му се Алек.

Лайл сякаш не забеляза враждебния му тон. Уинкът обаче не го пропусна. Той разведри ситуацията, като заведе двамата мъже във външния офис, за да обсъдят новото развитие по случая.

Веднага щом остана сама, Регън включи компютъра си и опита да отговори на няколко имейла. Всичко, което ангажираше мислите ѝ, беше добре дошло.

Хенри подаде глава през вратата, за да ѝ каже довиждане. Тя му предложи да си вземе почивен ден в понеделник, но той не искаше и да чуе.

— Ами ако дойде друго писмо или се случи нещо? Искам да бъда тук, в случай че се нуждаеш от мен.

— Добре — усмихна му се тя. — Но се наспи сутринта и ела покъсно.

— Ще опитам — обеща той. Обърна се да тръгне и после добави: — Не трябва да казваме на никого за новия списък и за жената.

— Знам.

— Изненадах се, че толкова хора са замесени, а никой още не е издал историята на вестниците.

— Мисля, че почти никой от полицията не знае подробностите — каза Регън.

— Софи ще ни убие и двамата, ако някой друг вестник пусне пръв тази история. Добре, сега тръгвам. До утре.

— Хенри, пази се — прошепна загрижено Регън. Вратата едва прихлопна след него, преди да се отвори широко и Ейдън да нахлуе в стаята. — Със Спенсър едва сега научихме за писмото. Алек ми каза за убитата жена. За бога, Регън, това е можело да бъдеш ти!

— Да, знам — каза тя тихо.

— Слушай, със Спенсър няма да пътуваме никъде, докато този маниак не бъде заловен. Може би трябва да се обадя на Уокър и да му кажа да се прибере у дома.

— О, моля те, не го прави. Знаеш, че той привлича вниманието на пресата където и да отиде. Репортерите ще му вървят по петите и ако някой от тях надуши нещо...

— Добре — прекъсна я той.

— Накарай го да не се прибира — настоя тя. — Искам и вие със Спенсър да заминете някъде, възможно най-далече от мен. И ако може да вземете Корди, Софи и Хенри със себе си. Никой от вас не е в безопасност покрай мен. Ако нещо се случи с теб или... — Гласът ѝ потрепери.

— Няма да ходя никъде — повтори той. — И престани да се тревожиш за нас. Имаш си достатъчно проблеми, за които да мислиш. Трябва да бъдеш силна.

— Аз съм добре, не се тревожете за мен. Няма да рухна психически.

Продължиха да говорят още няколко минути. Ейдън крачеше из стаята, за да се поуспокои. Изглежда, се нуждаеше от нейните уверения, че тя е защитена, че Алек и Джон ще заловят маниака и че със сестра му всичко ще бъде наред.

Когато той тръгна към вратата, тя каза:

— Преди много време ти ме научи, че хората от семейство Мадисън се изправят лице в лице с проблемите. Време е да го сторя и аз.

— Полицаите трябва да...

— Говоря за нашето семейство и за бизнеса ни, Ейдън.

Той се обърна и се върна при бюрото ѝ.

— Добре, пред кои проблеми ти е време да се изправиш?

— Това, че позволявам на теб и Спенсър да вземате решения вместо мен... Това трябва да спре. Нещата, които аз правя с парите на семейството, са също толкова важни, колкото и това, което правите

вие. Инвестирането на тези пари в името на това светът да стане по-добър всъщност е дори по-важно.

Той се облегна на бюрото и скръсти ръце. Знаеше, че тя е права.

— И още нещо... — продължи Регън. — Като правим дарения за хората, като осъществяваме проекти, които променят живота им, всичко това ни напомня защо сме на този свят. Според мен задължението ми е да помагам на вас, момчета, за да не губите почва под краката си. — Тя се усмихна и добави: — Може да се каже, че ви правя по-човечни.

— Добре — отстъпчиво продума брат й. — Ще увеличим бюджета ти за следващата година. Мога да убедя Спенсър и Уокър да го удвоят.

— Радвам се да го чуя. А аз ще направя нещо за вас. Ще спра да оспорвам споразумението с Емерсън.

Той се отправи към вратата.

— Емили си е взела една седмица отпуск — каза Ейдън. — Когато се върне, ще трябва да си търси нова работа.

Регън опита да потисне радостния си изблик. Ейдън спря до вратата и попита:

— Има ли нещо друго, което искаш да обсъдим?

— Засега не.

Тя искаше да му каже за Алек, да излее душата си пред брат си, но не го направи. Защо да говори за това? Нали всичко приключи в онази нощ. Алек се беше погрижил това да й бъде пределно ясно. Само още пет дни и тя нямаше да го види никога повече... Освен ако не арестуваха маниака преди това.

Регън опита да запълни тези дни с работа, която да ангажира мислите й. Тъй като проектите им за сезона бяха приключени, двамата с Хенри продължиха да разчистват старите папки и да реорганизират офиса.

Всеки ден Алек идваше както обикновено, но нещата вече не бяха същите като преди. Държеше се сърдечно и приятелски, ала спазваше дистанция. Нямаше повече закачки, той избягваше всяка ситуация, в която двамата можеха да се озоват близо един до друг. Когато разговорите им ставаха твърде лични, той сменяше темата. Алек се държеше, сякаш помежду им не беше станало нищо необичайно. Дали той вече съжаляваше за нощта, която бяха прекарвали

заедно? Ако тя можеше да събере кураж, щеше да му зададе точно този въпрос.

Регън не беше сигурна дали е хванала някакъв вирус, или се разболяваше от стреса, но започна да повръща една вечер, след като Алек я изпрати до апартамента ѝ. Прекара ужасна нощ. По обед на следващия ден вече се чувстваше по-добре.

Тя видя Ейдън късно следобед същия ден, за да му даде подписаните договори. Той я чакаше на една ъглова маса в лоби бара. Регън си поръча студен чай и го отпиваше бавно, докато разсеяно слушаше обясненията му за новия хотел.

— Внимава ли?

— Не съвсем.

— Още ли си болна? — попита подозрително той, сякаш тя се опитваше да го заблуди, като е станала от леглото, преди да е оздравяла.

— Не, добре съм.

Според Алек снощи не си изглеждала никак добре.

— А той откъде знае как съм изглеждала?

Ейдън сви рамене.

— Чул, че си повръщала. Не съм сигурен кой му е казал, но той се върнал в хотела и прекарал нощта тук.

— В хотела? Алек е бил в хотела?

— Нали точно това ти казах? Спал е в твоя апартамент. На дивана.

Тя беше удивена. Но единственото, за което можеше да мисли, бе колко ужасно е изглеждала — с коса, паднала над очите, и мъртвешки бледо лице. Там ли е бил, докато тя е повръщала? Страхотно, помисли си Регън.

— Ейдън, защо си му позволил да ме види в това състояние?

Той се усмихна.

— Всъщност нямах думата.

Тя реши да смени темата.

— Случайно срещнах Пол. Той ми каза, че намалява натоварването си.

Ейдън кимна.

— Уморен е от толкова пътуване и има нужда да прекарва повече време у дома, със семейството си.

— И ти си приел това негово решение?

— Да. Казах му, че ще се съобразим с желанията му. Не искаме да го изгубим.

Тя тъкмо подаваше договорите на Ейдън, когато вдигна глава и видя Алек да върви към нея. Той спря да поговори с полицаия, който я пазеше през деня, за да чуе доклада му. Тя не искаше той да улови погледа ѝ, затова бързо се обърна.

Но сега пък Ейдън я гледаше. Мобилният му телефон иззвъня, но той не го вдигна.

— Търсят те. Трябва да отговориш — промълви уморено Регън.

Той взе телефона, изключи го и после го пъкна в джоба си.

— Искаш ли да ми кажеш нещо? — подкани я той.

Тя сведе глава.

— Сторих нещо глупаво. — Тя направи признанието си шепнешком.

— Какво?

Влюбих се. Глупаво ли е това? Обаче не изрече на глас мислите си.

— Просто съм уморена. Имам нужда от отпуск.

Брат ѝ беше много по-проницателен, отколкото тя си даваше сметка. Той погледна Алек, който не можеше да откъсне очи от Регън, и после отново се обърна към сестра си.

Двамата изглеждаха нещастни.

— Алек ми каза, че отива на работа във ФБР.

Тя вдигна глава изненадана, дори не успя да се престори, че не знае за какво говори брат ѝ. Ейдън се усмихваше.

— Така е.

— А кое ти е толкова смешно? — намръщи се Регън.

— Чудя се как ще се чувства Алек, когато Уокър наеме някой да провери мигалото му.

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Той не би сторил това!

Ейдън сви рамене.

— Уокър нае човек да провери Денис, а връзката ти с него не беше сериозна.

— Но, Ейдън, Алек заминава.

— Да, знам. — После се изправи и каза: — Ето го, идва.

Регън буквално преобърна стола, когато скочи на крака, и ако Ейдън не беше хванал чашата ѝ, тя щеше да се разбие на пода.

Тя си пое дълбоко дъх, залепи усмивка на лицето си и се обърна. Той пак изглеждаше по-хубав от последния път, когато се бяха видели. Можеше да се изтупа, когато поискаше. Вече го беше доказал миналата събота, когато беше облечен със смокинг. Сега беше с тъмносин блейзер, кафяв панталон и мокасини, вместо обичайните износени маратонки.

Не можеше да повярва колко е смутена, а той още не ѝ беше казал нищо.

Алек кимна на Ейдън и ѝ се усмихна.

— Днес изглеждаш по-добре. — Тя предположи, че любезностите са свършили, когато той се обърна към Ейдън и грубо я пренебрегна. — Адвокатът ви още не се е обадил на Джил Хътън. Той ми каза, че му е оставил две съобщения. Мисля, че може би се налага отново да говориш с него.

— Ще го уредя — обеща Ейдън. — Сам беше в отпуск, но бях сигурен, че вече се е върнал.

Регън реши да се качи в офиса си. Ейдън и Алек я последваха.

— Искам Джил да се чуе с него утре следобед. В противен случай аз ще отида до кантората му да прегледам лично онези папки.

— Той ще се обади.

Регън задържа вратата на асансьора, за да се качат. Алек стоеше пред нея, докато пътуваха до третия етаж.

— Говорих с лейтенант Луис тази сутрин — събщи Ейдън.

— Сигурно е било много забавно — отбеляза Алек. — Най-добре да не споменавате името ми пред него, иначе ще стане зле за детектив Уинкът.

— Какво означава това?

Алек обясни:

— Означава, че Луис ще съсипе шансовете му за издигане, ако открие, че аз му помагам.

— Няма да научи за това от нас и със сигурност няма да го научи от Сам — обеща Ейдън.

— Значи лейтенантът не те харесва! — въздъхна Регън. Когато той не ѝ отговори, тя го сръга в гърба.

Алек ѝ се усмихна, после протегна ръката си назад и хвана нейната. Но когато осъзна какво е направил, веднага я пусна.

Ейдън се престори, че не е забелязал.

— Доколкото разбирам, те нямат никакви сериозни улики. Той ми каза, че проверяват Питър Морис.

— Това може да се окаже поредната задънена улица — намеси се Регън.

— Те не само го проверяват — уточни Алек. — Всъщност го издирват.

— Той крие ли се? — попита Регън.

— Да, но не може да се крие вечно — успокой я Алек. — Ще излезе на повърхността и тогава ще го пипнат.

— Но това може да отнеме цяла вечност.

Оказа се, че заловиха Морис само след час.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Питър Морис направи две грешки. И двете колосални.

Първата бе, че се поддаде на изкушението. Влезе в един бар в центъра на Чикаго и започна да пие твърд алкохол в големи количества, което не само попречи на преценката му, но и му създаде фалшиво чувство за сигурност. Колкото повече алкохол поглъщаше, толкова по-сигурен беше, че е в безопасност и че за момента е недостижим.

Втората грешка, която допусна, бе да се обади на Регън Мадисън. Отне му няколко опита и когато най-после се свърза с нея, вече се беше разпенил.

Регън беше казала на телефонистката да не я свързва и че ще се върне в офиса си до три часа. Обаче се забави повече и когато двамата с Алек стигнаха до вратата ѝ, детектив Уинкът я чакаше. Тя предположи, че той е дошъл да говори с нея.

— Новини ли има?

Той поклати глава.

— Дойдох да взема Алек. Трябва да ходим на едно място. Нещо като купон за изпращането му — обясни той.

Регън забеляза полицаия, който стоеше в дъното на коридора. Телефонът ѝ иззвъня. Уинкът вече тръгваше, но Алек още се бавеше. Тя вдигна телефона на бюрото на Хенри и каза:

— Регън Мадисън.

— Това е последният ти шанс да направиш каквото трябва!

Разгневеният глас я шокира. Думите звучаха завалено, но тя разбра какво ѝ говори мъжът.

Алек видя промяната в изражението ѝ, направи знак на Уинкът и после изтича до телефона в нейния офис, за да може да подслуша разговора.

— Кой се обажда? — попита тя.

— Питър Морис — отговори той. — Помниш ли ме?

— Да, помня ви.

Уинкът се отдалечи и набра някакъв номер на телефона си.

— Ти си лъжкиня! — Морис натъртваше думите, като шепнеше високо.

Морис или беше пиян, или беше много близо до това състояние, помисли си Регън. Тя чуваше тракане на чаши, музика и гласове. Беше сигурна, че ѝ се обажда от някой бар.

— Не лъжа. Помня ви.

— Говоря съвсем сериозно. Това е последният ти шанс. Гласът му пак прозвуча смразяващо. Тя го чу как преглътна, после прозвуча тракане на кубчета лед в чаша.

— Последният ми шанс ли? — повтори тя.

— Да се спасиш.

— Не разбирам.

— Няма да продължа да те преследвам. Отне ми толкова седмици да се разправам с асистента ти, преди най-после да говоря лично с теб и каква полза имаше? Ти не ме изслуша. Вече си беше взела решението. Казах ти, че ако се срещнем, ако седнем да поговорим, мога да те убедя. Ако беше спряла и ме беше изслушала, нищо от това нямаше да се случи. Можеше да го предотвратиш.

— Кое да предотвратя?

— Знаеш кое.

Регън реши да се престори, че не се сеца.

— Добре. Кажете ми какво можех да предотвратя.

Тя погледна Алек. Той ѝ кимна.

— Опитвах да те намеря, но ти си тръгна.

— Кога? Къде?

— В Лиъм Хаус.

Тя едва не изпусна слушалката. Пред очите ѝ притъмня.

— Били сте там?

— Току-що ти казах.

— Проследихте ли ме?

— Не.

— Тогава откъде сте знаели, че...

— Тя ми каза — прекъсна я той нетърпеливо.

— Кой? Кой ви каза?

— Емили. Каза, че се нарича Емили, когато вдигна телефона. Тя ми съобщи къде си.

Регън беше толкова потресена, че седна на бюрото.

— Знаеш ли колко време стоях отвън на дъжда и те чаках да излезеш?

— Не, не знам колко дълго сте чакали.

— Искам парите — изръмжа той. — И освен това си ми дължница, не забравяй.

— Дължница за какво?

Той не й отговори. После каза:

— Нещата отидоха прекалено далече. Ако не ми дадеш парите, ще съжаляваш. Пригответи ги. Чу ли? Искам ги в брой, не чек. Ще се срещнем утре. Ще научиш къде и кога.

— Ами ако не съм пригответила парите, когато се обадите?

— Някой ще пострада. — Думите потънаха в завален брътвеж.

Регън чу трясък, после връзката прекъсна. В следващия миг Алек вече беше до нея. Тя отвори уста да каже нещо, но той вдигна ръка, за да й направи знак да мълчи, и кимна към Уинкът.

Детективът стоеше с гръб към тях и говореше по мобилния си телефон, но когато се обърна, на лицето му грееше доволна усмивка.

— Пипнахме го.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Стана твърде лесно. Докато Питър Морис крещеше заплахи по телефона и се заливаше с питието си, двама полицаи го приближиха в гръб и го заловиха.

Морис не беше толкова пиян, че да не се сети за адвокат. Веднага щом му сложиха белезниците и му прочетоха правата, той започна да крещи, че иска адвокат.

После дълго обяснява, че отказва да говори с когото и да било. Нямаше да е зле той да направи самопризнания, но всъщност не се нуждаеха от тях. Уликите срещу него го заковаваха. Оказа се, че Морис е колекционер. Зад един слой изолация на тавана на порутената къща, в която живееше под наем, намериха мухлясала кутия от обувки, завързана с яркорозова панделка, и вътре бяха неговите трофеи — окървавен чук с инициалите на някакъв работник на дръжката, шофьорската книжка на Хейли Крос и портфейлът на детектив Бенджамин Суини.

Лейтенант Луис беше във възторг. Що се отнасяше до него, това бе приключен случай. След като научи за доказателствата, той настоя лично да се обади на Ейдън и да му съобщи добрата новина.

Уинкът се върна до хотела и разказа на Регън какво бяха намерили в къщата на Морис. Той се обади на Алек и го помоли да се срещнат във фойето.

Алек беше в особено настроение. Той искаше да седне на масата за разпити с Морис и адвоката му, но Луис нямаше да му позволи дори да се доближи до него. Уинкът също не мислеше, че това е добра идея, имайки предвид настроението на Алек.

Сега го чакаше пред асансьорите.

— Събра ли си багажа, или още не си започнал? — попита Уинкът, когато Алек се приближи към него.

— Той не е признал, нали?

— Предполагам, това означава, че не си си събрал багажа.

— Отговори ми, Джон — срыза го Алек.

— Не, не е признал. Кълне се, че е невинен. Кое то бе истински шок. Никога не бях чувал някой заподозрян да твърди, че е невинен.

Алек пренебрегна остроумните му коментари. Вратата на асансьора се отвори и той направи път на Уинкът да влезе пръв.

— Къде са всички хора от охраната? Не съм видял нито един, откакто влязох в хотела.

Допълнителните хора от охранителната фирма вероятно вече са изпратени на други места. А тези, които по принцип си работят тук, просто са по-дискретни. Нали се сещаш, смесват се с тълпата. Сега, след като сме пипнали нашия човек — а той е точно нашият човек, — не е необходимо охраната на хотела да се набива на очи.

Асансьорът се отвори на етаж на Регън.

— Това не ми харесва — измърмори Алек.

— Знам. Ти искаше онзи да си признае, нали? Но знаеш ли какво? Ако той си беше признал, ти пак нямаше да повярваш, че е способен да извърши всичко това.

Алек сви рамене.

— Тук ме хвана на тясно. Просто исках да му задам няколко въпроса.

Уинкът поклати глава.

— Правим всичко по правилата, а това означава, че никой няма да го докосне.

— Да не мислиш, че аз ще се нахвърля отгоре му?

Уинкът се усмихна.

— Разбира се. Щеше да разбиеш лицето му в стената в секундата, щом той произнесе името й. Приеми фактите, Алек. Ти си прекалено дълбоко замесен в това... И то лично.

На Алек не му беше приятно да го чуе.

— Щом съм толкова дълбоко замесен, защо поиска да се срещнем тук?

— Защото предположих, че се нуждаеш от завършек.

Алек го погледна невярващо.

— Завършек ли? Сигурно се шегуваш.

— Помислих си, че може би, като ме чуеш как разказвам на Регън за всички доказателства, които открихме, и това, че той е имал мотив и възможност, ами тогава ти би могъл да затвориш вратата на това разследване и да продължиш напред.

— Беше прекалено лесно.

— Понякога нещата завършват точно така. Лесно.

— Доказателствата...

— Знам. Може някой друг да е скрил доказателствата на тавана на Морис. Това щеше да кажеш, нали?

— Точно така.

— Морис е бил в състояние да извърши всичко това. Физически той е достатъчно едър и силен, за да повдигне Суини и да го провеси на тавана. А освен това отговаря на описанието, което Регън ни беше дала.

Алек почука на вратата.

— Стотици мъже отговарят на това описание.

Регън отвори вратата и само за секунда Алек видя всичко. Тя беше боса, с къс клин за бягане и потник, който не покриваше пъпа ѝ. Изглеждаше много добре.

Уинкът ѝ кимна и влезе покрай нея.

— Току-що научих новината — каза тя.

— Кой ти каза? — попита Алек. За пръв път през последните три седмици той не се отправи към удобния диван.

Тя затвори вратата.

— Лейтенант Луис се обади и ми събщи, после и Ейдън. Защо не си усмихнат, Алек? Не си ли доволен?

— Той мисли, че е станало прекалено лесно — обясни Уинкът, сетне седна на креслото и се наведе напред.

Алек застана на средата на стаята с ръце в джобовете и се намръщи.

— Слушай, резултатите от ДНК тестовете не са пристигнали и аз съм на мнение, че трябва да продължим с охраната.

— Не си убеден, че Питър Морис е мъжът, така ли? — Тя замълча, защото той поклати глава.

— Не, не съм.

— Той не иска да бъде убеден.

— Какво трябва да означава това? — попита Алек.

— Означава, че е време за решения. — Уинкът кимна едва доловимо към Регън.

Лицето на Алек се напрегна и той го изгледа сърдито. Регън не беше сигурна какво става.

— Джон, ти мислиш ли, че сте заловили убиеца?

— Да, доказателствата не лъжат.

— Освен ако не са подхвърлени.

— Върху чука откриха залепнал косъм от косата на Морис.

— Знаеш ли колко е лесно да се направи това? Просто трябва човек да вземе един косъм от гребена му — каза Алек, докато крачеше бавно.

— Регън, той е имал мотив — обясни Уинкът. — Дължал е на неподходящи хора много пари и е разчитал на финансовата ви помощ, за да се разплати. Когато вие сте му отказали, е решил да ти отмъсти. Призна, че е ходил в Лиъм Хаус и те е чакал. Доказателствата ще го закопаят. Морис е бил отчаян и е стигнал до крайност. Намерил е мобилния ти телефон и папката с онзи списък и е решил, че ако той направи нещо хубаво за теб...

— ... аз ще му дам парите. Мили боже!

Уинкът кимна.

Проведох един дълъг разговор с Емили Милън. Тя призна, че е казала на Морис къде си.

— Тя знаела ли е, че говори с Питър Морис? — попита Регън.

— Да, но твърди, че не е имала представа какво иска той — отговори Уинкът. — Освен това призна, че е прониквала в компютъра ти, за да може да чете имейлите ти. Каза, че го правела, за да бъде в течение на работата. Удивен съм, че е имала наглостта да го стори. Тя е тази, която е разпечатала снимката на Суини и я е поставила на бюрото на Ейдън. Освен това я е изпратила и на другите ти братя. — Уинкът се усмихна.

— Онзи чифт белезници, който извадих, я накара да се разприказва. Изведнъж реши, че много държи да ни сътрудничи.

— Къде е тя сега? — попита Алек.

— Тя беше уволнена, разбира се — отвърна Уинкът. — И човек от охраната я придружи до изхода. Съмнявам се, че ще поиска от вас препоръки за следващата си работа.

— Още ли си убеден, че той е убил Хейли Крос, защото е мислел, че съм аз? — попита Регън.

— Да — кимна Уинкът. — Както казах, тогава е валяло и е било тъмно, Крос е била висока колкото теб, може би малко по-висока, с тъмна коса като твоята. Ако той я е видял в гръб, не е чудно, че я е

сбъркал с теб. А ти си го информирала къде да те търси. Нали се сещаш, онази статия и снимката във вестника, които Хенри беше изрязал и сложил в рамка.

Тя кимна. Знаеше какво ще каже Джон.

На откриването на алеята ти си заявила, че тичаш по нея всеки понеделник, сряда и петък. Смятаме, че Морис е прочел статията и е отишъл в Конрад Парк да те чака. Мисля, че просто се е увлякъл. Вероятно е искал да те убеди да му дадеш парите. Сигурно е бил шокиран, когато е видял, че е нападнал друга жена. Може би това е предизвикало яростта му.

— Ти ми каза, че тя се е борила с него.

— Да — потвърди Уинкът. — Един от работниците бил оставил чука си наблизко. Морис го видял, вдигнал го и я убил. — Той погледна Алек и добави: — Но това вече е минало. Когато излязат резултатите от ДНК тестовете, ще имаме достатъчно доказателства, за да го изпратим в затвора с три доживотни присъди, не с една.

Той се изправи и протегна ръка на Регън.

— Джон, не мога да изразя благодарността си — каза тя.

— Нещата би трябвало да приключат доста бързо. От прокуратурата ще поддържат контакт с теб и ще те информират за развитието на случая оттук нататък. — Той погледна Алек. — Аз ще тръгвам.

Алек не го последва. Но затвори вратата, за да остане за момент насаме с Регън. Искаше да се сбогува с нея.

— Слушай, Регън... — започна той, после спря. Сякаш изведнъж онемя.

Тя го гледаше в очите и чакаше.

— Ти знаеше, че аз заминавам.

— Да...

— Добре тогава. Отивам вкъщи да си събирам багажа и после поемам към Бостън.

— Да се видиш със семейството си ли?

Той кимна. Звучеше съвсем решително, когато добави тихо:

— Точно така.

— А после във ФБР.

— Да, обръщам нова страница.

Той знаеше ли, че разбива сърцето ѝ? Че я обрича на дълги страдания?

— Разбирам — прошепна Регън.

— Виж... аз не трябваше да...

Тя не му позволи да довърши. Ако ѝ беше казал, че не е трябвало да се люби с нея, тя не знаеше какво ще направи.

— Не съжалявам за нищо. Сега върви да се приготвяш.

Той се наведе и я целуна по челото.

— Няма начин. Тръгвам.

Тя отвори вратата.

— Помни, Алек, ти обръщаш нова страница.

— Точно така. Трябва да гледам напред.

— Тогава върви.

— Ако някога дойдеш в Бостън...

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Понякога необикновени неща се случват в най-обикновените дни.

Когато Ерик Гейдж отвори очи рано в събота сутринта, той усети, че днешният ден ще бъде необикновен. Не можеше да обясни защо, поне още не, но вярваше, че с напредването на деня ще разбере причината.

Ерик се беше научил да не задава въпроси.

Отговорът дойде много по-бързо, отколкото беше очаквал. Той стана от леглото, облече си халата и отиде в кухнята. Стоеше на чешмата и си наливаше чаша портокалов сок, когато чу шепот зад гърба си. По-точно — съскане. И макар че се напрегна, не успя да разбере какво се опитва да му каже съскането.

Той не погледна зад себе си. Нямаше нужда, защото знаеше кой е в кухнята с него. Затвори очи и зачака шепотът да започне отново. Минаха пет минути и после още пет, но единственият звук, който чуваше, беше оглушителното туптене на сърцето си.

Започна да се съмнява. Може би си беше въобразил? Реши да се заеме със задачите си за деня. В шест сутринта беше облечен в старите си работни дрехи и беше отишъл с колата до кварталната закувалня, за да си купи голяма чаша кафе.

В седем и половина беше почистил гаража — ритуал, който извършваше всяка събота, — беше изял закуската си и беше приготвил подноса със закуската на Нина. После си взе душ и облече чисто нов черен анцуг с тясна бяла линия от външната страна на крачолите. Олекотеното яке имаше бяла детелина на джобчето на гърдите. Джобовете с цип бяха причината да избере точно този модел.

В чекмеджето на бюрото имаше два заредени пистолета. Той пъкна единия в десния си джоб. Когато дръпна ципа на джоба, беше невъзможно да се определи какво има вътре. Взря се в огледалото, за да се увери в това. Занесе втория пистолет в кухнята и го сложи по средата на масата.

Сега беше готов, но готов за какво?

Познатото и ужасяващо напрежение започна да се трупа в него. Ръцете му станаха вдървени и леденостудени и му беше трудно да си поеме дълбоко дъх. Знаеше какво става. Демонът го завладяваше.

Той се опита да го спре. Седна на кухненската маса и започна да се люлее напред-назад, но не издържа да седи дълго. Скочи на крака. Може би не беше твърде късно да промени бъдещето... Вероятно, помисли си той, можеше да има ново начало. Приливът на оптимизъм изчезна за секунди. Вървеше към коридора в дъното, когато пак го чу. Шепотът беше точно зад него. Не можеше да избяга. Вече знаеше това.

„Време е“.

— Не! — извика той.

„Знаеш какво трябва да направиш“.

Ерик наведе глава и заплака.

— Не, не, не мога...

Шепотът премина в писък:

„Ще го направиш!“

Мъжът упорито се вкопчваше в последните нишки здрав разум. Затвори очи и притисна ушите си с длани в отчаян опит да блокира ужаса, който го изяждаше.

— Не, моля те, не! — хлипаше той.

Бунтът не продължи дълго. Демонът победи.

„Обърни се и ме погледни. Отвори очи и ме погледни“.

Той направи каквото му казваше. Движенията му бяха станали сковани. Беше напълно примирен.

Стоя неподвижно, докато чакаше следващата заповед на демона. А тя не се забави дълго.

Очите на Нина пронизаха неговите.

„Убий я заради мен“.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Алек се опитваше да напъха още един куфар в багажника на колата си, когато един яркочервен мустанг кабриолет от 1968-а в перфектно състояние изръмжа иззад ъгъла. Джил беше зад кормилото. Гюрुकът беше свален, радиото гърмеше и пет или шест рехави кичура коса се развяваха от вятъра.

Той спря на втора линия до колата на Алек и изгаси радиото и двигателя.

— Вече върна ли си служебната значка? — извика той, докато пригладваше косата си с ръка.

— Още не — извика Алек в отговор. Той затвори багажника и заобиколи до колата на Джил. — Изненадан съм, че не знаеш това.

— Знаех го — рече той. — Но нещата се менят и се надявах да промениш решението си.

— Отивам във ФБР, Джил.

— Вече си дал дума, а?

Алек сви рамене.

— Нещо такова.

— Товариш куфарите в колата си. Сигурно скоро ще потегляш?

Алек имаше свободен ден и се опитваше да свърши възможно най-много неща, за да не му остане време да мисли за Регън. Обаче нямаше да признае това пред Джил. По обяд щеше да е далеч от Чикаго, така че каза:

— Просто се опитвам да тръгна по-навреме.

— Ами мебелите и другите неща от апартамента ти?

— Вземам дрехите си и някои предмети, които искам да запазя, а всичко друго остава за един приятел.

— Какъв приятел?

Джил любопитстваше както винаги, но Алек нямаше нищо против, стига въпросите да не станеха прекалено лични.

— Казва се Хенри. Ще се нанесе в апартамента ми следващата седмица. Не го познаваш.

— Той работи за Регън Мадисън, нали?

Алек се засмя.

— Има ли нещо, което не знаеш?

— Да. Числата от лотарията за следващата седмица. — Той вдигна глава към небето и добави: — И не знам дали ще успея да се прибера у дома, преди дъждът пак да завали.

— Имаше ли някаква специална причина да се отбиеш тук?

— Нямам мобилен телефон.

Алек кимна.

— Знам.

— Не ги харесвам тези играчки — продължи Джил. — За мен са безсмислени разходи сега, като съм пенсионер. Ако пътувах много, тогава щеше да има смисъл да си купя, но напоследък почти не излизам от квартала. Ходя пеша до любимите си барове и ресторанти. „Финегънс“ е само на една пресечка от къщи.

— Няма да споря с теб. Ако не искаш да носиш мобилен телефон, недей.

— Опитах да ти се обадя на домашния телефон, но ти не вдигна. Сигурно си бил тук, навън.

— Сигурно.

— Можеше да ти се обадя на мобилния, но дъждът спря и реших, че е по-добре да намина с колата и да ти кажа здрасти. Чух, че Уинкът и Брадшоу арестували убиеца на Суини.

— Точно така.

— Освен това чух, че ти си им създавал проблеми. Според теб били хванали не когото трябва. Вярно ли е това?

— Да, наистина им създадох проблеми, но това не промени нищо. Те са убедени, че Морис е техният човек.

— Доказателствата са на тяхна страна.

Алек кимна. Джил продължи:

— Чух, че според Уинкът ти си бил много навътре в случая, ако разбираш какво имам предвид.

— Не, Джил, обясни ми. — Сега вече започваше да се дразни.

Но Джил сякаш не забеляза.

— Ами, нали разбираш, бил си лично засегнат. Така ли е?

Алек не отговори. После попита:

— Защо са всички тези въпроси?

— И дотам ще стигна. Когато чух за ареста и за доказателствата, с които разполагат, си помислих, че може би не искаш да продължавам да проверявам миналото на семейство Мадисън. Но пък си рекох: ако Алек иска да спра, ще ми се обади да ми го каже. Не си забравил, нали?

— Не, не съм забравил.

В нейното минало няма нищо смуцаващо, но предположих, че ти вече знаеш това.

— Да — кимна Алек. — Ами братята?

— Никой от тях няма криминално досие и никой не е бил арестуван.

— Вече знам това, Джил.

— Само Уокър е имал някои проблеми. Той е най-известният от семейството, защото е прочут автомобилен състезател. Изглежда, е много добър. Както и да е, хората знаят, че той има пари. Не се стареае да остава незабелязан, както правят останалите, и знаеш как реагират на това някои хора. Виждат ги и ги пожелават. Парите, имам предвид.

— Каза, че е имал някои проблеми?

— Да, потрошил е доста брони, но е попадал само в две тежки катастрофи, едната с ранени. Уокър всъщност не е бил виновен за нито една от тях. Бил е по-голям късметлия от някои от останалите, защото и в двата случая се е отървал без дракотина. Първата катастрофа е станала в Уисконсин. Не намерих никого там.

— Ами другата?

— Тя е била най-лошата. Станала е във Флорида, но мъжът, който според свидетелите я е причинил, е умрял на място. Неговата застрахователна компания е обезщетила пострадалите. Също като при катастрофата в Уисконсин е имало много ранени, някои тежко, някои незначително.

— Но Уокър не е причинил тази катастрофа?

— Не — каза Джил. — Още чакам да ми се обади полицаят, който първи е пристигнал на мястото на произшествието. Може би той ще ми каже нещо, което не знам. След като говоря с него, ще те открия... Освен ако не искаш да се откажа от това.

Алек отговори светкавично:

— Не, не спирай. Продължавай да дълбаеш.

Джил потегли след минута, а Алек се върна в апартамента, за да довърши работата си, но не можа да се съсредоточи върху това, което правеше. Продължаваше да мисли за Регън. Трудно ли му беше да изостави този случай? Защо искаше Джил да продължи да търси? Може би, ако беше участвал активно в разследването, нямаше да се чувства толкова потиснат сега.

Взе една кутия и я занесе до колата. Защо не можеше да приеме, че са арестували истинския виновник? Въздъхна и поклати глава.

Защото просто беше прекалено лесно, по дяволите!

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Неделята се оказа ужасен ден за бягане. Времето се промени от студено и мокро на непоносимо горещо и влажно. Въздухът беше тежък и задушен като в тропическа гора.

Софи, Корди и Регън бяха в парка от цял час, но бяха прекарвали повечето време скрити под един навес. Бяха наблъскани като сардини с още поне петдесет души, докато дъждът се лееше като из ведро. Там нямаше никаква възможност да се уединят и поговорят.

Веднага щом дъждът спря, се наредиха на опашка, за да се запишат за състезанието и да си вземат номера.

Софи вече им беше казала добрата новина, но Корди и Регън искаха отново да чуят всички подробности. Освен това те знаеха, че Софи си умира да се наслади на победата си.

— Хайде, Софи, започни от началото! — подкани я Регън.

Приятелката ѝ нямаше нужда от молби.

— Добре. След като моята статия — моята изключително добре написана статия — беше публикувана във вестника, започнаха да се появяват все нови и нови жени. Всички търсеха възможност да свидетелстват срещу Шийлдс. За нещастие никога няма да разберем дали той е имал нещо общо със смъртта на Мери Кулидж. Няма твърди доказателства, но прокуратурата ми каза, че разполага с достатъчно, за да го изпрати в затвора за дълго време. Тя ще се заеме и с бодигардовете и смята, че ще може да убеди съдебните заседатели, че те са съучастници на Шийлдс в измамите.

— Ами парите? — попита Корди.

— След като Шийлдс бъде признат за виновен, а той ще бъде — обясни тя, — дъщерята на Мери ще получи това, което е останало от парите на майка ѝ.

— Обзалагам се, че тя би предпочела да се върне майка ѝ — вметна тъжно Корди.

Регън потупа Софи по рамото.

— Много се гордеем с теб.

— А ние се гордеем с теб, Регън — каза Корди. — Двете със Софи не сме спали от седмици от тревоги по теб. Ти обаче се справи чудесно.

— Е, почти — заяви скромно Регън.

— Сега, след като арестуваха убиеца на детектива и Хейли Крос, ще можеш да се върнеш към нормалния си живот и пак да дишаш спокойно, нали?

— Как е възможно нещата отново да станат нормални? Заради мен двама души са мъртви.

— Не можеш да виниш себе си за действията на Морис. Той очевидно е имал психични проблеми. Няма начин да се предвиди, че някой превъртял тип ще прибегне до такова насилие.

— Корди е права — съгласи се Софи.

— Чухме всичко за мъжа, когото са арестували, и как са открили доказателствата. Но не си ни казала нито дума за Алек. Той липсва ли ти?

Регън не отговори. Нямаше нужда да го прави. Очите ѝ вече се пълнеха със сълзи. Корди ѝ подаде салфетка.

— Какво се случи?

Тя най-после им разказа за последния път, когато беше видяла Алек, и какво ѝ беше казал, когато се сбогуваха. Щом свърши, приятелките ѝ останаха безмълвни. После и двете избухнаха.

— Какво е казал? — почти извика Софи.

— „Ако някога дойдеш в Бостън“ — повтори Регън.

Корди беше бясна.

— И толкова? Нищо по-вече ли не се отрони от устата му?

— Какво например? Благодаря за приятното прекарване ли? — Регън вече плачеше и непознатите хора наоколо я забелязваха. Някаква жена буквално се премести по-близо, без съмнение да подслушва разговора им. Тя се взираше в Регън, без да се прикрива. Регън обърна гръб на любопитната натрапница. Притесняваше се, че не може да контролира емоциите си. — Днес алергията ми е в апогея си.

Нито Корди, нито Софи повярваха на това извинение — тя плачеше, защото сърцето ѝ беше разбито.

Корди ѝ подаде нова салфетка и опита да я успокои:

— Всичко ще се оправи. Лъжата само влоши положението.

— Направих най-ужасното нещо! — изплака ненадейно Регън.

Корди и Софи се вторачиха в нея.

— Какво си направила? — прошепна Корди.

— Влюбих се в него.

— Ние също мислехме, че е станало така — въздъхна Корди съчувствено.

— Ти призна ли му? — попита Софи.

— Не.

— И по-добре.

Жената, която стоеше зад Регън, кимаше, защото очевидно бе на същото мнение. Софи реши да не ѝ обръща внимание.

— Хайде, дойде нашият ред — каза Корди.

Опашката напредваше бързо и те най-после бяха стигнали до масата за регистриране. След няколко минути вече си помагаха една на друга да си закачат номерата върху гърбовете на тениските.

Тъмни облаци бяха надвиснали над тях, докато вървяха към стартовата зона. Улиците около маршрута бяха затворени и полицаите насочваха движението.

Паркът беше потънал в тучна зеленина, храстите и тревата бяха избуяли, но пътеките за велосипеди и за джогинг се открояваха сред дърветата. Няколко мъже и жени седяха на една каменна стена покрай пътеката, докато чакаха състезанието да започне.

Корди още се горещеше:

— Не мога да повярвам, че е изрекъл това. Сигурна ли си, че си чула правилно, Регън? Точно това ли каза? — Прекалено късно тя осъзна, че неволно е отприщила сълзите на приятелката си.

— Да — отвърна Регън разплакана.

— Не мога да повярвам, че не си му казала да си...

— Корди, за бога! — спря я Софи.

— Наистина не искам повече да говорим за Алек — подсмъркна Регън.

— Добре — съгласи се Софи.

— Нито дума повече за него — обеща Корди.

— Той и без това не е моят тип. Изобщо не е подходящ за мен.

— Така ами! — съгласи се Софи.

— А защо не? — попита Корди.

— Много е немарлив. Ето защо. Никога не се облича елегантно.

— Със сигурност беше елегантно облечен в онзи смокинг в кьнтри клуба — отбеляза Софи.

— Не й помагаш — прошепна Корди.

— Да, може да се изтупа, когато поиска, но предпочита да е небрежен. Все забравя да се обръсне и никога не се реше. — По лицето й се стичаха сълзи, докато се оплакваше от него. Търпеливо ги избърса и каза: — Колко съм жалка, че говоря за такива маловажни неща. А всъщност той е толкова секси, мил и чаровен. Истината е, че ми харесва, че ходи в такъв неугледен вид.

Корди й подаде още една кърпичка. Регън й благодари, после въздъхна:

— Алек има всички качества, които са важни за истинския мъж — чест, преданост... Той е силен и смел... — Тя спря, за да попие очите си, и добави: — Просто е съвършен.

— Не, не е — възрази Корди. — Ако беше толкова съвършен, защо ще си тръгне от най-хубавото нещо, което му се е случвало някога?

— Не искам да говоря за него. Наистина, нито дума повече.

— Добре — съгласи се Софи. — Да побъбрим за нещо друго.

— Ако той може да продължи напред, аз също мога — заяви Регън. — Всъщност точно това ще направя. Ще продължа.

— Страхотно! — възкликна Корди.

— Може ли да сменим темата?

— Най-добре — съгласи се Корди. — Кърпичките ми свършиха.

— По — вече няма да плача за него.

— Радвам се да го чуя — каза Софи.

— Мисля, че трябва да отпразнуваме твоето издигане — каза й Регън.

— Хайде да отидем на вечеря другата седмица — предложи Корди. — Но преди четвъртък. Тогава започвам нова диета.

— Защо в четвъртък?

— Защото си го избрах и съм го оградила на календара си. Вече се настройвам психически. Ще започна в четвъртък, каквото и да стане.

— Тогава да отидем в сряда вечер — предложи Регън.

— Вдигнаха флага — каза Софи. — Това е сигнал, че след пет минути състезанието започва. Аз ще се промъкна по-напред. Ти ще

бягаш ли? — попита тя Регън.

— Хиляда и петстотин метра натам и пак толкова на връщане и приключвам.

— А ти, Корди?

— Аз ще направя хиляда и петстотин метра съчетано — ходене и пълзене.

— Реших да бягам, вместо да ходя — съобщи Софи. — И да се пробвам на цялата дистанция. Десет хиляди метра.

Регън се усмихна, а Корди прихна. Но реакцията им не се понрави на Софи.

— Мислите, че не мога да се справя, нали?

— Да, така мисля — съгласи се Корди.

— Знам, че не можеш — каза Регън. — Софи, ти не си бегачка.

— Вече съм. Ще се срещнем на финала. Доскоро.

Те я видяха как си проправи път през тълпата, без да обръща внимание на сърдитите погледи на хората, които разбутваше с лакти.

— Залагам десет долара, че няма да издържи повече от хиляда и петстотин — каза Регън.

— Хей, виж! — възкликна Корди. — Отворили са новия магазин за сладолед. От другата страна на улицата е. Дали да не се отбием? — После и тя се смеси с тълпата.

Регън погледна през улицата към мястото, което Корди сочеше, и вниманието ѝ беше привлечено от двама души, които излизаха от магазина, стиснали фунийки сладолед.

Вървяха хванати за ръце. Жената беше около двайсетгодишна, а мъжът поне на петдесет.

— Още една отрепка — измърмори Регън.

Реакцията ѝ бе мигновена. Тя изпита отвращение. После поклати глава — Ейдън беше прав. Тя наистина трябваше да преодолее този свой абсурден протест. Докато не се поставеше на тяхно място, не можеше да знае точно каква е ситуацията и какво е в сърцата им.

Да, определено беше време да промени отношението си. Щеше да започне да работи по въпроса още сега. Но независимо от добрите си намерения, не можеше да се принуди да не гледа двойката, която пресичаше улицата.

И точно затова го забеляза. Той беше едър, мускулест мъж и тичаше бързо точно зад тях. Той блъсна сякаш неволно възрастния

мъж настрани. Младата жена извика нещо, но бегачът изобщо не погледна назад. Беше облечен за състезанието с черен анцуг, но на Регън ѝ се стори странно, че в тази жега е с яке. Освен това забеляза, че носи бинокъл. Мъжът бързо изчезна в тълпата.

Тя трепна, когато стартовият пистолет гръмна, после се обърна и се присъедини към хората, които поеха по пътеката. Придържаше се близо до опашката на тълпата и се стараше да избягва лактите на околните.

Грубиянът с бинокъла не се виждаше никъде. Тя не се сети повече за него. Не си позволи да мисли и за Алек, но това беше по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Алек не ѝ беше върнал ключовете. Това пък защо? Не бе типично за него да забрави и дори да не се сети, че са в джоба му. Може би ги беше задържал като извинение да се върне в хотела. Така би му казал някой психоаналитик. Неговото подсъзнание искаше отново да я види.

Някои други неща от него — също.

Алек стоя буден половината нощ, мислейки за бъдещето си. Към три сутринта беше измислил всичко. Неговото бъдеще беше Регън. Ако тя го искаше... Да обърне нова страница изведнъж, придобиваше съвсем друго значение за него. Той не искаше да ходи никъде без нея.

Взе и няколко решения за работата си и се почувства добре. Но заспа, като си мислеше за Регън. Чудеше се как ще я убеди да го обикне.

На следващата сутрин, след като си взе душ, той реши, че трябва да си придаде по-добър вид, преди да отиде в хотела. Избръсна се и облече чисти дънки, които имаха само две дупки под коленете. Отвори един от кашоните и намери чиста, макар и намачкана тениска с къс ръкав и дори си направи труда да я запаше.

Случайно се погледна в огледалото, докато прибираще пистолета си в кобура, и осъзна, че се нуждае от подстригване. Косата му стърчеше във всички посоки. Той сви рамене — бе твърде късно да направи нещо по въпроса.

Валеше, докато пътуваше към хотела. Тъкмо влизаше във фойето, когато Джил го настигна.

— Какво правиш тук?

— Не ме ли чу да ти свиркам с клаксона, когато пресичаше „Мичиган“? Забавих се на светофара — каза задъхано Джил.

— Извинявай, не съм те чул.

— Алек, мисля, че открих нещо за теб. — Той се огледа и добави: — Може би трябва да намерим някое по-тихо място.

— Тъкмо отивам в офиса на Регън. Можем да говорим там.

Той използва ключа на Регън, за да стигне до третия етаж. Джил започна да му обяснява веднага щом вратите на асансьора се затвориха.

— Най-после се чух с онзи полицай във Флорида и той ми каза някои интересни неща.

Вратите се отвориха на третия етаж и двамата излязоха в коридора. Беше празен и тих като изповедалня в петък вечер.

— И какво ти съобщи той?

— Катастрофата е станала преди повече от година. И е била много тежка, както ти казах. Верижна катастрофа на пет коли. Притеснявах се, че той няма да си я спомня, но ми каза, че била толкова страшна, та нямало да може да я изличи от паметта си, докато е жив. На излизане от Тампа имало петнайсеткилометров участък от шосето с две платна. Уокър Мадисън карал спортна кола с мощен двигател. Той изпреварвал някакъв камион и един седан последен модел се наместил точно зад него. Някой си Гейдж, Ерик Гейдж, карал колата, а жена му се возела до него. Уокър изпреварил камиона и се върнал в платното без никакви проблеми, но седанът на Гейдж не успял. Тук има противоречиви доклади. Полицаят твърди, че единият свидетел се кълнял, че шофьорът на камиона не пуснал седана да се пъкне пред него и нарочно ускорил. Съществува и възможността седанът да се е закачил в камиона, когато се е опитвал да се махне от платното за насрещно движение. Както и да е, станала ужасна катастрофа — обясни той.

Алек забеляза, че Джил говори все по-бързо и лицето му е почервенияло. И усети, че го избива студена пот. Вече имаше лошо предчувствие за това, което му предстоеше да чуе.

— Продължавай — настоя той.

— Шофьорът на камиона загубил контрол, камионът се завъртял и се преобърнал. Седанът бил потрошен, но шофьорът, този Ерик Гейдж, се отървал без дракотина. Жена му обаче нямала същия късмет. Полицаят каза, че трябвало да я вадят с лост от колата. Сякаш автомобилът се бил сгънал отгоре ѝ. Каза, че понякога още чува писъците. Жената била в безсъзнание и едва се крепяла. Но мъжът ѝ превъртял, скубел си косата и ревял, че е трябвало да я остави тя да кара, както настоявала, и трябвало той да е на онази седалка. Колкото повече време се точело, докато вадели жена му от колата, толкова

повече мъжът излизал извън контрол. Когато дошла линейката, се наложило да го упоят, защото при неговия ръст трима мъже едва успели да го сложат на носилката и да го стегнат с каишките. Бил превъртял. И знаеш ли какво се опитвал да направи?

— Какво?

— Да пресече шосето и да отиде при Уокър. Искал да го убие. Продължавал да повтаря, че Уокър карал твърде бързо и затова камионът завил рязко.

— Но това не е било вярно?

— Според свидетелите — не. Застрахователната компания на шофьора на камиона е обезщетила семействата.

— Колко зле е била жената на Гейдж?

Джил вадеше някакви листчета от джобовете си. Той разгъна едно и кимна.

— Казва се Нина и била цялата в рани, но краката ѝ били най-зле. Костите ѝ били натрошени.

— По дяволите! — прошепна Алек. Знаех си, че е твърде лесно.

— Той си спомни за Хейли Крос и как нейните крака бяха натрошени с чук. Знаеше, че това не е съвпадение. Той се втурна към офиса на Регън. Искаше само да я види, да разбере, че е добре. После щеше да се успокои и да се обади на Уинкът.

Джил го преследваше.

— Чакай. Не искаш ли да разбереш къде е Ерик Гейдж сега?

— Той е тук, нали, Джил? Той е в Чикаго. Джил кимна. После подаде на Алек листчето.

— Ето адреса му.

Алек грабна хартийката, отвори вратата и се втурна в офиса ѝ. Той беше празен. Врълхлетя го паника, каквато не бе изпитвал никога досега. Посегна към телефона, когато чу бръмченето на факса.

Знаеше какво е написано, преди да го погледне. Захвърли телефона и грабна листа, преди той да падне в подноса. Това беше друг списък, но заглавието беше различно. „Моят списък“, беше написал той, а отдолу имаше само едно име: *Регън Мадисън*.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Отначало Регън вървеше бързо, но после забави темпо. Тълпата оредя. Беше така потънала в мислите си, че не осъзна, че всички са я задминали, докато не стигна до знака за третия километър. Вече беше отишла по-далече, отколкото възнамеряваше. Започна да ръми. Беше ѝ горещо и задушно. Амбицираните бегачи сигурно вече пресичаха финиша, помисли си тя.

Не беше сигурна къде се намира. Не искаше да се обръща и да върви още три километра до стартовата линия, но не искаше и да продължи към финала, до който имаше още седем километра. Знаеше, че ще попадне на някой доброволец, ако се обърне и тръгне назад, така че направи точно това. Съжали, че не беше следила знаците и стрелките, с които беше означен маршрутът, но бе прекалено заета със самосъжалението си. И с мислите за Алек. Защо той не знаеше, че тя е най-доброто, което може да му се случи? Никоя друга жена нямаше да го обича така страстно като нея.

Но той не я обичаше. Ако не беше работата му, нямаше да остане при нея толкова дълго. Сега всичко бе свършило и тя трябваше да престане да плаче за него. А и очите ѝ вече бяха пресъхнали. Единственото хубаво нещо от цялата история бе, че гордостта ѝ не бе засегната. Алек никога нямаше да научи, че е разбил сърцето ѝ. Той щеше да се чувства зле, ако разбереше това, а последното нещо, което ѝ трябваше, беше да я съжалява.

Сълзи отново замъглиха зрението ѝ. Тя бе напълно отвратена от себе си.

— За бога, вземи се в ръце! — прошепна си Регън. — И спри да мислиш за него.

Беше жадна и реши да се съсредоточи върху това. Пиеше ѝ се вода, но и друга студена напитка щеше да ѝ свърши работа. Тя забърза по пътеката, ала в следващия момент пак забави крачка, защото забеляза един доброволец на велосипед да се приближава към нея.

Тя му махна с ръка и го попита дали знае пряк път към стартовата линия.

— Не видяхте ли знаците? Има пътека, която прекосява парка направо. Точно зад завоя, откъдето идвам — обясни той. После ѝ се усмихна. — Вече доста участници се отказаха.

Тя се подразни от самодоволната му снизходителна усмивка. Беше я поставил в позиция да се оправдава. Доброволецът потегли с колелото си, преди тя да му обясни, че не се отказва. Беше планирала да измине само три километра и точно това беше направила. Всъщност дори бе стигнала по-далече.

Поклати глава, защото изведнъж осъзна, че не е нужно да оправдава действията си пред когото и да било. Какво ѝ пукаше за мнението на доброволца? Видя, че велосипедистът пак е спрял, и предположи, че някой друг го пита за краткия път през този лабиринт от пътеки.

Зави, забеляза пътеката, която се отправяше на юг, но видя още една, която се отделяше на двайсетина метра по-нататък. Ако не се виеше, тя щеше да я отведе директно до паркинга край стартовата линия. Регън тръгна по нея, но пътеката не водеше никъде и в крайна сметка я върна на мястото, откъдето беше тръгнала. Спъна се в нещо, погледна надолу и видя, че връзката ѝ се е развързала. Каменната стена беше вдясно. Един огромен стар дъб се извисяваше до нея. Огромните му клони, покрити с листа, се спускаха над стената и Регън забеляза, че някой е издълбал инициалите си в кората му. Облегна се на дъба, подпря крака си на стената и завърза връзката си, после се изправи и се наведе напред, за да види какво има от другата страна на стената.

Стръмна тясна клисура се спускаше на десетина-дванайсет метра към гориста местност, през която течеше поток. По единия склон на клисурата стърчаха назъбени скали, но на другия бряг на потока имаше дървета с дебели чепати клони, които сякаш растяха направо от склона.

Пак ръмеше и тънката дъждовна пелена висеше като дим между дърветата. Нямаше дори и полъх на вятър и въздухът бе тежък. Изведнъж стана съвсем тихо, толкова тихо, че тя почти загуби връзка със света наоколо.

Погледът ѝ се придвижи нагоре. Точно тогава го видя. Там, между дърветата, стоеше мъжът с черния анцуг. Беше точно на

отсрещната страна на клисурата и стърчеше неподвижно като статуя. Чакаше я да го забележи. Тя бе толкова шокирана да го види, че потрепери изплашена. Сърцето ѝ замалко да се пръсне. Какво правеше той?

Няколко секунди двамата се взираха един в друг. Лицето му бе напълно лишено от изражение. Тя не отделяше погледа си от него, докато бавно се отдръпна от стената. Внезапно той наклони леко глава и ѝ извика нещо. Само една дума, помисли си тя, но не можа да я разбере.

После лицето му се промени и тя осъзна кой е той и къде го беше виждала преди. Ужасът я помете. Той пак изрече думата, този път много по-бавно и ясно, после ѝ направи знак с ръка и тя най-сетне разбра.

„Бягай!“ .Той ѝ казваше да бяга.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ерик Гейдж се нуждаеше само от минута насаме с нея — време, повече от достатъчно за това, което възнамеряваше да направи. Почти му се искаше тя да се измъкне, но знаеше, че не може да ѝ позволи да избяга. Трябваше да я убие.

Уокър Мадисън беше изпратил сладката му невинна Нина в ада, но Ерик нямаше да кара Регън Мадисън да страда така, както беше страдала жена му. Не, щеше да я убие бързо. И справедливостта най-после щеше да се възцари.

Демонът щеше да изгори от гняв, но всичко щеше да свърши днес. Ерик бе твърдо решен. Всичко щеше да приключи със смъртта на Регън.

Въпреки това той искаше да ѝ даде шанс да се спаси. Така бе справедливо. Нали затова не я уби, когато тя застана до стената и се загледа в дърветата. Пропиля една идеална възможност. Тя бе сладка и невинна като неговата Нина и той се надяваше, преди тя да поеме последния си дъх, да ѝ помогне да разбере защо се налага да умре. Щеше да ѝ каже, точно както беше казал на Нина, че вината изобщо не е негова.

Бягай, Регън. Опитай се да се спасиш.

Но Регън не помръдна. Като сърна, попаднала пред фаровете на кола, тя замръзна ужасена и продължи да се взира шокирано и невярващо в лудия мъж от другата страна на клисурата. Тя не видя пистолета в ръката му, преди той да го вдигне. Стреля два пъти в бърза последователност, още преди тя да успее да се обърне. Първият куршум одраска каменната стена отгоре и край лицето ѝ се разлетяха камъчета. Едно ожули лявата ѝ буза. Вторият куршум издълба парче от кората на дъба само на сантиметри от нея. Звукът от изстрелите беше ужасяващ и тя имаше чувството, че някой налага с юмрук тъпанчетата ѝ.

Регън побягна към дърветата. Хвърли бърз поглед назад и видя, че той заобикаля клисурата. Бягаше толкова бързо, че фигурата му

изглеждаше като размазана.

Тя не губи време да поглежда втори път назад. По-бързо, по-бързо, трябваше да бяга по-бързо.

Мозъкът ѝ не можеше да асимилира какво се случва. Тя отчаяно се опитваше да се концентрира. Спомни си, че пътеката се извива обратно към клисурата. Не искаше да се връща отново там, а да стигне до улицата, но чувството ѝ за ориентация напълно изчезна и тя не беше сигурна накъде тича.

Привела глава, бягаше направо през дърветата и се придържаше настрани от пътеката.

Той отново стреля. Куршумът одраска бедрото ѝ. Опари я, но болката не я забави. Обаче я шокира това, че той е толкова близо. Беше предположила, че е увеличила разстоянието помежду им, а сега усещаше, че той я настига.

Трябваше да бяга по-бързо. Той отново стреля. Куршумът се заби в пръстта пред нея и калта опръска краката ѝ. Усети как писъкът се надига в гърлото ѝ, но не издаде нито звук, а започна да бяга на зигзаг между дърветата и храстите, за да не бъде толкова лесна мишена.

Къде, за бога, бяха всички бегачи? Нима състезанието беше свършило? Всички ли си бяха заминали? Изпита лудо желание да погледне часовника си, за да провери колко е часът. Толкова ли се беше отклонила от маршрута на състезанието? Никой ли не чуваше гърмежите? Мили боже, на нея ѝ звучаха като изстрели с оръдие.

Стори ѝ се, че някой я вика, но не можеше да определи откъде идва звукът. Беше ли си въобразила, или някой наистина я викаше? Може би Софи и Корди я търсеха? Мили боже, дано я открият.

Тя продължаваше да тича през дърветата, а храстите драскаха краката ѝ. Ако само можеше да стигне до улицата, щеше да намери помощ. „По-бързо, по-бързо!“ — повтаряше си. Нямахше нужда да поглежда назад, за да усети, че той я настига. Чуваше как се чупят клонки под краката му.

— Не, чакай — сега звукът не идваше зад нея. Напрегна се и се послуша. Беше трудно да определи точно откъде долита, защото сърцето ѝ биеше оглушително в ушите.

Бягай, бягай! Трябваше да продължи да тича. Ето пак... шум от строшени клонки, но звукът идваше някъде отдясно. О, боже, мъжът

бягаше успоредно с нея. Тя разбра какво прави той. Опитваше се да я заобиколи и изпревари.

Тогава той щеше да спре и да я изчака, а тя да дотича право в ръцете му. За него това беше игра. През цялото време тя си мислеше, че е пред него, че го е изпреварила, а той просто си е играл с нея.

Регън бавно намали темпото и промени посоката. Дори и в паниката си, която граничеше с истерия, тя внимаваше да не навехне коляното си. Иначе щеше да се строполи на място и той щеше да я пипне. Тя прескочи един бодлив изсъхнал храст и продължи. После отново промени посоката...

Къде бяха всички? Дали да започне да крещи с надеждата някой да я чуе? Не, не трябваше да го прави. Макар да бе почти сигурна, че маниакът знае къде е, нямаше намерение да му помага.

Не можеше да продължи с това темпо още дълго. Мускулите на краката ѝ вече горяха. След още минута-две щеше да падне на земята.

О, боже, беше безнадеждно. Не, не мисли така, не се предавай! Бягай, просто бягай. Краката ѝ трепереха и пареха от болка. Спазъмът в мускула на прасеца ѝ я накара да изплаче, но тя не спря. Нямаше да се предаде. Имаше толкова много неща, заради които искаше да живее, нямаше да позволи на този маниак да ограби бъдещето ѝ.

Трябваше ѝ някакъв план, за да си откупи малко време. Добре, добре, какво можеше да направи? Мисли!... Той имаше пистолет. Тя не. Той очевидно беше в много по-добра форма и беше по-силен. Освен това беше по-бърз.

Но може би тя имаше едно предимство. Може би беше по-умна.

Тогава ѝ хрумна точно какво ще направи. Планът ѝ зависеше от това да намери обратния път към клисурата. Трябваше да продължи да бяга. Тя се промъкна през храстите, излезе на пътеката и видя стената право пред себе си. Накъде да завие?

Маниакът взе това решение вместо нея. Сега се падаше вляво от Регън, така че тя побягна в противоположната посока. Не посмя да остане на откритата пътека, така че побягна, криволичейки между дърветата, като не изпускаше стената от поглед.

Ето, вече го виждаше пред себе си — огромния стар дъб, чиито клони се надвесваха над стената. Точно това беше мястото, което тя търсеше.

Регън пак пресече храстите. Направи го. Трябваше да го направи. Той се доближаваше бързо, но според нея още не я виждаше. Тя изтри влажните си длани в дрехите и с един последен устрем се втурна по пътеката и се прехвърли през стената.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ерик стигна пътеката и спря. Къде беше тя? Къде беше изчезнала? Той наклони глава и се послуша, но не чу никакъв звук. Сякаш се беше изпарила.

Разочарованието му беше непоносимо. Тя беше превърнала преследването в игра на криеница. Той не я чуваше, но в далечината някой викаше името ѝ, и който и да беше, се приближаваше бързо, прецени Гейдж.

Той знаеше, че трябва да побърза. Нямаше време за тази глупава игра. Тя се държеше наивно. Не можеше да не знае, че той ще я намери и ще я убие. Защо се бореше с неизбежното?

Усещаше как гневът се надига в него и с това го връхлетя огромна тъга. Защото осъзна, че когато я намереше, щеше да бъде безпощаден и тя щеше да понесе яростта му преди последния си дъх. Ако тя не се покажеше скоро, нямаше да има време да ѝ обяснява, да ѝ помогне да разбере защо трябва да умре.

В този момент осъзна, че е допуснал грешка. Трябваше да я убие веднага. Не биваше да я оставя да избяга. Но той искаше тя да чувства, че има някаква роля в съдбата си. Неговата Нина не беше подозирала какво я очаква. Тя спеше, свита на кълбо на седалката до него, подпряла главата си на прозореца, сгънала якето си вместо възглавница. Не бе видяла нищо от това, което се случи. Как камионът се понесе и преобърна, как кабината му се плъзна към средата на шосето, а от двете ѝ страни изскачаха огнени искри, все по-близо и по-близо. Всичко беше станало за един миг, но в съзнанието му беше траяло цяла вечност, докато дойде онзи удар... който разби живота им завинаги.

Нов вик, долетял някъде отзад, го изтръгна от вцепенението. Осъзна, че сега звукът е по-слаб от преди.

Стори му се, че чу скърцане на чакъл под нечии подметки. Звукът идваше откъм единия край на пътеката и той се изстреля в тази посока. Зави и спря. Разпозна мястото, където се намираще. „Пълен

кръг“ — помисли си той. Тя го беше довела обратно на същото място, където беше стояла, когато той за първи път стреля по нея. Да, преди тя стоеше точно до онзи стар дъб.

Беше я наблюдавал как се взира в клисурата, опряла длани върху стената, докато се привеждаше напред. Бе погледнала към отсрещния склон на клисурата... и тогава го бе открила. Той я бе чакал търпеливо да вдигне глава и да го види, застанал между дърветата. Да, това беше същото място.

Но къде се криеше Регън? Застана абсолютно неподвижно и се послуша. Не я чу. Обърна се и погледна зад себе си. Нищо. А, ето — почти дочу нещо като камъчета, които се търкалят надолу към клисурата.

Тя беше прескочила стената и сега се криеше зад нея. „Умно момиче — помисли си той, — но не чак толкова“. Втурна се към стената и погледна от другата ѝ страна. Малки камъчета прескачаха по стръмнината. Тя беше там долу, но къде?

Стори му се, че видя нещо да се движи вдясно от него, до някакви изсъхнали клони. Реакцията му бе мигновена. Стреля два пъти, надявайки се да я улучи или да я подплаши, за да я изкара от скривалището ѝ.

Шумът от изстрелите отекна между дърветата и още камъчета се затъркаляха по склона. Той знаеше, че полицаите са чули изстрелите и щяха да се отправят към него. Но сега беше твърде късно да се мисли за това.

Пак чу някой да вика името ѝ, разбра, че приближава. Гейдж се облегна на стената, обърна се и се прицели. После зачака.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Алек чу изстрелите точно когато спираше рязко. Изключи от скорост и не си направи труда да изгаси двигателя. Изскочи и побягна, без да обръща внимание на тълпата и бариерите, които събаряше по пътя си.

Зад него колата на Джон Уинкът с пусната сирена също спря на паркинга.

Алек забеляза Софи и Корди в другия му край в момента, в който и те го видяха. Корди се втурна насреща му, а Софи извика:

— Не можем да намерим Регън. Полицаите не ни пускат да я търсим, а имаше изстрели...

Алек сграбчи Корди.

— Къде я видяхте за последно?

— На старта. Тя щеше да тича три километра — един и половина в едната посока и после толкова в обратната.

Отекна изстрел и преди Корди да каже още нещо, изражението на Алек се промени. И той изчезна. Никога не беше виждала подобно изражение на нечие лице и това я ужаси. Осъзна, че щом Алек залови този, който стреляше, ще го убие.

Алек бе полудял. Ако нещо се случеше с Регън, ако той не стигнеше навреме, ако някой от тези куршуми вече я беше повалил... Не, още имаше време да я открие. Трябваше да има. Кучият син щеше да умре, и то в адски мъки. Ако дори и косъм паднеше от главата ѝ, Алек щеше да го одере жив.

Къде, за бога, беше тя? Дали Гейдж вече я беше пипнал? Алек извика името на Регън.

Уинкът тичаше зад него. Алек чу накъсаното му дишане, докато се опитва да го настигне. Той също викаше Регън.

— Чакай, Алек. Не прави глупости. Пусни ме пред теб. Не се подлагай като мишена на копелето. Няма да ѝ помогнеш мъртъв.

Алек не му обърна внимание. Не можеше да мисли за нищо, освен да стигне до нея.

Отекнаха още два изстрела и той се втурна по посока на звука.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Гейдж започваше да се отчайва. Той се наведе над стената и пак се огледа от другата страна. Не беше толкова лесно да я убие, колкото беше очаквал. Неблагодарница! След всичко, което беше направил за нея. Тя беше съставила онзи списък и той се бе съобразил с желанията ѝ. Дори му беше казала какво да прави с Питър Морис — поне му беше дала идеята — с бележките, които бе нахвърляла в папката. Да, той играеше по свирката ѝ. Беше ѝ дал това, което тя искаше. Беше поел този риск заради нея, без да казва на демона какво прави. Просто искаше да стори нещо мило за нея, да я направи щастлива, защото това изобщо не беше нейна грешка, и той чувстваше, че тя заслужава малко радост и щастие, преди да умре.

Но тя не оценяваше усилията му. И това го вбесяваше. Той усещаше как гневът го завладява. Каква каша беше забъркал. Не, не трябваше да вини себе си. Това не бе по негова вина. Той не беше направил нищо лошо. Тя се опитваше да му се измъкне. Тя беше отговорна за бъркотията, не той. О, той знаеше какво прави тя. Искаше да се чувства виновен — точно като след катастрофата, но демонът му беше помогнал да разбере, че вината е на Уокър Мадисън.

Гейдж още си представяше съвсем ясно Уокър, прочутия състезател, който стоеше със сериозно изражение от другата страна на шосето, пъхнал ръце в джобовете си. Той бе заобиколен от мъже и жени, обожаващи го почитатели, които се надяваха да получат дори миниатюрна частица от вниманието му, докато медиците се опитваха да изгребат потрошеното тяло на Нина от колата.

Шофьорът на камиона бе загинал на място и полицаите изкараха него виновен, но каква полза има да се гневиш на мъртвец? Не, Уокър беше отговорен за станалото.

Някакъв глас го стресна. Някой пак викаше Регън, измъчен вик, който той не разбра. Пак се чу, този път много по-близо. Нямаше време да се прехвърли през стената и да се спусне в клисурата, за да я търси. Регън трябваше да почака още малко отмъстителния му гняв. Той се

изправи, насочи пистолета си към пътеката, откъдето се чуваха приближаващите стъпки, готов отново да убива.

Алек се появи между дърветата с изваден пистолет.

Беше точно на мушката на Гейдж. Изведнъж от клона над него някой изкрещя предупреждение. Гейдж вдигна глава само секунда преди Регън да стовари и двата си крака върху главата му. Тя се метна тежко върху него, претърколи се и се опита да изпълзи настрана, но той беше бърз като змия и се вкопчи в глезена ѝ. Дръпна я назад и в същото време завъртя пистолета си.

Алек се хвърли на земята, изчака възможност да се прицели в Гейдж и веднага щом Регън се изправи на крака, детективът натисна спуська. Беше чисто убийство, един куршум в черепа, но Алек не искаше да рискува. Той продължи да държи пистолета си насочен към Гейдж, изтича и изрита оръжието от ръката му.

После коленичи. Опита два пъти да пъкне пистолета си в кобура. Сграбчи Регън за раменете с две ръце и я разтърси:

— Добре ли си? Добре ли си?

Тя изпадна в истерия.

— Махни го от мен. Махни ръката му от мен. Махни го!

Алек освободи глезена ѝ от пръстите на Гейдж. После се изправи и я издърпа да стане. Огледа я внимателно и пак попита:

— Добре си, нали?

Гласът му звучеше трескаво, не можеше да се овладее. Почти я беше загубил. Сега, докато я държеше в обятията си, не можеше да се насили да я пусне. Прегърна я още по-силно.

— Добре съм — увери го Регън. Беше изненадващо спокойна. Продължителното изтощително бягане обаче си казваше думата. Тя се изненада, че краката ѝ още я държат. Мускулите ѝ пареха.

Беше благодарна, че може да разчита на силата му. Тя трепереше неконтролируемо и точно когато си мислеше, че започва да преодолява шока, изведнъж заплака. Алек сякаш нямаше нищо против, че тя плаче и със сълзите си мокри тениската му, докато се опитва да му обясни колко се е изплашила за него.

— Можеше да загинеш! — ридаше тя. — Той те чакаше. Аз знаех, че си ти, защото чувах как ме викаш. Алек, той се канеше да те застреля. Можеше да те убие. Знаеш ли, че се размина на косъм?

Той бе поразен. Гейдж я беше преследвал, беше стрелял по нея бог знае колко пъти, а тя се тревожеше за него. Искаше да я целуне и да ѝ каже, че я обича. Но тя първо трябваше да спре да плаче.

Уинкът стоеше до краката на Гейдж.

— Видя ли я какво направи? — попита Алек.

Уинкът кимна.

— Да, скочи от дървото като филмова звезда. Адски ме стресна. Със сигурност изненада и Гейдж. Тя спаси живота ти, Алек. Онзи те беше взел на мушка.

— Знам. — Алек пак я прегърна силно. — Ще я отведе оттук.

— На паркинга би трябвало да чака поне една линейка. Аз ще те открия по-късно, след като извикам криминолозите.

Регън се дръпна от Алек.

— Защо чакат линейки?

— Готови са за всичко — отговори Уинкът. — Някой от медиците ще почисти тези рани.

Алек я прегърна и двамата тръгнаха. Тя се облегна на него.

След малко попита, напълно озадачена:

— Кой е този мъж и защо се опита да ме убие?

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Нина Гейдж видя новините по телевизията. Видя как медици и полицаи качват съпруга ѝ в една линейка. Те не бързаха. Тялото беше покрито с чаршаф, но Нина знаеше, че неидентифицираният мъж е Ерик. Те също знаеха кой е, но задържаха информацията, докато не известят най-близките му. Всеки момент щяха да почукат на вратата ѝ.

Не почувства нито мъка, нито съжаление за Ерик. Беше ли се провалил, или беше успял? Само това имаше значение.

Тя чакаше да види втори труп. Телевизионната камера обиколи паркинга и тя я съзря. Регън Мадисън — беше жива. За частица от секундата Регън се обърна и погледна право в камерата, а очите ѝ пронизаха сърцето на Нина като стрели. Нисък, виещ звук се изтръгна от гърлото ѝ и премина в писък.

Чу някой да чука на предната врата.

Взе пистолета, който Ерик така предвидливо ѝ бе оставил, и притисна дулото към слепоочието си.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Регън не се шегуваше, като казваше, че е ревла. Всеки път, когато Алек решаваше, че е свършила, тя започваше отново. Това не го притесняваше. Той знаеше, че плачът беше нейният начин да се отърве от натрупаното напрежение. Днес бе преживяла истински ад и бе показала забележителен кураж и сила. А сега всичко беше свършило, тя беше в безопасност и можеше да излее всичко, което ѝ тежеше.

Алек седеше до нея на дивана в апартамента ѝ и ако двамата бяха сами, щеше да я сложи в скута си и да я прегърне силно. Обаче стаята беше пълна с роднини и приятелки.

Ейдън и Спенсър седяха на креслата, наведени напред, и слушаха Джон Уинкът, който им обясняваше отново как брат им Уокър несъзнателно е предизвикал маниакалното желание за отмъщение у Гейдж.

Софи и Корди, които имаха вид, сякаш и те всеки момент ще избухнат в сълзи, седяха на столовете до двойната врата, която водеше към спалнята.

Регън попиваше ъгълчетата на очите си и се опитваше да слуша внимателно разговора, но Алек постоянно я разсейваше. Той хвана ръката ѝ. Тя я издърпа. Той пак я хвана. Когато го погледна, той ѝ намигна. Тя се обърка. Алек не трябваше да се закача с нея. Дали не беше забравил, че заминава от града? Може би трябваше да му напомни.

Но тя не знаеше как ще преживее още едно сбогуване. Само като си помислеше за това, и сълзите ѝ отново рупаха. Джон Уинкът се наведе да ѝ подаде поредната салфетка от кутията, която беше оставил на масичката за кафе, и попита:

— Ще се справиш ли?

— Да — увери го тя. — Просто ми трябва малко време.

Уинкът огледа присъстващите. Братята и приятелките ѝ очевидно бяха свикнали със сълзите ѝ, защото всички кимнаха. Алек също не изглеждаше разтревожен. Уинкът се усмихна. В критичния момент

Регън се бе държала невероятно смело и ако сега искаше да плаче, той нямаше нищо против.

— Аз съм голяма ревла — призна отново тя.

И пак всички кимнаха. Дори Алек. Тя реши да не му обръща внимание и се обърна да попита нещо Софи, но той отново нахлу в мислите ѝ. Преди тя да осъзнае какво се кани да направи, Алек я прегърна през раменете и я придърпа плътно до себе си.

Регън забеляза, че братята ѝ изобщо не изглеждат изненадани. Но Софи и Корди бяха втрещени.

— Значи поне това е добра новина, нали, Регън? — попита Джон.

— Извинявай, нещо се разсеях.

— Имаше тежък ден. Говорех за Питър Морис и казах, че обвиненията в убийства са снети, разбира се, но той вече призна, че е откраднал парите от финансовата помощ и ги е проиграл на хазарт. Ако съдията не приеме признанията му, пак могат да го обвинят в злоупотреба със служебно положение. Изглежда, Морис е бъркал и в банковите сметки на общинския център. Лошо му се пише.

— Радвам се да го чуя — каза Спенсър.

Регън се съгласи. И двамата ѝ братя бяха вече по-спокойни. Когато пристигнаха в парка, те бяха като обезумели. Регън седеше отзад в една линейка с Корди и Софи, докато лекарите почистваха раните ѝ. Регън никога не беше виждала Ейдън и Спенсър да се държат толкова истерично. Това бе истинско откритие за нея. Ейдън буквално крещеше на детектива. Спенсър посегна да удари с юмрук един телевизионен оператор, който се опита да се качи в линейката, за да снима Регън отблизо. Всъщност нямаше нужда да го прави. Алек все едно не допусна онзи мъж да се доближи до нея. Той озапти и Ейдън и го накара да се успокои.

— Още не сме успели да се свържем с Уокър — каза Спенсър.

— Мислиш ли, че той ще помни онази катастрофа? — попита Софи.

Регън се намръщи.

— Разбира се, че ще я помни.

— Той не я е причинил. — Уинкът повтори отново това, което им беше разказал. — Според записките на полицаия, шофьорът на камиона и Гейдж са били виновни, че са шофирали безразсъдно.

— Значи Гейдж е имал вина за катастрофата — попита Корди.

— Точно така — кимна Уинкът.

— Тогава защо от застрахователната компания на шофьора на камиона са му платили обезщетение? — попита тя.

— Имало един свидетел, който се кълнял, че шофьорът на камиона нарочно увеличил скоростта, за да не пусне Гейдж пред себе си, когато онзи се опитвал да го изпревари — обясни Алек. — Сигурен съм, че застрахователите не са искали дълга битка в съда. Било им е по-евтино да платят обезщетение.

Регън погледна Ейдън.

— И е било по-практично. — Тя си мислеше за Емерсън и за това как бяха решили да му дадат малка сума пари, за да се отърват от него.

— Гейдж не е трябвало да тръгва да изпреварва камиона — каза Софи.

Никой не ѝ възрази. После Алек допълни:

— Не мисля, че Гейдж е можел да поеме отговорността за случилото се.

— Уокър е изпреварил камиона без проблем, а Гейдж не можал, може би това е отприщило яростта му.

— Трябваше да видите спалнята на втория етаж в къщата му. Тя е била личното му царство, защото Нина не е можела да се качва по стълбите. Там имаше най-различни интересни неща.

— Какви? — попита Софи.

— Медицинските картони на Нина от болницата и от рехабилитационния център. Но имаше и сметки за лечение на Ерик Гейдж, издадени от психиатрична болница.

— Той как се е сдобил с картоните? — попита Корди.

— Сигурно ги е откраднал — предположи Софи. — Но защо?

— Може би тя е искала той да ги открадне — включи се Уинкът. — Бил е по-нестабилният в техния брак.

— Откъде знаеш това? — попита Регън.

— Брадшоу прегледа подробно картоните и ми прочете някои от коментарите, които лекарите и терапевтите са писали за Нина и напредъка ѝ. Тя е била изключително труден пациент — каза той. — И това е меко казано. Не е искала да се оправи, искала е да си отмъсти.

Мисля, че е настоявала и настоявала, докато Ерик не е правел това, което е пожелала. Нина Гейдж е била огорчена, съсипана жена.

— Регън, мисля, че Ерик е преживял остър вътрешен конфликт дали да те убие — каза Уинкът.

— Той със сигурност не изпитваше съмнения, когато я преследваше из парка и стреляше по нея! — избухна Алек.

— Намерил е твоя списък и може би се е опитвал да изпълни последните ти желания, преди да... — съгласи се Корди.

— Какво болно копеле! — въздъхна Ейдън.

— Мислиш ли, че той е искал някой да го спре? — попита Регън.
— И затова ми е изпратил имейла и факсовете? Той е знаел, че полицията ще се намеси.

Уинкът затвори бележника си, прибра го в джоба си и каза:

— Отначало мислех, че е така, но после Гейдж уличи Морис, за да ни отдели от теб, така че сигурно е размислил. За него това сякаш е било игра. Нина е била водещата в брака им и Ерик е бил разяждан от чувство за вина. Правел е всичко, което тя е искала.

— И са обвинявали брат ми за своето нещастие — каза Регън.

— Тя е знаела съвсем точно какво прави. Веднага щом е укрепнала достатъчно, двамата са събрали цялата покъщнина и са се преместили тук, в родния град на Уокър. Според мен първоначалната им мишена е бил Уокър и Ерик е изчаквал подходящ момент, за да го убие.

— Но плановете са се променили — намеси се Алек.

— На кухненската маса на Гейдж имаше снимки и една папка с изрезки на статии за Уокър. Те са следели къде се намира той — обясни Уинкът. — И знаете ли какво друго имаше на масата? Около двайсет копия на една снимка от вестника, на която сте и четиримата. Мисля, че точно тогава плановете им са се променили. Представете си как се е чувствала тя всеки път, когато е поглеждала усмихнатите ви лица. На тази снимка Уокър стои зад Регън, сякаш я пази, и ръката му е на рамото ѝ. Той изглежда толкова горд с нея и толкова щастлив, а това сигурно е накарало Гейдж да побеснеят.

— Те са искали Уокър да страда, преди Ерик да го убие — каза Алек. — Омразата им е била много силна.

Регън потрепери.

— Тази катастрофа ги е превърнала в чудовища.

— Скъпа, не мисля, че са били добри хора и преди нещастиято.

— Човек почти започва да ги съжалява.

— Как ли не! Той се опита да те убие. Ако можех, щях да го застрелям още веднъж.

— Е, това е всичко. — Уинкът стана.

Софи също се изправи.

— Прибирам се у дома. Днес ме изплаши до смърт, Регън. Кълна се, че ще ми трябва цяла седмица ходене по магазините, за да се съвзема.

— Да ти се извиня ли?

Софи се усмихна:

— Ако искаш.

— Софи, трябва да ме закараш до вкъщи — каза Корди. — А ако Регън ще се извинява на някого, това трябва да бъда аз. Изобщо не исках да участвам в това състезание. Ако си забравила, аз ти предложих да се отбием в магазина за сладолед.

— Не, трябваше да се срещнем там след състезанието — поправи я Софи.

Двете излязоха от апартамента, продължавайки да спорят. Уинкът също си взе довиждане, ръкува се с братята ѝ и си тръгна. Алек го последва.

— Джон, почакай. Искам да ти кажа нещо.

Ейдън и Спенсър също се отправиха към вратата.

— Регън, ще се справиш ли сама тази вечер? — попита Спенсър.

— Да, няма проблем.

Тя отиде при Ейдън и го сръга закачливо в гърба, докато той вървеше към вратата.

— Искаш ли да чуеш нещо смешно?

— Няма да ми дойде зле след всичко, което стана.

— Нали знаеш онзи малък проблем, който имах?

— Какъв проблем? — Той попита така, сякаш тя има твърде много проблеми и той не може да запомни всичките.

— Проблемът с отрепките.

— Имаш предвид старите мъже, които се женят за млади жени?

— Да.

— Нали ти казах, че трябва да го преодолееш.

— Преодолях го, но всъщност точно така забелязах Ерик Гейдж. По улицата вървяха един стар мъж и млада жена. Аз, разбира се, веднага се втренчих в тях. Старите навици умират трудно — обясни тя. — И си мислех, че не трябва да реагирам с такова отвращение само защото... ами да си кажем истината, той е отрепка.

— О, да, виждам, че си преодоляла проблема си.

— Ако го нямах, нямаше да го забележа. Точно това се опитвам да ти кажа.

— А това, че го забеляза, повлия ли по някакъв начин на случилото се впоследствие?

Тя знаеше накъде бие той и съжали, че е започнала този разговор.

— Няма значение.

Ейдън се засмя:

— Знаеш ли какво, Регън?

Той я ощипа по носа, за да я подразни още повече, и каза:

— Ние те обичаме.

Тя кимна и очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Това означава ли, че ще утроите бюджета ми за следващата година?

— Не, означава, че те обичаме, но това беше добър опит.

Алек беше изпратил Уинкът до асансьора и се връщаше в апартамента, когато Ейдън го спря. Спенсър стоеше на вратата и говореше с Регън.

— Какво става с теб и сестра ми? — попита направо Ейдън.

— Аз ще се ожена за нея.

— Така ли?

Алек кимна.

— Ще ми трябва известно време да я убедя, но в крайна сметка ще победя.

Ейдън очевидно одобряваше това. Той стисна ръката на Алек, погледна Регън и каза:

— Не мисля, че ще ти трябва много време.

Спенсър дойде при тях и Алек също му разкри намеренията си. Но той реагира по-резервирано.

— Ако някога накараш сестра ми да плаче... — Той млъкна и погледна Регън, която тъкмо изтриваше една сълза от бузата си. После

въздъхна: — Е, няма значение.

Регън изчака Алек да се приближи. А той помисли, че изражението ѝ е такова, сякаш иска да го прати в ада.

— Благодарна съм ти днес — каза тя.

Той се усмихна.

— Ти ми спаси живота.

— И ти ми спаси живота.

— Значи сме квит.

Тя отстъпи назад с намерението да затвори вратата пред лицето му просто за да му покаже колко е разстроена, но следващият му въпрос я спря:

— Защо си толкова раздразнителна?

Тя отвори вратата широко и пак излезе напред.

— Не съм. Предполагам, че вече ще поемеш по пътя си... Нали трябва да обърнеш нова страница. Е, искам да ти пожелаем успех.

— Наистина ли?

— Да.

Той протегна ръце да я прегърне, но тя вдигна длан, сякаш да се предпази.

— Няма да ти позволя пак да разбиеш сърцето ми. Чуй ме, Алек. Не можеш да ми кажеш, че си тръгваш, и после да се върнеш и да ме прегръщаш... Просто не можеш. — Тя започваше да се разгорещява. Скръсти ръце на гърдите си. — Ти обръщаш нова страница, забрави ли? Точно това ми каза. Обърни страницата, Алек. Продължавай напред, право към изхода.

Беше готова за битка, на той не игра според правилата.

— Обичам те, Регън.

Тя примигна объркано. Усмивката му бе обезоръжаваща.

— Да, наистина, обичам те. Тя не му повярва.

— Но ти каза: „Ако някой път дойдеш в Бостън...“

— Няма да отида никъде без теб.

Регън бе твърдо решена да го поизмъчи малко, преди да му прости. Но сърцето ѝ му принадлежеше. Отстъпи назад и каза:

— Ако някой път дойдеш в Чикаго...

Тя опита да затвори вратата. Кракът му ѝ попречи. Той се усмихна, когато я избута назад и прихлопна след себе си.

— Май не си забелязала...

Колко го обичаше! Искаше да му го каже, но само попита:

— Кое?

— Вече съм тук.

ЕПИЛОГ

Алек щеше да води Регън у дома, за да я запознае със семейството си. Тя бе нервна и притеснена, че може да не я харесат. Според него това бе най-откаченото нещо, което тя можеше да си помисли. Не можеше да си представи защо се чувства толкова несигурна, но направи всичко възможно да я успокои, докато крачеха заедно през летището.

За околните те бяха странна двойка. Алек си беше пуснал дълга коса и брада за една операция под прикритие, която току-що бе завършил за Бюрото, и не бе имал време да се обръсне и подстриже. Беше си взел душ и бе облякъл удобната си „униформа“ за свободното време — тениска и избелели дънки.

Регън беше като картинка — с розова риза, къса кафява пола и сандали. Единствените ѝ бижута бяха чифт малки диамантени обеци и годежният ѝ пръстен.

Тя изглеждаше като момиче от корицата на някое модно списание. Той — като сериен убиец.

Мъжете се опитваха да уловят погледа ѝ, а жените се опитваха да не се разпищят, когато го погледнеха.

Настаниха ги на последния ред в първа класа, което им осигури малко уединение, и веднага щом можаха да разкопчечат коланите си, той се наведе през облегалката и я целуна. После ѝ каза колко много я обича.

— Знаеш ли какво си мислят хората, когато ни видят заедно?

— Да — прошепна тя. — Мислят си каква късметлийка съм.

— Точно така. Точно това си мислят.

Тя направи възмутена гримаса.

— Най-добре си свали обещата, преди братята ти да са я видели. От това, което си ми разказвал за тях, ще те скъсат от подигравки.

— Ще ги оставя да се позабавляват. После ще я свая.

— Имаше ли време да прочетеш статията на Софи за Шийлдс?

— Да, тя се е справила чудесно.

— Много е талантлива. Това изненадва ли те?

Той протегна крака, намести седалката си и хвана ръката ѝ.

— Скъпа, след като открих, че тя е дъщеря на Боби Роуз, нищо, свързано нея, не може да ме изненада. Разкажи ми как си се запознала с Корди и Софи. Знам, че сте станали приятелки в училище...

— Спенсър не ти ли разказа за грубиянката?

— Не, препоръча ти да ми разкажеш.

— Всичко започна заради един чифт шноли — започна тя и му разказа история за грубиянката Морган. На Алек му се стори изключително смешно, че Регън е повърнала върху момичето.

— Тя остави ли ви на мира след това?

— Не съм я виждала от години.

— Чудя се какво е станало с нея.

— О, аз знам какво е станало — тя влезе в политиката. Сега е сенатор.

Той пак се разсмя, сигурен, че тя се шегува.

Регън обожаваше смеха му. Обожаваше абсолютно всичко в него. Той беше влязъл в офиса ѝ и беше променил живота ѝ завинаги.

Но след малко мъжът на мечтите ѝ се унесе в сън.

— Алек? Кога ще ми покажеш градската къща на Ник?

Той едва отвори очи.

— Тя вече е нашата градска къща — поправи я той. — Можем да отидем там утре, ако искаш. Ако не ти хареса, ще я обявим за продажба и ще си потърсим друга.

— Ще ми хареса.

— Има достатъчно спални за твоите приятелки. Знам, че те ще ти липсват.

Щеше да ѝ липсва, че не може да ги вижда, но знаеше, че пак ще се чуват по телефона всеки ден.

— Аз ще пътувам напред-назад няколко месеца, докато Пол и Хенри свикнат да се оправят без мен.

— Хенри как прие новината, че местиш офиса си в хотела в Бостън?

— Също както твоят приятел — че ще постъпваш на работа във ФБР.

— Значи и той е плакал като дете?

— Забравих да ти кажа една новина. Вашата компютърна специалистка вече работи за „Хамилтън“.

— Мелиса е приела работата?

Регън се усмихна.

— Ейдън не знае какво да прави с нея. Тя му каза, че иска да смени всичките ни компютри, защото са за боклука.

— За боклука? Така ли му каза?

— Тя вече се опитва да оправи езика си.

Регън му разказваше какви подобрения ще направи в новия си офис в хотела в Бостън. Спря, когато осъзна, че Алек е заспал.

Целуна го по бузата.

— Обичам те, Алек. Сега и завинаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.